

Giới thiệu Hài Gái Của Riêng Anh

Tên truyện: Hài Gái Của Riêng Anh Tác giả: AnnThẻ loại: ngôn tình sắc, hài hướcNội dung truyện: Lâm Thỉnh Thỉnh như vừa bước ra từ thế giới nào đó, lạch bà lạch bạch chạy đi bom bóng trong khi cái bụng vẫn đang réo ỉn ỏi-Anh à bóng bay kia mua cho em đi anh ! Từng con da gà nổi lên bần bật khi thấy một con nhỏ đầu vàng hoe đang nũng nịu với một tên con trai đang đứng trước mặt-Bao nhiêu? Không thấy cô trả lời người thanh niên giọng mát kiêu nhẵn-Tôi hỏi bao nhiêu một cái? Lâm Thỉnh Thỉnh giật mình thôi gián mắt vào “người đẹp” lúng túng nhìn sang người nam đi cùng.-Ồ... cái này tặng... không có bán-Vậy đưa đây một cái.Nó nhìn người con trai ăn nói có vẻ ngạo mạn nhưng khuôn mặt lại thanh tú hơn cả cô gái đi cùng, mái tóc dài có lẽ sẽ là một thứ đạo cụ đắc lực nếu hắn có tham gia hóa trang vào một trong tứ đại mỹ nhân của Trung Quốc.

Bạn đang đọc truyện *Hài Gái Của Riêng Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 1: Chương 1

Ợt... ợt... ợt

- Hix... mày đừng làm phiền tao nữa mà!

Lâm Thỉnh Thỉnh đau khổ nghe cái bụng ỉn non về con đói, mồ hôi rỉ ướt khuôn mặt trắng ngần, khuôn mặt thanh tú, đôi mắt như những ánh sao nhỏ trên trời bị mây mù che mờ do... con đói. Đôi rèm mi dài làm cho đôi mắt thêm sâu và toát lên vẻ cuốn hút, nếu lúc này ai nhìn thấy sẽ nhìn ra một tiểu thư đang lạc mắt bọn người hầu và bị con đói ghé thăm.

- Thỏ trắng ơi... thỏ trắng

Lâm Thỉnh Thỉnh dẫn con đói nặn ra một nụ cười xoa đầu đứa nhóc rồi đưa cho nó chiếc bóng bay cuối cùng trên tay. Thằng nhóc hôn hờ chạy về phía mẹ nó. Người phụ nữ xinh đẹp quay sang hướng cô, theo phản xạ Lâm Thỉnh Thỉnh nở nụ cười “thương mại” rồi cũng đưa tay lên vẫy vẫy, lúc này cô mới nhận ra hành động hơi thừa thãi của mình, vì không như cô tưởng tượng, không ai chiêm ngưỡng nụ cười của cô cũng như nhìn cô mà tưởng tượng ra một tiểu thư con nhà nào đó, lý do rất thực tế, vì Lâm Thỉnh Thỉnh chỉ có cái vỏ là giống con nhà đài các còn bên trong bụng nó toàn... rau luộc, một điều nữa là vì cô không mặc một chiếc váy xinh đẹp đắt tiền nào mà đang khoác bộ dạng của một con thỏ từ đầu tới chân, Lâm Thỉnh Thỉnh đang làm việc “giấu mặt” để kiếm tiền nuôi sống cái bụng rỗng.

- Nè, hết bóng rồi cô không đi lấy thêm đi đứng đó làm gì?

- Vâng!

Lâm Thỉnh Thỉnh như vừa bước ra từ thế giới nào đó, lạch bà lạch bạch chạy đi bom bóng trong khi cái bụng vẫn đang réo ỉn ỏi

- Anh à bóng bay kia mua cho em đi anh !

Từng con da gà nổi lên bần bật khi thấy một con nhỏ đầu vàng hoe đang nũng nịu với một tên con trai đang đứng trước mặt

- Bao nhiêu?

Không thấy cô trả lời người thanh niên giọng mát kiêu nhẵn:

- Tôi hỏi bao nhiêu một cái?

Lâm Thỉnh Thỉnh giật mình thôi gián mắt vào “người đẹp” lúng túng nhìn sang người nam đi cùng.

-Ồ... cái này tặng... không có bán

- Vậy đưa đây một cái.

Nó nhìn người con trai ăn nói có vẻ ngạo mạn nhưng khuôn mặt lại thanh tú hơn cả cô gái đi cùng, mái tóc dài có lẽ sẽ là một thứ đạo cụ đắc lực nếu hắn có tham gia hóa trang vào một trong tứ đại mỹ nhân của Trung Quốc.

Bốp

- Á...

Lâm Thỉnh Thỉnh đang ngẩn ngơ thì giật mình bởi một cái đấm thật mạnh vào đầu cô, mà đúng hơn là cái đầu thỏ cô đang đội.

-Này, anh có bị thiếu năng không hả? Không thấy người ta đang chờ sao cứ đứng đó? Đưa bóng đây

Tên con trai trước mặt nghĩ người bên trong con thỏ là nam.

-“Hừ cái tên ngạo mạn này”- Lâm Thỉnh Thỉnh nghiêng răng

-Nè.

Một tay đưa bóng, một chân Lâm Thỉnh Thỉnh dẫm nguyên bàn chân thỏ lên đôi giày trắng muốt của anh ta.

-Á, cái tên đàn này...

Người con trai chỉ kịp kêu lên là cô đã lách bạch chạy hết tốc lực thoát thân và ngạc nhiên là chẳng ai đuổi theo mình cả.

-Phù một quá.

Lâm Thỉnh Thỉnh uể oải nhấc từng bước vào khu hẻm nhỏ nơi có nhà trọ mà hai cha con cô “cư ngụ”, những ánh đèn của thành phố dần mất hẳn nhường chỗ cho ánh sáng lập lều của khu xóm nhỏ, đã không dưới một lần Lâm Thỉnh Thỉnh nhận thấy tuy cùng một thành phố nhưng thế giới bên ngoài và con xóm nhỏ này là hai thế giới hoàn toàn trái ngược.

-Cha ơi, con về rồi.

Lâm Thỉnh Thỉnh chỉ cần nhìn sơ là biết không ai ở nhà, gọi là nhà nhưng căn phòng trọ nhỏ xíu vừa là nơi để nấu ăn, ngủ và cũng là chỗ học bài của cô, nên cũng không quá lâu để nhìn thấy bức thư trên sàn nhà

“Gửi con gái cưng của cha!

Con cưng à, khi con nhận được thư không biết cha đã đi tới đâu rồi, nhưng cha mong con tha thứ cho người cha này, trước giờ con đã chịu khổ vì cha quá nhiều, từ nay con cứ sống cho bản thân con, tất nhiên cha cũng vậy, cha có nỗi khổ không thể nói ra nên phải cùng...cô ấy đi khỏi nơi đây, sau khi nhận được thư con cũng mau mau dọn đồ mà đi nơi khác đi vì bọn chủ nợ của cha và cô ấy sắp tới rồi, hẹn ngày gặp lại con gái. Yêu con.

Ký tên

Cha của con.

Tái bút: dù chủ nợ không tới con cũng phải đi ngay thôi vì tiền con đưa để đóng tiền nhà tháng này cha mượn mang theo làm lộ phí rồi nha con gái.

-CÁI GÌ?

Lâm Thỉnh Thỉnh tròn mắt nhìn bức thư viết vội của cha mà muốn ứa gan, trước giờ cha cô gái gù cò bặt đã đành nay còn dẫn “gái” bỏ trốn để lại mình “con gái cưng” với bọn chủ nợ. Chưa khi nào Lâm Thỉnh Thỉnh mong mẹ cô về “rước” ba nó đi mãnh liệt như vậy (mẹ cô ngum òi)

Từ năm năm tuổi Lâm Thỉnh Thỉnh theo cha nó chuyển nhà không dưới mười lần để trốn nợ cò bạc và nợ...tình của cha, nhưng đây là lần đầu tiên cha cô trốn đi bỏ lại cô.

Lâm Thỉnh THỉnh nén con tức, thu xếp nhanh đồ đạc ít ỏi của mình vì trước giờ cha cô chưa nói điều gì đúng ngoài việc “bọn chủ nợ của cha sắp tới rồi”

Lang thang ngoài phố Lâm Thỉnh Thỉnh không biết đi đâu, cũng may lúc chiều đã gặm một ổ bánh mỳ cho qua con đói.

Ngồi bên vệ đường nhìn thành phố lên đèn và người dân thừa thớt, một nỗi tủi thân dần lớn lên trong lòng, việc học hành rồi sẽ ra sao? Ước mơ về cuộc sống mới, những ước mơ không có hy vọng thành hiện thực.... Lâm Thỉnh Thỉnh thấy hàng mi dài và dày nặng trĩu và một mảng nước kéo qua. Nhưng nhanh chóng cô đứng bật dậy

-Phải đi tìm việc làm và nơi ở, không được ỳ mị như thế.

Lâm Thỉnh Thỉnh đánh liều bấm chuông một ngôi nhà mà theo cô nghĩ là thuộc “dòng họ” lâu đài.

-Cô tìm ai?

Một phụ nữ nhìn rất trang nghiêm và có vẻ gì đó rất khác với những người Lâm Thỉnh Thỉnh từng gặp. Cô áp ứng:

-Dạ....dạ...cho...cho hỏi có phải ở đây đang cần người giúp việc không ạ?

-Đúng vậy, cô đến tìm việc à?

-V..Vâng..

Người phụ nữ nhìn Lâm Thỉnh Thỉnh từ đầu đến chân mà sắc mặt không có lấy tí biểu cảm nào.

-Xin lỗi cô nhưng chúng tôi chỉ nhận những người đã học hết cấp ba và đã qua đào tạo.

-Đào...Đào tạo? – Lâm Thịnh Thịnh ngạc nhiên khi lần đầu nghe thấy đi làm người hầu cũng phải qua đào tạo.

Cạch

Trước khi cánh cửa to sụ khép chặt Lâm Thịnh Thịnh nghe tiếng giày của người phụ nữ trên đá hoa cương mà thầm nghĩ “ngôi nhà này thật kỳ lạ”

Lâm Thịnh Thịnh thất thểu quay ra đường lớn, đang nghĩ kể sinh nhai thì cô thấy một đám người đang đuổi theo một thanh niên chạy vào con hẻm nhỏ. Cô rón rén lên theo dõi phía sau.

Hộc...hộc..hộc ..

-Chạy đi đâu hả nhóc?

-Các người muốn gì?

-Hê hê biết còn hỏi

-Tiền chứ gì, đây ta cho đó.

Người thanh niên hơi thờ gấp gấp trán đầm mồ hôi vứt cái ví xuống đất trước bọn lưu manh.

-Nhiều đây sao đủ, mày đáng giá cả gia tài mà, thôi ngoan ngoãn đi theo bọn anh đi.

Hai tên to con sấn tới người thanh niên kéo mạnh về phía chúng.

Lâm Thịnh Thịnh thần sắc hốt hoảng, thầm nghĩ mình đúng là họa vô đơn chí,

khi không lại thấy cảnh tượng trần lộ cướp bóc thế này. Đang không biết nên hét lên kêu cứu hay giả vờ tai điếc mắt hoa bỏ chạy trước rồi báo cảnh sát tới cứu người sau. Ngay lúc ấy, một tên trong đám lưu manh nhắt đầu được khúc gỗ dưới đất, đang chuẩn bị nhắm vào đầu người thanh niên mà đánh xuống, Lâm Thịnh Thịnh bị quỷ ma xui khiến thế nào lại lao đầu ra .

Bốp....

-A đứa nào dám. ...

Một trong hai tên lấy tay ôm đầu mặt đỏ bừng nhìn về phía bóng người vừa xông tới

-Cái con ranh kia.

Sau vài phút ngỡ ngác ,Lâm Thịnh Thịnh cũng không hiểu sao cô can đảm hơn thường ngày mà ra tay nghĩa hiệp để đỡ lấy tay chân run như cây sậy ,đứng chôn chân tròn mắt nhìn bốn tên to con mặt đang phùng phùng sát khí.

-Chạy mau

Một bàn tay kéo lấy tay Lâm Thịnh Thịnh bỏ chạy trong sự “bàng hoàng” của bốn tên lưu manh. Sau vài giây chúng lập tức ráo riết đuổi theo. Trong ánh đèn đường và trong sự sợ hãi Lâm Thịnh Thịnh nhận ra mái tóc dài quen quen , khuôn mặt thanh tú cũng khá quen.

Hộc ..hộc

Người chạy phía trước Lâm Thịnh Thịnh đang thở khá gấp gấp.

-Anh ổn không vậy?

Cô lấy chút hơi còn lại hỏi.

-Tôi...Tôi không chạy nổi nữa.

Lâm Thịnh Thịnh không ngạc nhiên trước câu trả lời. Rất nhanh nhờ vào kinh nghiệm từ nhiều lần trốn nợ cùng cha trước đây lôi người thanh niên vào một hẻm nhỏ ,rồi như những con thỏ con cả hai núp vào đồng thùng giấy cartong. Rất nhanh sau đó bọn người kia cũng đuổi tới.

-Khốn kiếp, bọn chúng vừa mới chạy vào đây mà

-Chắc mày nhìn nhầm, mau đuổi theo kẻo chúng chạy mất bây giờ

Một tên trong bọn nói rồi cả bốn tên lũ lượt kéo ra khỏi con hẻm. sau một hồi nín thở , Lâm Thịnh Thịnh mới thở ra một hơi quay sang

- Bọn chúng đi r... nè anh sao vậy?

Cô hốt hoảng thấy người ngồi kế bên hơi thở khó nhọc như có ai bóp chặt lồng ngực.

-Anh có sao không ? Anh bị gì vậy?

-Học...học...thuốc...thuốc của tôi

Anh ta khó nhọc trả lời

- Cái gì ? thuốc hả? thuốc của anh đâu?

Lâm Thịnh Thịnh hốt hoảng, cô lục túi áo túi quần anh ta.

-Đây phải không?

Lâm Thịnh Thịnh lấy ra một cái ống nhỏ dài , không biết cái đó gọi là gì nhưng hình như để dùng cho những người. ...

-“Anh ta bị suyễn?” Cô thầm nghĩ

Sau khi hít hít vài hơi từ cây hít , thấy hắt đã dần thở đều đặn lại không còn khò khè khó nhọc như khi nãy nữa. Cô mới hỏi.

-Anh thấy đỡ hơn chưa?

Nhưng người thanh niên nhìn Lâm Thịnh Thịnh chăm chăm như người ngoài hành tinh lạ làm cô đâm sợ.

-Anh...Anh nhìn cái gì?

-Cô...cô thật sự là người sống ở thời đại này sao?

Anh ta vừa nói vừa lấy tay kéo cái bím tóc của Lâm Thịnh Thịnh lên cao quan sát.

-Hãy nói với tôi là cô vừa rời khỏi lễ hội hóa trang đi tôi sẽ tin ngay.

-Nè anh đừng có mà quá đáng nha, đó là cách anh nói chuyện với ân nhân của mình hả? –Lâm Thịnh Thịnh nhìn hắt tròn mắt pha chút giận giữ.

-Hoi miiii vậy hai bím tóc của cô là thật rồi!

Anh ta thở ra, nhìn cô chăm chọc rồi chống tay đứng lên

-Cái..cái quái gì vậy nè

Vừa đứng thẳng người , anh ta nhảy dựng lên tay quơ loạn trên đầu. Lâm

Thịnh Thịnh ngơ ngác vài giây rồi bật cười.

-Hờ...á ha ha ha ha ha...

Cô được một trận cười ra nước mắt khi thấy tên ngạo mạn kia đứng dậy trên đầu lúi theo một cái bìa giấy to dùng

-Cười cái gì, hai bím, mau tháo ra đùm coi

-Ha ha được rồi được rồi để tôi cười xong đã

Mặt hắt đỏ bừng nhìn Lâm Thịnh Thịnh cười ngoặt ngoẹo.

-Cô cười đủ chưa đồ hai bím quê mùa.

-Ha ha. Được rồi , đủ rồi.

Thì ra đầu hắt và cái thùng cartong được kết dính bằng một cục singum to dùng. Lâm Thịnh Thịnh nén cười, dùng giọng nghiêm túc nhất cô có thể.

-Ôi, tóc anh dính singum rồi, không tháo được đâu, bây giờ chỉ còn một cách.

-Cách gì ? – Người thanh niên bắt đầu bực bội.

-Cách này. – Lâm Thịnh Thịnh lấy trong giỏ ra một cái kéo , không suy nghĩ lâu

xén phẳng mó tóc rối bù của người kia, tóc, singum và bìa cartong rơi xuống đất, kéo theo thần sắc cả anh ta cũng rơi xuống trắng bệch.

-Sao cô dám...

Không đợi đối phương kịp ý kiến, Lâm Thịnh Thịnh chen ngang.

-Anh ngồi xuống đi

-Ồ..ờ- Anh ta theo phản xạ ngồi xuống

Cô chăm chú vuốt vuốt , chải chải, kéo kéo một lúc

- Ta da...xong !

Lâm Thịnh Thịnh tươi rói giờ cái gương nhỏ ra trước mặt anh chàng , anh ta trở mắt nhìn mái tóc đã được cắt xén tỉ mỉ, tất nhiên là ngắn hơn và gọn gàng hơn.

-Đẹp chứ, bây giờ nhìn anh nam tính hơn rồi đó.

Cô tự hào trước thành quả của mình

-Hai bím.cô dám cắt...

Lâm Thịnh Thịnh áp sát mặt nhìn anh ta mỉm cười ,nụ cười ngọt ngào có thể đốn tim bất cứ chàng trai nào làm người đối diện ngớ người.

-Tôi biết kiểu tóc này sẽ hợp với anh mà.

Cô tự nhiên như không chăm chú nhìn mái tóc mình vừa cắt cho anh ta. Người thanh niên có chút bối rối bật dậy :

-Tránh ra coi

Ngượng ngập đẩy Lâm Thịnh Thịnh sang rồi định bỏ đi, nhưng anh ta ngạc nhiên thấy cô vẫn còn ngồi đó.

-Hai bím, cô không về nhà à ?

Trước câu hỏi của anh ta, Lâm Thịnh Thịnh thoáng bối rối, rồi cô ngập ngừng đáp lời :

-À...ừ tôi..tôi ngồi ngắm cảnh một chút

Ánh mắt tinh ranh nhìn người con gái kỳ lạ đang ngồi rồi bước lại gần

-Nói thật đi, cô là " trẻ bụi đời " hả ?

-Cái gì, ai nói anh tôi bụi đời, tôi, chỉ là....tạm thời ngủ bụi dậy thôi...tôi...

Hắn nhìn cô áp úng đến tội và cái giò xách to bên cạnh, suy nghĩ vài giây rồi nắm cái bím tóc của cô kéo lên. Lâm Thịnh Thịnh đau điếng , cô vùng vẫy hét to :

-Á, anh làm gì ?

-Đi về, từ giờ tôi sẽ " curu mang " cô

-Hả ?

Khi miệng Lâm Thịnh Thịnh còn chưa khép thì đã bị lời đi, cả quãng đường cô không thể nào hiểu được tình hình hiện tại nữa.

Càng ngạc nhiên hơn khi nhà mà anh ta nói lại là ngôi nhà vừa nãy cô tới xin việc. Cửa vừa mở, người phụ nữ khi nãy và rất nhiều người vây quanh người thanh niên đi cùng cô.

- Thiếu gia, cậu không sao chứ ? Đáng lẽ cậu đừng nên bỏ đi mà không có người đi cùng, chúng tôi đang lo sốt vó lên đây.

-Biết rồi đừng ca cẩm nữa

Anh ta cau có gãi gãi đầu.

" Thiếu gia ? " Đúng là không phải nhân vật tầm thường mà, Lâm Thịnh Thịnh trộm nghĩ có thể nào anh ta thuộc dạng thiếu gia con nhà giàu chuyên đi lừa gạt những cô nàng nhẹ dạ , nghèo khó như cô chăng ? Lúc Lâm Thịnh Thịnh đang ngẩn ngơ suy nghĩ cô chợt giật mình nghe mọi người xung quanh nhón

nháo.

-Á, thiếu gia, mà tóc cậu làm sao thế kia ?

Người phụ nữ ngạc nhiên nhìn mái tóc mới của anh , còn anh nhìn sang Lâm Thỉnh Thỉnh , làm ánh nhìn của mọi người cũng hướng về phía cô. Lâm Thỉnh Thỉnh bất giác cứng người, cô cúi đầu chào hỏi.

-Hơ..xin..xin chào

Người phụ nữ mang dáng dấp quảng gia nhìn nó rồi như nhớ ra điều gì , bà ta trầm giọng :

-Sao cô còn ở đây ? Chúng tôi không nhận cô vào làm đâu .

-Sao ? Vào làm à –Hắn ngạc nhiên

-Vâng cô gái này xin vào làm nhưng nhìn đồng phục có vẻ chưa học hết cấp ba theo quy định thì

-Thôi nào quản gia Từ, chị đừng quy cũ như thế nữa, cô....

Anh ta nhìn Lâm Thỉnh Thỉnh chờ một cái tên. Cô nhanh chóng khai báo danh tính :

- Lâm Thỉnh Thỉnh

Người kia tiếp câu đang nói dở

-À cô Tinh Tinh đây vừa giúp tôi đó

-Xin lỗi, là Thỉnh Thỉnh...

Lâm Thỉnh Thỉnh chưa nói hết câu cũng như có vẻ chẳng ai nghe cô nói, quản

gia Từ tiếp :

-Nhưng không được đâu, chúng ta vừa nhận đủ người hôm nay

-Vậy càng tốt

Ánh mắt đen sáng của ai đó sáng lên đầy hào hứng.

-Sao ?

-Vậy từ giờ cô ta chỉ cần hầu hạ một mình tôi thôi, làm hầu gái riêng của tôi.

-Gi ?

Cô há hốc mồm kinh ngạc, mọi người trong nhà cũng vô cùng ngạc nhiên

nhưng cuối cùng quản gia Từ cũng bị khuôn mặt thích thú của chủ làm động lòng.

-Vâng, vậy sẽ làm như ý cậu

-Tốt.

Anh chàng đắc ý lời Lâm Thỉnh Thỉnh xềnh xệch lên lầu mặc cô la toáng

-Khoan, còn đồ của tôi

Người phía trước sững lại vài giây rồi nhìn đám người phía dưới

-Vứt hết mấy thứ đó đi

-Cái gì ?

-Đừng lo, làm việc chăm chỉ tôi sẽ trả lương thật nhiều để cô mua cái khác

Bước được vài bậc thang anh ta lại xoay người lại nhìn cô

-Nhân tiện, tôi là Vương Chấn Phong.

Nói rồi thích thú kéo Lâm Thỉnh Thỉnh lên lầu , cô đành bất lực đi theo thảnh thơi

" chắc từ nay khó sống "

Bạn đang đọc truyện *Hầu Gái Của Riêng Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 2

-Này hai bím, cô ngậm miệng lại được không ?

Lâm Thỉnh Thỉnh bất giác giật mình và nhận ra môi , miệng mình khô khốc vì từ nãy giờ cứ mất chữ A mồm chữ O trước những thứ trước mắt mà cô chưa từng được thấy hoặc chỉ thỉnh thoảng thấy trên tivi hay những đoạn quảng cáo ngoài quảng trường thành phố

-Phòng này của cô.

Vương Chấn Phong đưa cô vào một căn phòng to với chiếc giường cũng to, như là dành cho công chúa vậy, sau một hồi kiểm chế mặt Lâm Thỉnh Thỉnh lại thộn ra như lúc đầu, Vương Chấn Phong nhìn cười giật giật bím tóc cô :

-Cô làm ơn đừng để lòi cái lú của cô mọi lúc mọi nơi như vậy được không ?

Lâm Thỉnh Thỉnh không còn lòng dạ nào mà nghe những lời châm chọc trước những thứ trước mắt, quay sang ngạc nhiên hỏi :

-Bộ nhà anh người giúp việc ai cũng được ở phòng như thế này hả ?

Vương Chấn Phong cười chọc ghẹo :

-Không, vì cô là người hầu riêng của tôi nên được đặc cách ở sát phòng tôi để tiện hầu hạ tôi.

Ngớ người một hồi rồi Lâm Thỉnh Thỉnh lại thắc mắc hỏi :

-Vậy công việc cụ thể của tôi là gì ?

-Uh...để coi, là tất cả những gì tôi nói cô đều phải làm.

Cô nhìn anh nghi hoặc , anh thì lại cười gian đóng cửa bỏ đi. Chỉ chờ có vậy ,lâm Thỉnh Thỉnh lao lên giường như thiên thạch rơi xuống mặt đất, lăn qua lăn lại mấy chục vòng hưởng thụ cảm giác êm ái. Đêm đó, cô khám phá ra bao nhiêu thứ hay ho trong căn phòng tiện nghi mà có mơ nó cũng không dám mơ sẽ được nhìn thấy, huống hồ gì bây giờ cô lại được sống ở đó.

-ÔI LẠ QUÁ...THÍCH QUÁ ĐI MẮT.

Gần tới mười một giờ đêm một quá Lâm Thỉnh Thỉnh lăn ra ngủ, lúc này Vương Chấn Phong mới được yên giấc vì phòng bên cạnh mới bắt đầu yên tĩnh.

Sáng sớm Lâm Thỉnh Thỉnh lơ mơ thức dậy, trong đầu còn ngạc nhiên trước căn phòng xa xỉ, phải mất vài phút cô mới sắp xếp lại trí nhớ tối hôm qua. Trước mặt là một cái bàn trang điểm to đùng với đủ thứ mỹ phẩm , nước hoa trên đó.

Khung cửa sổ sát đất nhìn ra vườn.

Tấm rèm cửa màu trắng hai lớp được vén nhẹ sang một bên trông rất yêu kiều như mái tóc của một nàng thiếu nữ.Ánh nắng mai từ đó len vào phòng một vệt dài lấp lánh

Nhìn quanh mọi thứ đều lộng lẫy, Lâm Thỉnh Thỉnh như nàng công chúa ngủ vui trong cung điện nguy nga đã hàng năm nay rồi vậy.

Trong gương phản chiếu lại hình ảnh một nàng công chúa nhưng trong đầu cô nhanh chóng quay về thực tại rằng mình chỉ là một người hầu. Thê thảm hơn là ngay cả một căn phòng trọ nhỏ bây giờ Lâm Thỉnh Thỉnh cũng không đủ tiền để thuê nữa.

-Hoi...tới đâu hay tới đó cố lên nào.

Lâm Thỉnh Thỉnh lặc quan mỉm cười rồi vào nhà vệ sinh đánh răng rửa mặt.

Rầm

-Hai bím, cô đang làm gì vậy, người làm sao giờ này chưa thấy mặt mũi nữa, cô tưởng tôi thuê cô chỉ để làm cảnh thôi hay sao ?

Tiếng cửa bật mở cùng giọng nói ngao nghễ, cô lau nhanh mặt rồi mở cửa bước ra, nhìn Vương Chấn Phong mặt hầm hầm, khuôn mặt mới đáng ghét làm sao, Lâm Thỉnh Thỉnh ôn hòa hết mức có thể :

-Thưa cậu, tôi biết rồi bây giờ tôi xuống làm việc ngay đây.

Đại thành công, Vương Chấn Phong không khỏi ngạc nhiên trước bộ dạng lễ độ thái quá của Lâm Thỉnh Thỉnh, anh hấn giọng một cái rồi vút lên giường bộ váy mà hôm qua ngoài quán gia Từ ra ai cũng phải mặc.

Váy đen màu kinh điển của người giúp việc kèm theo một tạp dề trắng có những đường may xinh xắn như của búp bê.

Bước ra tới cửa Vương Chấn Phong không quay lại mà nói vọng vào :

-Quần áo và tất cả những thứ trong phòng đều là đồ nghề của cô đó, tùy ý sử dụng.

Lâm Thỉnh Thỉnh ngạc nhiên trước sự hào phóng của Vương Chấn Phong, cô đến bên cái tủ to kê sát tường ,thật không thể tin nổi cái tủ mới hôm qua còn trống trơn thì hôm nay đầy ắp quần áo, mũ, khăn choàng, áo khoát và giày nữa.

Lâm Thỉnh Thỉnh thực sự thấy khó hiểu.

-Chẳng lẽ làm người hầu nhà giàu sướng vậy hả ta ?

Thở ra một hơi dài cô thay đồng phục rồi xuống nhà.

Dưới nhà từng góc gác đều có người lau dọn cẩn thận tới mức có cảm tưởng như một hạt bụi nhỏ nhất cũng khó sinh tồn được ở đây.

-Bắt tay vào việc thôi .

Lớ ngớ mãi mới tìm được một cái giẻ lau ,cô bắt đầu lau những thứ trước mặt dù ở đó chẳng còn hạt bụi nào để mà lau.

-Cô Tinh Tinh cô đang làm gì vậy ?

Tiếng giày cao gót ngưng bật phía sau lưng , người phụ nữ theo Lâm Thỉnh Thỉnh nhận xét là quyền lực nhất nhà đang hỏi cô, Lâm Thỉnh Thỉnh khúm núm

xoay người lại :

-Quần...Quần gia Từ thật ra...tôi tên Thỉnh Thỉnh mà.

Quần gia Từ có chú ý tới lời của cô hay không thì Lâm Thỉnh Thỉnh không biết, nhưng rõ ràng bà ta đang nhìn chăm chăm cô và miếng giẻ lau :

-Cô không cần làm những việc này.

Lâm Thỉnh Thỉnh một lần nữa lạnh người vì phong thái của người trước mặt, không hiểu quần gia Từ có để ý không vì bà vẫn nói cái ngữ điệu chậm rãi đó :

-Nhiệm vụ của cô không phải ở đây, cậu chủ đã căn dặn rồi cô không phải lau dọn gì cả.

Lâm Thỉnh Thỉnh thắc mắc :

-Vậy nhiệm vụ của cháu là gì ạ ?

-Nhiệm vụ chính của cô là hầu hạ tôi, ngoài ra cô không cần làm gì nữa.

Vương Chấn Phong đứng phía sau từ lúc nào cất giọng kiêu ngạo thường thấy.

Quần gia Từ cúi đầu rồi đi mất, tuy là quần gia, khép mình trong khuôn khổ và những bộ trang phục cứng ngắt nhưng Từ Hiểu Hàm có khuôn mặt thanh mảnh, mái tóc đen dài lúc nào cũng búi lên gọn gàng lộ ra phần cổ trắng, dài.

Từ Hiểu Hàm làm quần gia nhưng tuổi còn khá trẻ, do công việc khiến cô trông già trước tuổi. Cả suy nghĩ cũng vậy, từ khi gặp ánh mắt của Vương Chấn Phong nhìn Lâm Thỉnh Thỉnh cô đã biết có lẽ đối với cô hầu mới cảm giác của thiếu gia không chỉ là sự hào hứng nhất thời.

-Tôi xong rồi.

Vương Chấn Phong bất giác thấy mặt hơi nóng khi Lâm Thỉnh Thỉnh đáng yêu trong bộ váy trắng tinh , màu trắng tinh khôi càng làm cô trở nên mỏng manh dễ vỡ, đáng đáp , khuôn mặt thật sự là của một đóa hoa đài cát.

Thấy thiếu gia Vương không nói gì cô ngại ngần hỏi :

-Này...Anh sao vậy ?

Vương Chấn Phong như người mộng du bị đánh thức nhăn nhó nắm lấy bím tóc cô mĩa mai :

-Cô thật sự không thể nào từ bỏ cái style này dù chỉ một giây hả ? Quê mùa

quá đi.

Lâm Thỉnh Thỉnh nóng mặt, không thể tin có người lại mất lịch sự tới mức đó, nó nén cục tức nhìn Vương Chấn Phong phớt lờ.

-Vâng, thật xin lỗi Vương thiếu, nếu anh sợ mất mặt có thể để " hột lúa " này ở nhà mà vi vu đi đi.

Vương Chấn Phong nhìn cô nhếch môi cười ,Lâm Thỉnh Thỉnh nhìn thấy mà muốn đấm một phát vào cái bộ mặt nham nhở đó.

-Nếu biết bản thân lúa thì nên mau mau thành gạo đi chứ, ai đòi lại để hai cái bím tóc như thổ dân mà ra đường thế kia. Tôi thật tò mò không biết sao cô sống tới giờ này được, nếu là tôi chắc xấu hổ mà chết rồi.

Bị xi và một trận làm cục tức của lại được dịp trời lên tới đỉnh đầu , quả thật tên này nói quá phóng đại rồi, Lâm Thỉnh Thỉnh không nghĩ có người ác miệng như thế. Cô không chịu thua :

-Này...anh kia, đừng tưởng anh thuê tôi thì muốn nói sao nói , tôi đâu có năn nỉ anh thuê tôi, cũng đâu cần anh chu mang gì đó. Nếu anh thấy tôi làm anh mất mặt anh đuổi việc tôi đi, tôi sẽ không kiện anh đâu mà lo.

Nói một tràng không kịp lấy hơi ,dù cô biết nếu hấn tức lên đuổi việc mình thật thì Lâm Thỉnh Thỉnh cô lại phải lang thang tìm việc và tìm nhà , cô cũng biết trong lời nói mang đậm chất " vô ơn ", chẳng khác nào tự đập vỡ chén cơm , xé rách cái chần của mình, nhưng làm sao được, tên này quả thật là một tên nhà giàu phách lối.

-Cô giỏi quá, nói chuyện với chủ mà cứ " anh này, anh kia " ? Quản gia Từ ghi nhận lại, mỗi lần cô ta " anh này, anh kia " lập tức trừ 5% lương.

Vương Chấn Phong thái độ đắc ý càng làm Lâm Thỉnh Thỉnh muốn bốc khói đầu , cô cảm giác như có thể xông tới mà cắn hàng chục nhát vào người tên vô lại này, nhưng nó không làm vậy, quay người đi cô cắn răng đồng đặc :

-Tôi bỏ việc.

Vừa quay đi, thì một lực kéo mạnh phía sau kéo tay cô lại. Vương Chấn Phong nhìn Lâm Thỉnh Thỉnh, ánh mắt nghiêm nghị, khuôn mặt đã không còn vẻ ngạo nghễ và bốn cột thường thấy, cô nghe giọng Vương Chấn Phong lúc này như một nốt trầm trong bản nhạc phổ :

-Không được phép, cấm đi.

Bạn đang đọc truyện *Hầu Gái Của Riêng Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 3: Nụ Hôn Đầu

Lâm Thỉnh Thỉnh tròn vo đôi mắt , vùng tay ra khỏi bàn tay to lớn của anh :

-Tôi không thích.

-Cô không thích nhưng nếu tôi muốn cô cũng phải làm.

Ánh mắt Vương Chấn Phong mỗi lúc một nghiêm trọng, Lâm Thỉnh Thỉnh phải lấy hết can đảm nhìn thẳng vào mắt anh, có hơi cao giọng :

-Tôi không muốn làm ở đây nữa, lần đầu tiên tôi thấy người vô lý như anh.

Cô lại muốn quay đi , lần này Vương Chấn Phong không nắm tay cô nữa, anh choàng tay qua eo Lâm Thỉnh Thỉnh kéo mạnh, khi cô kịp nhận biết được thì mặt cô đã sát mặt anh lắm rồi, Lâm Thỉnh Thỉnh mở to mắt cảm nhận tay Vương Chấn Phong như gọng kiềng đang siết chặt eo mình.

-Vậy từ bây giờ, tôi sẽ lấy đi tất cả những thứ đầu tiên của cô.

Sau giọng nói tai Lâm Thỉnh Thỉnh ù đi, mắt không còn nhìn rõ khuôn mặt của Vương Chấn Phong nữa, bao nhiêu giác quan dường như dồn xuống môi để cảm nhận một vật gì đó mềm mại và ướt át đang lấn áp đôi môi nhỏ của cô.

Môi anh ướt át ngậm chặt cánh môi Lâm Thỉnh Thỉnh, cô dường như nín thở, miệng mím chặt.

Vương Chấn Phong đang làm thật, anh hôn cô, cướp đi nụ hôn đầu tiên của Lâm Thỉnh Thỉnh.

Ngớ người, đầu óc Lâm Thỉnh Thỉnh chỉ kịp nhận biết Vương Chấn Phong đang thực hiện lời đe dọa của anh ta, cô không cảm nhận được bất cứ bộ phận nào trên cơ thể ngoài đôi môi mình đang bị anh chiếm lấy.

Còn Vương Chấn Phong, bản thân cũng không biết tại sao mình lại làm như thế, tại sao lại hôn cô, nhưng giờ phút này anh chỉ cảm thấy muốn chiếm lĩnh đôi môi nhỏ xinh và tỏa ra một mùi thơm mê hoặc, lý trí mù mịt đi, không thể điều khiển cơ thể, Vương Chấn Phong không muốn ngừng lại.

Khó khăn lắm Lâm Thỉnh Thỉnh mới lấy lại được sức lực đẩy mạnh Vương Chấn Phong ra, mặt đỏ bừng, đưa tay lên môi như muốn xóa đi những vết tích còn sót lại trên đó:

-Anh...Anh...

Vương Chấn Phong cũng như vừa tỉnh cơn mơ, sau vài giây anh lấy lại gương mặt ngạo nghễ:

-Lần đầu của cô? Không tệ chứ hả?

Không đợi Lâm Thỉnh Thỉnh kịp trả lời Vương Chấn Phong nhận ra tia hoang mang trong đôi mắt trong trẻo kia, anh thấy lòng dịu lại, tiến lại gần, hai chân cô bây giờ đã chôn chặt dưới sàn.

Vương Chấn Phong đưa tay nâng cằm cô, dịu giọng:

-Đừng nghĩ tới chuyện bỏ việc hay chạy trốn khỏi tôi, cô càng muốn chạy tôi càng có hứng thú bắt. Cô không thoát được đâu.

Lâm Thỉnh Thỉnh không còn sức cũng như tinh thần để đối co với cái gã này nữa, cô thấy sợ với suy nghĩ có lẽ anh ta không chỉ hù dọa cô.

Lúc này Lâm Thỉnh Thỉnh cảm nhận được hơi thở của Vương Chấn Phong đang gần kề, một mùi hương thanh mát dịu dàng như mùi bạc hà thơm đang nhẹ nhàng trước mặt.

-Đi!

Vương Chấn Phong giọng ra lệnh rồi kéo theo Lâm Thỉnh Thỉnh phía sau ra khỏi nhà, trong hương gió của mảnh vườn thoáng sang cô lại nghe mùi bạc hà vương trên môi.

Anh đưa cô tới một quán cà phê ngay trung tâm thành phố, không gian ở đây rất rộng và thoáng gió, bàn ghế gỗ và các loại dây leo, thác nước giả làm nơi đây trong lành hơn hẳn khói bụi xe cộ bên ngoài.

-Vương Chấn Phong

Một giọng nam the thé gọi và vẫy tay về phía hai người họ, anh đưa tay lên ra hiệu cho vài người ngồi cách đó vài cái bàn.

Từ khi vào đây, Vương Chấn Phong không còn lôi kéo cô nữa mà anh đi trước Lâm Thỉnh Thỉnh chân ngắn lạch bạch chạy theo sau, đôi giày cao gót dưới chân cũng là một trở ngại.

-Tới rồi à, đợi mình cậu mãi đấy Vương thiếu.

Một tên con trai ăn mặc có vẻ rất sành điệu, da mặt hơn ngăm đen, anh ta không đẹp nhưng có vẻ rất phong trần.

-Tới rồi, trà tiền cà phê đi nhé.

Có một người nam nữa nhìn rất thư sinh nhưng vẫn còn thua xa Vương Chấn Phong nói, giọng người này trầm trầm không nghe ra Anh ta đang nói thật hay đùa.

Vương Chấn Phong cười cười, về mặt tình bơ ngồi xuống để Lâm Thỉnh Thỉnh lơ ngơ ở bên không biết phải đứng hay ngồi.

-Em ngồi đi.

Trong lúc lúng túng thì giọng nói trầm trầm vừa nãy giải vây cho cô. Lâm Thỉnh Thỉnh cảm ơn rồi ngồi xuống cái ghế gần bên Vương Chấn Phong

-Ai đây? Giới thiệu đi chứ.

Người có nước da ngăm nhìn cô, ánh mắt đầy ám muội. Vương Chấn Phong chỉ tay về phía người đó rồi giới thiệu:

-Đây là Lâm Tuấn Ngạc, còn kia là Hồ Tử Phóng

Qua lời giới thiệu cô biết người da ngăm là Lâm Tuấn Ngạc còn người có vẻ thư sinh là Hồ Tử Phóng. Cô gật đầu chào hai người, nhưng vài giây sau Lâm Thịnh Thịnh như muốn độn thổ, Vương Chấn Phong nhìn sang cô giới thiệu giọng thích thú

-Còn đây là ô sin riêng của tôi.

-Cái gì, cậu lại bày trò gì đấy ?

Lâm Tuấn Ngạc và Hồ Tử phóng tròn mắt không kiềm chế được sự ngạc nhiên tột độ, họ nhìn khuôn mặt đặc ý của Lâm Chấn Phong rồi nhìn sang gương mặt đỏ bừng của Lâm Thịnh Thịnh, giống như vừa nghe nói hôm nay là ngày tận thế.

-Em tên gì ?

Hồ Tử Phóng nhìn Lâm Thịnh Thịnh vẻ mặt chưa mấy tin lời tên bạn trời ơi đất hỡi vừa nói

-Lâm Thịnh Thịnh

Cô đáp, mặt đã bớt đỏ.

Lâm Tuấn Ngạc chồm về phía cô y như nhìn thấy sinh vật lạ, anh ta nhìn Lâm Thịnh Thịnh bằng ánh mắt mong chờ hỏi:

-Em thật sự là ... của tên này à?

Vừa nói Lâm Tuấn Ngạc vừa chỉ tay sang phía Chấn Phong mắt dán chặt vào cô chờ câu trả lời

-Đ.Đúng

Lâm Thịnh Thịnh thấy hơi khó chịu

Mắt Lâm Tuấn Ngạc mở to, vừa khó hiểu vừa có chút gì ghen tị

Rầm...

Anh ta chưa kịp ngồi xuống thì tiếng đập bàn làm Lâm Tuấn Ngạc, Vương Chấn phong và Hồ Tử Phóng giật mình thấy rõ. Lâm Thịnh Thịnh bật dậy, giọng cô đồng dục xen lẫn tức tối

-Nhìn cái gì, bộ lạ lắm sao mà nhìn ?

Lâm Tuấn Ngạc giật bản mình, hồn vía bay mất nghe hỏi chỉ gật đầu rồi lập tức lắc đầu. Lâm Thịnh Thịnh tỏ vẻ hài lòng

-Tốt.

Rồi uống cạn ly nước lọc trên bàn quay lưng đi, Vương Chấn Phong hỏi với theo

-Ồ..Cô đi đã...

-Ô SIN KHÔNG ĐƯỢC ĐI VỆ SINH À ?

Lâm Thịnh Thịnh gạt lên rồi quay người hăm hực đi về phía nhà vệ sinh, bỏ lại cả ba ngồi ngơ ra một lúc rồi phá lên cười, chảy cả nước mắt, Hồ Tử Phóng và Lâm Tuấn Ngạc nhìn Vương Chấn Phong cười nắc nẻ

-Ôi trời, cậu tìm đâu ra cô ấy vậy ?

-Mấy tên đáng ghét, dám cười nhạo mình, lãnh lương xong phải tránh xa hần càng xa càng tốt...

Trong nhà vệ sinh Lâm Thịnh Thịnh vừa rửa tay vừa lăm bằm, tới khi ra khỏi cửa thì đụng phải một tên cao to :

-Á..tôi xin lỗi

-Đại ca, đúng là nó rồi

Giật mình nhìn lên, cô thấy ba tên hung hăng nhìn là biết gang hồ thứ thiệt đang vây lấy nhìn Lâm Thịnh Thịnh chăm chăm, tên vừa rồi lại lên tiếng

-Lâm Thịnh Thịnh phải không ?

-Ôi...xin lỗi nhầm người rồi

Lâm Thịnh Thịnh nhận ra đây là ba tên trong số những người đã tới đòi nợ cha con cô trước đây. Cô chối bay chối biến, cúi mặt định chuồn lẹ nhưng tên Đại ca chặn ngang đường

-Dám xù nợ hả? Hôm nay cha con mày mà không trả tiền thì tui tao sẽ ném mày xuống sông cho cá sấu rĩa.

Lâm Thịnh Thịnh run bắn, tên này nói chắc sẽ làm thật, cô mà bị ném xuống cho cá sấu chưa kịp bị rĩa đã bị con quái thú đó nhai xương rồi.

“Phải làm sao đây” Lâm Thịnh Thịnh luống cuống một lúc rồi quyết định ... chạy là thượng sách. Nhanh nhẹn cô đẩy mạnh tên to con rồi chạy một mạch

-Ôi.

Chạy quá nhanh không kịp thắng lại đâm sầm vào Vương Chấn Phong và hai anh bạn lúc này.

-Gặp ma à?

Bạn đang đọc truyện *Hầu Gái Của Riêng Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 4: Hầu Gái + 100 Triệu

Vương Chấn Phong hỏi, nhưng Lâm Thịnh Thịnh chẳng còn thời gian để đứng đó phân trần, cô đẩy anh ra định chạy tiếp thì anh nắm bím tóc cô giật lại đau điếng

-Á..để tôi đi đi về nhà tôi sẽ giải thích

Vương Chấn Phong chưa kịp nói gì, ba tên khi nãy đã đuổi tới nơi, anh không hiểu gì nhưng vẫn kéo cô về phía sau nhìn ba tên đầu gấu, ba tên kia hăm he:

-Giao con nhỏ ra nếu không ba đứa bây như đòn với tao.

-Không thích. Mà các người là ai ?

Lâm Thịnh Thịnh hoảng hốt đứng sau cánh tay Vương Chấn Phong nghi bụng, “chuyến này chết cả đám”, nhưng cô ngạc nhiên khi thấy cả hấn,Hồ Tử Phóng và Lâm Tuấn Ngạc chẳng có vẻ gì nao núng sợ hãi.

- Cha con ranh này thiếu nợ tui tao, trốn rồi nên tui tao đòi nó thôi.

-Bao nhiêu?

Ba tên du côn nhìn Ba tên thư sinh trước mặt ra vẻ khinh khi.

-Sao? Bây đặt anh hùng cứu mỹ nhân hà nhóc. Được, vậy trả hết một trăm

triệu cả gốc lẫn lãi bọn tao không làm phiền nó nữa

Lâm Thịnh Thịnh giật mình bởi số tiền khổng lồ

-Cái gì? Lúc trước các người nó là năm mươi triệu mà

Ba tên kia nhìn nhau cười

-Cho vay phải lấy lời chứ cung, bọn anh cũng cần sống mà

Lâm Chấn Phong tiến lại gần ba tên kia, cô không biết anh định làm gì.

Bốp...

Lâm Thịnh Thịnh há mồm kinh ngạc, Vương Chấn Phong vừa thẳng tay tát vào mặt tên vừa rồi, làm ba tên du côn ngớ người ra, cả Hồ Tử Phóng, Lâm Tuấn Ngạc nãy giờ không có phản ứng cũng ngạc nhiên.

-Mày chết với tao...

Tên du côn định sấn tới, lại một lần nữa cô ngạc nhiên với hành động của Vương Chấn Phong, anh không chạy cũng không có ý định tránh đòn thay vào

đó Vương Chấn phong đưa tay lên “Tách”

Sau tiếng búng tay ,sáu người mặc vest đen lực lưỡng không biết vào từ khi nào vây lấy ba tên đó, một người chắn trước mặt tên đại ca đang muốn lao tới Vương Chấn Phong giờ tay ra cản trước ngực hắn, giọng trầm trầm

-Dừng lại.

Vương Chấn Phong nhếch môi cười, vẻ ngao nghể thường thấy , nói với người vest đen

-Thanh toán cho hắn

-Vâng!

Lâm Thịnh Thịnh chưa hết ngạc nhiên Vương Chấn Phong kéo tay cô

-Tôi vận động quá sức rồi, đi ăn thôi nào.

-Cậu thật lười biếng

Hồ Tử Phóng và Lâm Tuấn Ngạc đồng thanh rồi cũng đi theo.

Cả bốn người vào một hàng ăn trong khu trung tâm thương mại, suốt bữa ăn cô không nói câu nào , trong đầu đang suy nghĩ rất căng về số tiền một trăm triệu và việc làm sao trả được một khoản tiền lớn như vậy cho Vương Chấn Phong .

Ăn xong Lâm Tuấn Ngạc muốn đi dạo xung quanh và mua sắm. Mọi thứ ở đây đều rất đẹp, các cửa hàng rất sang trọng nhìn thôi cũng biết một món trong đây cũng đáng giá cả gia tài hay ít nhất là đủ cho Lâm Thịnh Thịnh ăn trong vài ngày, hay thậm chí vài tuần, vài tháng

-Anh Chấn Phong.

Đang mãi mê ngắm đồ thì giọng con gái kêu tên Vương Chấn Phong, vài giây sau cô ta đã đứng trước mặt, “là cô gái hôm nọ”

Cô gái tóc vàng trạc tuổi Lâm Thịnh Thịnh mặt cười tươi rói, tay xách một đồng hồ, nhưng vẫn không quên dựa đầu vào vai anh nũng nịu

-Anh xấu thật, đi shopping cũng không gọi em.

Cô ta tự nhiên bày tỏ tình cảm thân mật với Vương Chấn Phong mãi mới để ý tới Lâm Thịnh Thịnh

-Ai đây?

-Osin riêng của Chấn Phong đó

Lâm Tuấn Ngạc thích thú giới thiệu, nhưng cô gái đó không mấy hứng thú chỉ bĩu môi.

-Cô thất bím ra đường à? Quê mùa quá đi mất.

-Cô phiền quá

Vương Chấn Phong tỏ vẻ khó chịu bỏ đi trước ,cô gái đó chạy theo sau í ới gọi tên anh ta. Lâm Tuấn Ngạc lắc đầu

-Cái cô Tịnh Mỹ đó không biết bao giờ mới buông tha Chấn phong đây?

Lâm Thịnh Thịnh nhìn theo ,thấy hai người đó đang đi phía trước Tịnh Mỹ hết kéo Vương Chấn Phong qua bên này tới bên kia , rõ ràng anh khó chịu, cũng không hứng thú nhưng lại không phản đối

-Nè cô kia, cầm đồ đi chứ nặng khiếp

Tịnh Mỹ cau có đưa Lâm Thịnh Thịnh một đồng hồ bắt cô xách.Hồ Tử Phóng bắt bình

-Đồ của cô sao bắt người khác phải xách?

Tịnh Mỹ vênh mặt

-Người hầu thì phải như vậy, thuê cô ta để đồ thôi à?

Tịnh Mỹ dúi một đồng thứ vào tay Lâm Thịnh Thịnh , đi một vòng người cô bây giờ như một cái sào di động với biết bao nhiêu thứ linh kinh. Chưa kể mọi người xung quanh đang dòm ngó năm người bọn nó.

Lâm Tuấn Ngạc và Hồ Tử Phóng không khỏi ái ngại

-Để bọn anh giúp cho

-À, không cần đâu ạ, đây là việc của tôi mà

Không nhận sự giúp đỡ, Lâm Thỉnh Thỉnh tiếp tục lững thững đi theo, đôi giày cao gót nẩy giờ phản chủ làm chân cô đau buốt, trước giờ chưa từng đi giày cao gót mà hôm nay lại phải đi khắp trung tâm thương mại gần cả buổi trời, chỉ tiếc rằng trong bao nhiêu là thứ đẹp để trong cái tủ ở phòng thì không có đôi giày bệt nào.

-Vào đây

Từ nãy tới giờ nó mới thấy Vương Chấn Phong có ý kiến, anh ta chủ động vào một cửa hàng giày.

Tịnh Mỹ hí hửng đi theo thử hết đôi này tới đôi kia

-Thử ba đôi này.

-Eo, em chỉ thích giày cao gót thôi

Tuy nói vậy Tịnh Mỹ vẫn hào hứng chạy tới thử hết cả ba đôi, Vương Chấn Phong chán nản tự cầm lấy đôi màu trắng nói với người bán hàng

-Lấy đôi này.

Cô nhân viên niềm nở, khi cô đang bỏ giày vào hộp Vương Chấn Phong

ngăn lại:

-Không cần, chúng tôi dùng ngay.

Tịnh Mỹ làm nũng nhưng cũng ngồi xuống ghế :

-Không cần phải vậy, em không đau chân đâu

Vương Chấn Phong bước gần lại phía cô ta nhưng đi ngang luôn, tới bên Lâm Thỉnh Thỉnh đang đứng cạnh đó, anh nhân cô ngồi xuống ghế, Lâm Thỉnh Thỉnh chẳng hiểu chuyện gì nhìn anh chăm chăm

Vương Chấn Phong nhẹ nhàng tháo đôi giày đang hành hạ bàn chân của cô, thay vào đôi giày bệt xinh xắn, cô không thể hiểu anh đang nghĩ gì nữa. Không đợi Lâm Thỉnh Thỉnh kịp thắc mắc, Tịnh Mỹ đã làm ầm lên

-Chấn Phong, anh có nhầm lẫn không?

Vương Chấn Phong thậm chí không nhìn về phía Tịnh Mỹ giọng lạnh tanh:

-Tôi có nói là mua cho cô đâu. Còn nữa...

Vương Chấn Phong vừa nói vừa dần lấy đồng hồ trên tay Lâm Thỉnh Thỉnh

nhấn vào tay Tịnh Mỹ

-... Cẩm cô tùy tiện sai bảo người của tôi.

-Hà ?

Tịnh Mỹ không nói được câu nào Vương Chấn Phong đã nắm tay Lâm Thỉnh

Thỉnh kéo đi.

Cô có phần cảm động, thật sự anh cũng rất tinh ý và quan tâm đến cô đó

chứ, tuy rất hay nói những câu đáng ghét nhưng hễ khi cô nguy cấp anh đều giúp đỡ, hình như Vương Chấn Phong đang " cư mạng " cô thật.

-Con nhỏ đó tên gì ?

Tịnh Mỹ nghiêng răng hỏi Lâm Tuấn Ngạc ,vẫn không quên nhìn theo.

Bạn đang đọc truyện *Hầu Gái Của Riêng Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 5: Bút Sa Gà Chết

Đã trễ lắm rồi, nằm trên giường lăn qua lăn lại Lâm Thỉnh Thỉnh vẫn không sao ngủ được, bao suy nghĩ bộn bề đang đè nặng.

Không biết hiện giờ cha cô ra sao, ở đâu, không biết kiếm đâu ra tiền trả nợ cho Vương Chấn Phong, không biết con đường học vấn của bản thân sẽ tới đâu, nếu bây giờ nghỉ học thì bao ước mơ lâu nay cũng tan biến.

Cộc... Cộc ...Cộc

- Vào đi.

Lần đầu vào phòng Vương Chấn Phong, căn phòng to rộng khá đơn giản, hai màu đen trắng làm chủ đạo, một kệ sách cao dựng kế bàn gần cửa sổ, trên kệ đầy ắp sách.

Vương Chấn Phong ngồi đọc sách trên giường, anh không lên tiếng ý muốn chờ nghe xem Lâm Thỉnh Thỉnh nói gì

-Thật ra...số...số tiền anh giúp tôi trả nợ thì hiện giờ tôi không có để tra

ngay cho anh...

Không nói gì, Vương Chấn Phong vẫn chăm chú dán mắt vào quyển sách, cô khản trương :

...Nhưng anh yên tâm, tôi nhất định sẽ trả, nhưng...

Lâm Thỉnh Thỉnh lại ấp úng, anh vẫn nhìn vào quyển sách nhưng dòng tai nghe xem cô có dự định gì.

...Nhưng...Nhưng...anh...anh có thể cho tôi..Trả góp không ?

Vương Chấn Phong nhú mày, không cảm cúi vào quyển sách nữa mặt tỏ vẻ khó hiểu, anh không nhìn Lâm Thỉnh Thỉnh vì sợ bản thân sẽ bật cười.

-Trả góp ?

Hơi ngượng, Lâm Thỉnh Thỉnh gãi gãi đầu dù đầu tóc cô chẳng hề ngứa ngứa gì cả.

-Là...trả dần dần tới khi đủ số....

-Hừm ?

Vương Chấn Phong hơi nhếch môi nhìn Lâm Thỉnh Thỉnh, một tay chống cằm. Không lên tiếng lấy trong ngăn kéo hai tờ giấy

-Ký đi !

Cô ghé sát lại gần

-Giấy đây ?

Chậm rãi đẩy cây bút và hai tờ giấy đã có chữ ký của mình về phía cô, anh chậm rãi :

-Số tiền một trăm triệu không phải nhỏ, biết đâu cô lại trốn đi. Nên chỉ còn một cách phải làm ở đây trả nợ dần.

Tên này cũng biết tính toán đó chứ, nhưng nếu ký vào tờ giấy này thì cô phải phục dịch Vương Chấn Phong suốt đời mất.

Như đọc được ý nghĩ của cô, anh tỏ vẻ phóng khoáng :

-Mỗi tháng tôi sẽ trừ một phần lương của cô đến khi đủ số

E dè Lâm Thỉnh Thỉnh nhìn Vương Chấn Phong phân vân, rồi cũng đặt bút ký tên. Nhìn nét bút ro ro trên giấy, lòng anh cực hào hứng tuy vẻ mặt vẫn điềm nhiên như không.

-Anh có thể cho tôi làm nửa ngày thôi được không ?

Vương Chấn Phong nhìn cô như muốn hỏi " vậy nghĩa là sao ? " Lâm Thỉnh Thỉnh nói ngay :

-Tôi còn đi học, anh có thể trừ lương của tôi.

Giả bộ làm về nghĩ ngơi vài ngày rồi trả lời :

-Tôi sẽ tạo cơ hội cho cô không bị trừ lương. ...cô chuyển vào trường của tôi học.

Vậy là phải ở sát bên " đại thiếu gia " 24 /24 rồi còn gì. Đầu phải nói chuyển trường là chuyển ngay được. không để Lâm Thịnh Thịnh kịp nghĩ, Vương Chấn Phong thuyết phục

-Nếu cô chỉ làm nửa ngày thì lương chẳng được bao nhiêu, biết tới khi nào tôi mới lấy lại được một trăm triệu . Càng ở gần tôi, cô càng có thêm thu nhập.

- Thu nhập ? – Lâm Thịnh Thịnh sáng mắt

- Ví dụ tôi vui sẽ tặng tiền thưởng tháng, tôi sai cô đi mua đồ cô có thể giấu luôn tiền thừa tôi làm sao biết.

Lâm Thịnh Thịnh hào hứng, cô thấy cũng có lý lắm.

- Trường nào , cho tôi vài ngày sắp xếp đã.

Làm như không nghe , Vương Chấn Phong lại lấy ở ngăn kéo ra hai tờ giấy nữa.

-Xong, hợp đồng tôi với cô mỗi người một bản, bấm lại đi

-Bấm ..bấm lại gì ?

Lâm Thịnh Thịnh nhìn hai tờ giấy Vương Chấn Phong vừa đưa mặt ngờ ngác , giọng anh đặc ý

-Xin lỗi, phần còn lại của hợp đồng tôi quên. ...chưa bấm vào

Cô nhìn tờ giấy trừng mắt

-Anh đang đùa tôi ?

Vương Chấn Phong nhôm lên chỉ vào một điều khoản ghi trong đó

-Ở đây ghi cô phải gọi tôi là " anh " xưng " em "

-g.Gi ?

HÀU GÁI CỦA RIÊNG ANH - ANN

Cầm mảnh giấy trên tay, Lâm Thịnh Thịnh thấy cả chục điều lệ trên đó ,nhìn thôi cũng biết Vương Chấn Phong cố tình chơi khăm cô.

Vậy mà vừa nãy cô còn nghĩ anh ta là người tốt, đúng là lắm to.

-Này, anh là lừa đảo à ? Đáng lý anh phải đưa tôi xem những thứ này trước khi bắt tôi ký chữ...

Vương Chấn Phong nhún vai

-Tôi quên , mà cô cũng đâu có hỏi.

Lâm Thịnh Thịnh tức anh ách, " biết gì đâu mà hỏi " . Không ngờ lại bị tên công tử bột phách lối cùng mấy tờ giấy lộn này lừa. Cô quát :

-Tôi nhin anh đủ rồi , hợp đồng này không tính ,tôi hủy bỏ.

Vương Chấn phong tựa vào thành giường, thành giường màu đen làm sáng nước da trắng của anh ta

-Được, hủy hợp đồng bồi thường gấp đôi.

Vội vàng nhìn vào tờ giấy đúng là có điều khoản ấy thật.

-Anh....tôi...

Anh thản nhiên nằm hẳn xuống giường

-Anh anh tôi tôi cái gì, mai gọi tôi dậy đi học còn nữa nhớ làm thức ăn trưa cho tôi.

Tiếng chân tức tối bước " bình bịch " cánh cửa đóng sầm , Vương Chấn Phong mỉm cười

- Vậy là em không thoát khỏi tôi được rồi.

Hôm sau khi những ánh nắng đầu tiên còn chưa lọt qua khe cửa, Lâm Thỉnh Thỉnh cúi húi mắt nhắm mắt mở thay đồ xuống bếp, chuẩn bị cơm trưa cho Vương Chấn Phong xong, cô lên phòng gọi anh dậy.

Đứng trước cửa vài giây, hít một hơi dài Lâm Thỉnh Thỉnh gõ cửa

Cộc..cộc..cộc

Không ai trả lời, anh ta đã dậy chưa ?

Rón rén cô mở cửa lại gần giường. Thấy Vương Chấn Phong đang ngủ cô thầm nghĩ

" tên này khuôn mặt thiên sứ ,ngoài Lâm Thỉnh Thỉnh cô ra chắc không ai biết hẳn là ác ma, đúng là một vỏ bọc hoàn hảo "

-Vương đại thiếu gia dậy đi ,mau dậy đi.

Không động tĩnh. Nén tiếng cười gian, cô mở ngăn kéo lấy cây bút ra

" phải cho tên này một bài học mới được, dám ăn hiếp Ta à "

Chưa kịp đặt bút xuống mặt Vương Chấn Phong, tim Lâm Thỉnh Thỉnh muốn rớt ra khỏi lồng ngực, môi hẳn mấp máy :

-Làm cơm trưa cho tôi chưa ?

Hoảng hồn , cô giấu cây bút ra sau lưng lấp bắp :

-Ồ..xo..xong xong rồi, anh dậy đi.

Trong chần một cánh tay rất nhanh thò ra, tóm chặt lấy cô kéo mạnh, khiến cô ngã nhào xuống giường.

Bạn đang đọc truyện *Hầu Gái Của Riêng Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 6: Hầu Gái + Trường Học

-Buông tôi ra.

Vương Chấn Phong phủ chăn trùm lên cả người anh và cô. Đang hoang mang không biết làm thế nào, cô bắt gặp ánh mắt tinh nghịch đang nhìn mình chăm chú

Một tay nâng cằm Lâm Thỉnh Thỉnh lên, tay kia choàng qua eo cô, giam cô trong lòng anh. Khoảng cách quá gần ,tim cô đập như điên, Lâm Thỉnh Thỉnh chỉ còn biết nhắm tịt mắt phó mặc cho trời.

-Đừng tưởng anh không biết em đang định làm gì ?

Không những đổi cách xưng hô Vương Chấn Phong còn đưa tay từ eo sang bàn tay cô đang giấu sau lưng . Đan tay vào tay cô, anh lấy cây bút.

Lấy lại bình tĩnh, vùng chần ra Lâm Thỉnh Thỉnh bật dậy.

-Bỏ ra, cầm anh sau này tùy tiện chạm vào tôi.

Vương Chấn Phong vẫn làm như không nghe thấy

-Em tức giận vì anh không hôn em à ?

-Nhắm nhí

Anh không buông tha

-Anh thích được đánh thức bằng một nụ hôn hơn là những trò như thế

Cô mia mai

-Vậy từ sau tôi sẽ nhường nhiệm vụ đánh thức anh cho người khác

Không nhìn nên Lâm Thịnh Thịnh không biết Vương Chấn Phong đã xuống giường từ lúc nào, anh đưa cho nó bộ đồng phục ra lệnh :

-Mặc vào, từ nay em đi học với anh.

Lâm Thịnh Thịnh thắc mắc, sao anh luôn làm mọi thứ nhanh như vậy, ngay cả việc chuyển trường của cô anh cũng làm xong trong một đêm sao ?

Vương Chấn Phong tiến gần hơn, đưa tay vuốt má cô đặt một nụ hôn lên trán. Cũng như lần trước Lâm Thịnh Thịnh không kịp phản ứng anh đã bỏ vào nhà vệ sinh bỏ lại cô đỏ mặt tía tai tức giận.

-Vương Chấn Phong, đồ háo sắc.

Càng ngày Lâm Thịnh Thịnh càng thấy con người này khó hiểu, lúc đáng ghét châm chọc lúc lại dịu dàng quan tâm, nhưng riêng khoản háo sắc thì chắc lúc nào cũng có thể bộc phát được. Lắc mạnh đầu cho những suy nghĩ đó tiêu biến vừa đi ra cô vừa lẩm bẩm :

-Minh là đồ chơi của anh ta chắc ?

Ăn sáng xong Lâm Thịnh Thịnh cùng Vương Chấn Phong tới trường, cái cổng to và cao, ngôi trường to gấp đôi trường cũ cô theo học, học sinh ở đây cũng rất khác, đa số đều đến trường bằng ô tô. Mọi thứ đều đẹp đẽ và long lầy nhưng lại tạo cảm giác xa lạ lạnh lẽo

Xuống xe, Lâm Thịnh Thịnh thôi nhìn xung quanh mà chỉ nhìn theo lưng Vương Chấn Phong để khỏi lạc, tuy không nhìn nhưng cô lại có cảm giác rất nhiều cặp mắt đang dòm ngó mình.

Vương Chấn Phong lùi lại gác tay lên vai cô

HÀU GÁI CỦA RIÊNG ANH - ANN

-Thích thật, đi cùng em được bao người chú ý.

Nhìn anh cô nhăn mặt, bắt đầu quan sát xung quanh dòm tai nghe, đúng là người ta đang xì xầm

-Con nhỏ quê mùa đó là ai ?

-Ôi tôi tưởng tới già cũng không nhìn thấy kiểu tóc đó nữa chứ

-Sao nó lọt được vào đây ?

....

Lâm Thịnh Thịnh thờ dãi, quyết định bỏ hết những lời đó ngoài tai rảo bước

-Tới rồi, lớp của em ở đây

Vương Chấn Phong đưa cô tới một lớp học rộng ở tầng hai. Nói rồi bỏ đi chỉ nói một câu

-Trưa sang tìm anh chúng ta ăn trưa.

Anh đi rồi cô mới chợt nhớ " biết tìm anh ta ở đâu "

Nhìn vào trong, bao cặp mắt đang lom lom ngó cô, ngẩng cao đầu Lâm Thịnh Thịnh ngồi vào một bàn trống.

-Lâm Thịnh Thịnh ? Cô làm gì ở đây ?

Nghe gọi đích danh mình cô ngẩng lên, là Tịnh Mỹ, cô ta nhìn cô đầy nghi hoặc xen lẫn ngạc nhiên, chưa biết phải trả lời thế nào thì cô ta đánh đá :

-Cô theo anh Chấn Phong tới tận đây sao ?

Cô gái đi cùng Tịnh Mỹ nhìn cô như người ngoài hành tinh

-Tịnh Mỹ cậu quen cô ta ?

Tịnh Mỹ bấu môi ngồi ghé lên mép bàn của cô :

-Không, tôi làm sao mà quen con nhỏ quê mùa này Cô ta là ô sin của anh Chấn Phong.

Tịnh Mỹ cố ý nói thật to, cả lớp bao nhiêu người nhìn Lâm Thỉnh Thỉnh xầm xì to nhỏ, Tịnh Mỹ chưa chịu thôi :

-Mấy đứa nhà nghèo ghê gớm thật đó, có cơ hội là đeo bám người ta không buông, cô muốn gì hả ?

Tịnh Mỹ nhìn cô thách thức, Lâm Thỉnh Thỉnh không trả lời cô ta và cũng không muốn trả lời. Cô biết, đây hẳn là trò bắt nạt rẻ tiền của bọn nhà giàu.

-Này không nghe tôi hỏi à ?

Tịnh Mỹ cao giọng một tay giật mạnh bím tóc của cô nhìn xung quanh

-Đồ quê mùa . Các cậu xem đầu tóc của cô ta là từ thế kỷ nào, đoán trúng

có thưởng nhé.

Cả nam lẫn nữ trong lớp cười phá lên, lần đầu tiên Lâm Thỉnh Thỉnh gặp trường hợp này, " cái trường quái quỷ này "... cô thầm nghĩ rồi hất tay Tịnh Mỹ ra

-Đủ rồi, việc của tôi không liên quan cô.

Tịnh Mỹ ngưng cười tròn mắt, Lâm Thỉnh Thỉnh tưởng tượng nếu nói câu nữa mắt cô ta sẽ rơi ra ngoài. May sao đúng lúc đó giáo viên vào, Tịnh Mỹ nghiêng răng

-Liệu hồn đó.

Cô ta quay về chỗ ngồi, Lâm Thỉnh Thỉnh không biết liệu học ở đây có yên ổn hay không nữa. Cô thầm than trời trong lòng. Rầu rĩ cả buổi sáng.

Nghỉ trưa ,cô nhanh chóng ra khỏi lớp đi tìm Vương Chấn Phong , Tịnh Mỹ vẫn nhìn theo ánh mắt bức bối

-Này bạn gì ơi

Một cô gái xinh xắn hình như gọi , Lâm Thỉnh Thỉnh quay lại, cô gái kia cười tươi thân thiện

-Chấn Phong nhờ tôi dẫn bạn tới gặp anh ấy.

Bạn đang đọc truyện *Hầu Gái Của Riêng Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 7: Chúng Ta Giống Nhau, Kết Bạn Nhé

Lâm Thỉnh Thỉnh thở phào, cô nghĩ chắc Vương Chấn Phong nhớ ra là cô không biết đường nên nhờ cô gái này dẫn đường.Cô ta đi trước , Lâm Thỉnh Thỉnh đi theo. Khi cả hai ra tới một góc phía sau trường, có rất nhiều thùng rác to nhưng lại không có ai ở đây.

-Vương Chấn Phong đâu ?

Cô gái kia nhìn Lâm Thỉnh Thỉnh cười đầy ác ý, vài tiếng bước chân đang tới kèm theo một giọng nam lạ hoắc

-Không có Chấn Phong có bọn anh được không ?

Sợ hãi khi trước mặt là ba tên con trai xa lạ, cũng mặc đồng phục trường, Lâm Thỉnh Thỉnh lùi lại mấy bước

-Các người là ai ?

-Bọn anh là bạn của Chấn Phong, cậu ta nhờ bọn anh chăm sóc cho em

Nhìn ba tên đó dù biết không tốt lành gì, Lâm Thỉnh Thỉnh quay sang thì thấy cô gái khi nãy đã đi đâu mất. Chưa kịp xoay người chạy , ba tên kia đã vây quanh cô, một tên sờ lên một bên mặt trắng mịn của cô, giọng cợt nhả.

-Nhìn em cũng xinh lắm

-Bỏ ra.

Lâm Thỉnh Thỉnh hất bàn tay trên mặt ra , lùi lại thêm mấy bước, nhưng phía sau lưng là bức tường không còn đường thoát nữa , ba tên kia cười khoái

chí càng lẩn tới, tên khác cầm một bên bím tóc của cô, lôi ra cái kéo :

-Đề bọn anh giúp em cắt bỏ kiểu tóc quê mùa này đã

Tim Lâm Thịnh Thịnh đập thành thịch, cô cảm thấy đầu ngón tay run run run.

-Tránh ra nếu không tôi la lên đó.

Ba tên vô lại kia càng cười to hơn.

-Có cần bọn anh la hộ không?

Lâm Thịnh Thịnh sợ phát khóc, cô biết có la cũng vô ích. La càng to thì càng có nhiều người tụ tập xem màn hành hạ chứ cũng không ích gì, bọn học sinh trường này thật khủng khiếp, Lâm Thịnh Thịnh lăm bắm

-“Chấn Phong đáng ghét anh đang ở đâu vậy?”

Hai tên kia nắm chặt tay và vai khiến cô không thể cử động, tên còn lại nắm lấy bím tóc cô đưa lưỡi kéo vào

-Chấn Phong cũng không giúp được cung đâu.

Lâm Thịnh Thịnh nhắm mắt bất lực hai hàng mi ướt đầm

-Ồi...cậu...

Nghe động, cô mở mắt ra. Một người khác cũng mặc đồng phục nét mặt khôi ngô, có nét gì đó rất giống Vương Chấn Phong, nhưng nếu Chấn Phong có vẻ thư sinh do sức khỏe không tốt thì người này trái ngược hoàn toàn.

Anh ta đang nắm chặt tên định cắt tóc cô, hai tên kia sợ hãi lùi lại , Lâm Thịnh Thịnh không hiểu sao ba tên này lại sợ anh ta như thế.

Ngay khi anh ta vừa thả tay ra ba tên kia chạy thục mạng

-Em không sao chứ?

Một giọng nói trầm, nhưng không âm. Lâm Thịnh Thịnh nhìn anh ta chăm chăm mãi mới trả lời

-Va...âng cảm ơn anh

Người kia mỉm cười, gương mặt cười rất tươi, cô nhớ đã thấy nụ cười này ở đâu thì phải. Anh ta lại hỏi.

-Em tên gì?

-Lâm Thịnh Thịnh

Không biết đó có phải người tốt thật không, sau việc vừa rồi Lâm Thịnh Thịnh nhận ra nên cảnh giác với tất cả những người ở đây . Anh ta ngồi xuống.

-Có vẻ em được nhiều người ái mộ quá nhỉ?

Biết anh ta đang ám chỉ việc gì, cô cũng ngồi xuống khẽ cười

-Vâng, nhưng tôi lại không mong như thế.

Anh ta chống cằm nhìn cô, dù nhìn ở bất cứ góc cạnh nào Lâm Thịnh Thịnh cũng thấy anh ta rất giống Chấn Phong

-Vậy là chúng ta giống nhau, kết bạn nhé.

Từ sáng đến giờ, ngôi trường này là ác mộng với Lâm Thịnh Thịnh, thế mà giờ có người muốn kết bạn,cô hơi lúng túng anh ta lại cười.

-Vậy nhé, Im lặng là đồng ý. Anh đi đây gặp em sau .

Người đó đã đi mất Lâm Thịnh Thịnh mới nhớ chưa kịp hỏi tên.

Sao anh ta lại giống Vương Chấn Phong quá?

HÀU GÁI CỦA RIÊNG ANH-ANN

-“Chấn Phong”, Thôi chết

Lúc này cô mới nhớ tới thiếu gia của mình, vừa chạy ra khỏi đó đã bắt gặp Vương Chấn Phong đang ngó nghiêng. Chắc đang tìm cô rồi.

-Thiếu gia.

Lâm Thỉnh Thỉnh vừa chạy tới Vương Chấn Phong đã giật tóc cô.

-Em đi đâu? Biết anh đói đến rã ruột rồi không?

Nghe nói mà cô tức lộn ruột, “mình xém bị xuống tóc mà hán chỉ nghĩ tới ruột non với ruột già của hán thôi”, giọng cô lạnh tanh

-Lạc đường

Vương Chấn Phong ánh nhìn nghi hoặc.

-Từ tầng hai lên tầng ba mà lạc? Định gạt ai đây hả?

Lại bị giật tóc, Lâm Thỉnh Thỉnh phát cáu. “Đồ đáng ghét này, ai mà biết anh ta ở tầng ba hay tầng ngầm gì chứ”.

-Ai thèm gạt anh, mà ở đây không có nhà ăn sao anh cứ bắt tôi làm thức

ăn mang theo?

Vương Chấn Phong cúi xuống nhìn cô như đang quan sát rồi thờ ơ đáp

-Không thích ăn ở đó.

Không hiểu sao càng nhìn gương mặt trước mặt cô càng thấy ghét, Lâm Thỉnh Thỉnh đập mạnh chân anh khiến Vương đại thiếu gia kêu lên, anh ôm chân nhảy lò cò

-Xin lỗi Vương thiếu, tôi không thấy chân anh ở đó.

Lâm Thỉnh Thỉnh bỏ đi một nước, mặc kệ anh bức tức nhăn nhó gọi theo

-Này, Lâm Thỉnh Thỉnh em đứng lại cho anh.

Vương Chấn Phong không hiểu sao cả buổi trưa hầu nữ của anh bỗng đổi tính, không nói không rằng. Mỗi khi nhìn anh là cô lại lườm muốn lé con mắt, cứ như vậy cả buổi Vương Chấn Phong thật không tài nào nuốt nổi cơm.

Thế là cứ cách mười phút, Vương thiếu lại dành thời gian nói câu “nữ hầu

Thỉnh Thỉnh, em làm ơn dẹp cái bộ mặt đó đi” cho đến khi ăn hết bữa trưa.

Bạn đang đọc truyện *Hầu Gái Của Riêng Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 8: Tóm Được Em Rồi Nhé

Ăn uống no say, Vương Chấn Phong lại lôi cô lên sân thượng trường mặc sự phản kháng quyết liệt của Lâm Thỉnh Thỉnh.

Tới nơi Vương Chấn Phong chọn một góc tường có bóng mát và cứ ngồi ở đó, Lâm Thỉnh Thỉnh cũng ngồi xuống, trên này rất yên tĩnh, không có bất cứ một tạp âm nào.

Lâm Thỉnh Thỉnh ngược nhìn bầu trời xanh, những áng mây bông bênh trôi, cô có thể tưởng tượng ra muôn vạn thứ từ những đám mây đó. Tia nắng rớt xuống làm cô hơi nhăn mặt vì chói mắt.

- Duỗi thẳng chân ra đi.

Khung cảnh thơ mộng bị giọng ra lệnh của Vương Chấn Phong phá hỏng. Định lờ đi nên Lâm Thỉnh Thỉnh làm như không nghe thấy. Biết tông ý đồ của cô Vương thiếu gia dùng tay kéo thẳng chân Lâm Thỉnh Thỉnh ra

-Á...anh điên hả?

-Ha ha thoải mái thật, anh ngủ một lát đây

Thì ra mục đích của Vương Chấn Phong là vậy , anh đang nằm trên đùi cô mắt nhắm nghiền.

“Cái tên này sao mà tự tiện quá?”

Dùng hết sức đẩy mạnh một cái, Vương Chấn Phong nằm dài dưới đất bất động. Cô thử lay lay vai cái cũng không thấy trả lời. Thậm chí Lâm Thỉnh Thỉnh ngốc nghếch lấy tay đưa vào mũi xem còn thờ không.

“Ngủ nhanh vậy sao?”

Nhìn người nằm dưới đất ngủ như một đũa tre, không hiểu sao cảm giác thấy ghét nảy giờ biến mất. Nhẹ nhẹ cô đưa tay đỡ lấy đầu anh.

Nhìn Vương Chấn Phong cô lại băn khoăn nhớ tới người khi nãy đã giúp mình. Khuôn mặt có quá nhiều nét giống Vương Chấn Phong. Càng nghĩ trí tò mò của Lâm Thỉnh Thỉnh càng tăng gấp bội, quyết tâm phải gặp lại anh chàng đó một lần nữa

Phía dưới Vương Chấn Phong khẽ mở mắt, mấp máy môi

“Em đang nghĩ tới ai?”

Thở ra thật nhẹ, anh lại nhắm nghiền mắt , tất nhiên những điều này Lâm Thỉnh Thỉnh không hề hay biết vì cô đang bận “đối phó” với những suy nghĩ khác trong đầu.

Sau giờ nghỉ trưa chân Lâm Thỉnh Thỉnh “tê tái” , mất một lúc lâu cô cứ ngồi chịu trận, đánh thức anh cũng không nổi mà ngồi hoài cũng không phải cách. Tối khi hai chân không còn cảm giác , Lâm Thỉnh Thỉnh lia lịa liếm ngón tay sau đó chầm lên mũi.

Cũng may Vương Chấn Phong tỉnh dậy ngay sau đó, trước khi Lâm Thỉnh Thỉnh quên mất là cô có ...chân.

Vương Chấn Phong đứng dậy vươn vai ra vẻ khỏe khoắn lắm ,còn hầu gái của anh thì mãi miết bóp bóp xoa xoa đôi chân tội nghiệp. Không biết anh không thấy tình cảnh của cô thật hay giả bộ không thấy :

HẦU GÁI CỦA RIÊNG ANH-ANN

-Tối giờ rồi, về lớp thôi.

Lâm Thỉnh Thỉnh khò sở cô gắng điều khiển đôi chân chẳng còn chút máu ,chỉ cảm thấy muôn vàn những con côn trùng nhỏ đang bâu lấy chân mình.

Được vài bước, Lâm Thỉnh Thỉnh la lên toàn thân cô ngã hẳn về trước mặc dù cô nhớ rằng đã nhấc bước đi rồi nhưng không hiểu sao chỉ có thân trên di chuyển. Hình như khoa học đã chứng minh triệu chứng này là tê chân cấp độ nặng.

Trong phút chốc thân người Lâm Thỉnh Thỉnh không đổ rạp xuống đất mà đổ vào vòng tay Vương Chấn Phong, tim vẫn còn đập mạnh cô thấy anh mỉm cười, bất giác trong đầu cô reo lên, “đúng rồi, đúng là nụ cười này” . Sau khi nhận ra Vương Chấn phong và anh chàng khi nãy có nụ cười y hệt thì Lâm Thỉnh Thỉnh lại nhận ra một điều khác. Cô đang ngoan đứng giữa vòng tay anh mà không hề phản kháng

-Tóm được em rồi nhé.

Mặt đỏ gay , Lâm Thỉnh Thỉnh cảm thấy hơi thở anh đang bao vây cô và nhịp tim anh đang đập làm trống ngực cô cũng đập liên hồi. Sợ Vương Chấn Phong nghe thấy , cô vội đẩy anh ra nhưng ai kia vẫn không buông tay. Lâm Thỉnh Thỉnh không ngờ nhìn Vương Chấn Phong thư sinh, sức khỏe cũng không thuộc dạng “siêu nhân” mà sao vòng tay lại chặt như thế.

-Anh đã nói rồi, đừng tìm cách thoát khỏi anh không ích gì đâu.

Anh thích thú nhìn nét mặt vừa tức tối vừa ảm ức không thốt được lời nào của cô. Bản thân Vương Chấn Phong cũng không hiểu vì sao lại dễ tâm tới cô gái quê mùa này nhiều hơn mức bình thường. Có lẽ vì khi nhìn thấy nét lúng túng của cô anh thấy thích thú, tim lại đập rộn ràng, để anh cảm nhận rằng anh vẫn tồn tại , vẫn đang sống. Một cảm giác trước giờ anh chưa từng trải qua.

-Nào, ta về lớp

Lâm Thỉnh Thỉnh thấy người bị nhấc bổng khỏi mặt đất, cô lo sợ không biết “thiếu gia” sắp làm điều điên rồ gì nữa, cô ra sức vùng vẫy

-Không cần, anh bỏ xuống tôi tự đi được

Vương Chấn Phong vẫn giữ chặt cô trên tay.

-Yên đi, em vùng vẫy anh không giữ nổi là rơi xuống đất đấy.

Nhìn xuống quả thật Lâm Thỉnh Thỉnh thấy “ớn” , biết đâu vẫy mạnh quá thân thể ngọc ngà của đại thiếu gia lại lên cơn suyễn giữa chừng “đánh rơi mình” thì nguy. Vẫn đang lo lắng không biết có được an toàn về tới lớp không nhưng cuối cùng cô cũng nhìn thấy lòng tốt của Vương Chấn Phong

-Thang...thang máy? Trường học có thang máy sao?

“Thào nào anh ta lại chịu bế mình” nhìn nét mặt có phần “hụt hẫng” của cô, anh xém tí bật cười.

-Em hụt hẫng cái gì? Nặng như vậy không đi thang máy ai mà bế nổi.

Nhưng một lần nữa Lâm Thịnh Thịnh lại chịu khổ bởi sự nhiệt tình của anh, Vương Chấn Phong không những đưa cô về tận lớp mà còn đưa vào tận chỗ ngồi.

Bọn nhiều chuyện lại được dịp soi mói chỉ trích, Lâm Thịnh Thịnh đành thở dài phó mặc cho chuyện gì tới sẽ tới. lúc cô đã yên vị tại chỗ cũng đúng lúc Tịnh Mỹ chạy ào tới

-Chấn Phong sao anh lại bế cô ta? Em không thích anh gần gũi con nhỏ quê mùa này nữa đâu.

Tịnh Mỹ nắm tay Vương Chấn Phong vừa tức giận vừa buồn bực. Cô không hiểu sao Vương Chấn Phong không phản kháng cũng không cự tuyệt, cứ đứng đó cho cô ta trách móc. Lâm Thịnh Thịnh khó hiểu nhìn cả hai không biết giữa họ có quan hệ gì. Người yêu thì chắc chắn không phải, hay Vương Chấn Phong có lỗi gì đó ghê gớm lắm nên mới chịu đựng như thế?

-Cô ấy đau chân anh mới đưa về. Em đừng làm ầm lên nữa anh về lớp đây.

Vương Chấn Phong cuối cùng cũng bỏ đi, Tịnh Mỹ lập tức quay phắt lại phía cô, ánh mắt cô ta hằn lên những tia giận xua tay hất mạnh sách vở trên bàn Lâm Thịnh Thịnh xuống đất rồi chạy theo Vương Chấn Phong. Cả buổi học cũng không quay lại

Bạn đang đọc truyện *Hầu Gái Của Riêng Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 9: Buổi Sáng + Hầu Gái

Buổi chiều tan học, ngồi trên xe thỉnh thoảng cô quay sang nhìn Vương Chấn Phong vài giây, Lâm Thịnh Thịnh thấy xung quanh con người này có quá nhiều bí mật và quá cô đơn thì phải, ngoài Tịnh Mỹ, Hồ Tử Phóng, Lâm Tuấn Ngạc cô chưa thấy anh tiếp xúc với ai khác. Cả ngôi nhà to kia cũng chỉ có mình Vương Chấn Phong còn lại là người giúp việc.

Đang nghĩ ngợi Lâm Thịnh Thịnh bất gặp ánh nhìn của anh, vội vàng cô quay ra phía cửa sổ nhìn những tòa nhà bên đường.

-Em đang ngắm anh à?

Vương Chấn Phong cười nham nhở. Không thèm để tâm cô hỏi

-Không biết xấu hổ. Lúc trưa Tịnh Mỹ, cô ta không về lớp nữa

Vương Chấn Phong hơi ngạc nhiên nhưng về ngạc nhiên đó biến mất rất nhanh. Cứ như anh biết Tịnh Mỹ đã đi đâu vậy

Lần này tới lượt Vương Chấn Phong nhìn ra ngoài, ánh mắt xa xăm như đang hồi tưởng điều gì đó. Lâm Thịnh Thịnh không hỏi nữa dù trong đầu có muôn vàn thắc mắc.

Mãi suy nghĩ cô mới nhận ra chiếc xe chở cả hai không phải trên đường về nhà mà đã rẽ sang hướng khác từ lúc nào.

Thì ra là tới trung tâm thương mại Thành Phố. Lâm Thịnh Thịnh rảo bước theo Vương Chấn Phong đi qua tất cả các gian hàng, tới gian bán điện thoại thì anh lôi cô vào

-Chọn một cái đi.

Lâm Thịnh Thịnh nhìn Vương Chấn Phong mặt tỉnh bơ:

-Tại sao? Tôi không có tiền, cũng không cần thiết phải dùng nên không mua đâu.

Vương Chấn Phong cúi xuống nhìn cô làm ra vẻ tốt bụng

-Anh không muốn không tìm được em như lúc trưa đâu, lấy đi, anh trả tiền.

Nửa tin nửa ngờ Lâm Thịnh Thịnh lùi lại một bước, nhìn anh đề phòng. Anh cười kéo cô tới bên tủ kính trưng bày. Rất nhiều mẫu điện thoại khác nhau. Nhìn mặt Vương thiếu, Lâm Thịnh Thịnh quyết định tin anh một lần, nhìn người bán hàng cô hơn hờ

-Lấy cho tôi cái đẹp nhất , mới nhất đi.

Người bán hàng vui vẻ lấy ra một mẫu điện thoại mà theo anh ta nói là mẫu mới nhất và được các cô gái ưa chuộng nhất. Lâm Thịnh Thịnh quyết định lấy cái đó. Ra khỏi cửa hàng cô hớn hờ :

-Thiếu gia không ngờ anh cũng tốt vậy, cảm ơn anh lắm

Vương Chấn Phong nhếch môi

-Không có gì ,anh sẽ cộng vào số tiền nợ một trăm triệu rồi cứ thế trừ dần vào lương của em.

Lâm Thịnh Thịnh tê tái , mặt cô như bị rút gân. Khóe môi giật giật

-Đồ lừa đảo, khi này anh có nói thế đâu.

-Nhìn em vui như thế nên anh quên mất khi này nói gì rồi.

Lâm Thịnh Thịnh phẫn nộ

-Anh...

Đang nói cô thấy Vương Chấn Phong bỗng đứng sững lại, cách đó không xa là Tịnh Mỹ , cô ta đi cùng một quý bà sang trọng, chắc là bà cô ta, nhưng sao anh lại phản ứng như vậy ?

Khi họ tới gần Vương Chấn Phong cúi đầu chào bà ấy, Lâm Thịnh Thịnh cũng bắt chước cúi đầu mặc dù không biết người đó là ai, Tịnh Mỹ khoát tay bà cô ta nhìn cô cười thách thức, xong quay sang :

-Là cô ta đó bà.

Bà ta nhìn khắp lượt Lâm Thịnh Thịnh từ đầu tới chân , nét mặt không mấy thiện cảm rồi nhìn sang Vương Chấn Phong, anh cũng đứng đó ,nét mặt không chút cảm xúc.

-Chẳng ra làm sao cả

Nói rồi bà ta và Tịnh Mỹ bỏ đi. Vương Chấn Phong cứ đứng đó vài giây rồi cũng đi , Lâm Thịnh Thịnh vội vã chạy theo không hiểu chuyện gì đang xảy ra. Anh cứ im lặng như vậy tới khi cô không nén nổi tò mò hỏi

-Người khi này

-Là bà nội anh.

Lâm Thịnh Thịnh quá đỗi ngạc nhiên trước câu trả lời của anh.Sao lại có thể như vậy ? Sao bà gặp cháu mà lại có thái độ lạnh nhạt ? Sao bà anh còn thân thiết với Tịnh Mỹ hơn cả cháu mình ? Cha mẹ Vương Chấn Phong đâu ?

Những chuyện này thực sự là sao ?

HÀU GÁI CỦA RIÊNG ANH - ANN

Tối đó Lâm Thịnh Thịnh trần trọc mãi , xung quanh Vương Chấn Phong và những người gần anh ta đều khó hiểu. Cả ngôi trường đáng ghét đó nữa, quá nhiều chuyện xảy ra trong ngày đầu đi học .

Vương Chấn Phong không phải người nổi tiếng như trong phim được bao nhiêu người vây quanh thì ai đâu bận tâm tới cô làm gì. Ngoại trừ Tịnh Mỹ . Dòng suy nghĩ lại cuốn Lâm Thịnh Thịnh vào quan hệ giữa Vương Chấn Phong và Tịnh Mỹ tới khi ngủ thiếp đi lúc nào không biết.

Một ngày mới nữa lại đến, Lâm Thịnh Thịnh lười biếng kéo chăn trùm kín đầu không muốn dậy. Một làn hơi nhẹ thổi vào mặt cô, Lâm Thịnh Thịnh thấy vừa ngứa vừa nhột. Lờ mờ mở mắt cô phát hoảng khi thấy khuôn mặt đối diện là Vương Chấn Phong , Vương thiếu đang thờ nhè nhẹ, ngủ rất ngon lành.

-Á..a...á..á...á...á..

Lâm Thịnh Thịnh hét lên, hất tung chăn. Ánh nắng buổi sớm mai kèm giọng " hát " của cô thành công làm Vương Chấn Phong thức giấc. Chưa đợi anh tỉnh ngủ, cô vớ lấy cái gối đập lia lịa vào mặt anh.

-Đồ biến thái anh là gì trên giường tôi cả đêm ? Tôi sẽ kiện anh, sẽ bắt bỏ tù anh. Háo sắc...

Vương Chấn Phong chồm tới, lấy tay bịt ngang miệng cô, giọng anh ngáy ngủ

-Em yên lặng cho anh. Nhìn xem đây là đâu ?

Lâm Thịnh Thịnh trở mắt nhìn quanh, chỉ thấy hai gam màu đen trắng. Cái giá sách cao chất đầy sách, không có bàn trang điểm. Phòng của Vương Chấn Phong

-Hai bím biến thái, anh có nên kiện em, bắt em bỏ tù không đây hả ?

Lâm Thịnh Thịnh trong lòng bồn loạn không ngừng tự hỏi.

" Sắc nữ, không phải nửa đêm mày lên sang đây bò lên giường tên sắc lang này chứ ? Tuyệt đối không thể, ngàn vạn lần không thể "

Nếu có cái gương nào ở đây chắc phản chiếu trong gương không phải Lâm Thịnh Thịnh cô nữa mà là một con lừa đeo nơ mắt. Vương Chấn Phong nhìn cô đắc ý , còn Lâm Thịnh Thịnh không biết phải chui vào đâu cho vừa nữa.

-Hi hi. Vương thiếu, thật ngại quá. Hiểu lầm, hiểu lầm thôi.

Nhìn anh , Lâm Thịnh Thịnh cười trừ rón rén lùi lại định chuồn lẹ, Nhanh tay Vương Chấn Phong tóm ngay hai bím tóc của cô :

-Định chạy hả ? Em không định chịu trách nhiệm sao ?

-Trách...trách nhiệm gì nữa ?

Cô đau khổ nhìn anh, rõ ràng Vương Chấn Phong định làm khó cô. Không thèm trả lời , Vương Chấn Phong cời lần lượt hết hàng cúc trên áo sơ mi, Lâm Thịnh Thịnh mặt đỏ tay run, lúng túng nhìn khuôn mặt đến tội

-Vương thiếu...anh..anh làm gì....

Vương Chấn Phong cười ranh mãnh, anh cúi xuống sát mặt cô, một tay ôm lấy eo Lâm Thịnh Thịnh kéo sát lại gần . Tay chân cô luống cuống không biết làm sao.

-Vậy anh sẽ chịu thiệt thòi làm người chịu trách nhiệm cũng được.

Bạn đang đọc truyện *Hầu Gái Của Riêng Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 10: Hầu Gái + Thư Viện

-Vương ...vương thiếu, không cần tôi không cần anh chịu trách nhiệm gì hết.

Vương Chấn Phong cười tà mị

-Nếu không chịu trách nhiệm, một trong hai ta sẽ bị bắt bỏ tù mất.

-Thiếu gia, là tôi điên rồi, tôi mộng du. Xin lỗi anh tôi không kiện anh cũng không bắt bỏ tù anh nữa

Vương Chấn Phong nhếch môi. Anh kẻ sát tai cô :

-Anh không lo em kiện anh. Mà lo em háo sắc như vậy có ngày anh sẽ bỏ tù em mất.

Lâm Thịnh Thịnh không biết nên la lên hay không, dù sao cũng đang ở trong lòng địch. Vương Chấn Phong siết cô trong tay , Lâm Thịnh Thịnh cảm nhận được hơi thở anh nóng hổi ngay sát mặt cô.

-Thưa cậu, tới giờ phải đi học rồi ạ

Lâm Thịnh Thịnh thờ phào khi nghe quản gia Từ gõ cửa, nhưng Vương Chấn Phong không hề bận tâm, cứ thế một lần nữa hôn cô. Nụ hôn lần này khác hẳn lần trước, vẫn là sự đàn áp, nhưng cô cảm thấy sự dịu dàng trong đó.

Rất cẩn trọng và nhẹ nhàng anh ôm chặt cô.

Không hiểu sao Lâm Thịnh Thịnh không phản kháng cũng không đồng tình, trong vòng tay anh , trong nụ hôn đầy cảm xúc đó. Ngọt ngào

Lâm Thịnh Thịnh không biết liệu lúc này cứ ngồi như vậy có phải là cách không, rõ ràng Vương Chấn Phong không phải bạn trai cô, cũng không ngờ một lời nào cho thấy anh yêu thương cô cả, thế mà tại sao anh luôn có những cử chỉ, những quan tâm nhẹ nhàng tới mức này. Tại sao luôn làm cô cảm giác như mình chỉ là một thứ đồ chơi như vậy.

Cạch...

-Xin lỗi...

Quản gia Từ mở cửa, Lâm Thỉnh Thỉnh giật mình đẩy Vương Chấn Phong ra. Quản gia từ lúng túng không biết xử sự ra sao , vẻ ngại ngần hiện rõ trên mặt.

Anh bỏ cô ra, lúc đầu chỉ định trêu chọc thôi nhưng không hiểu sao sự việc lại diễn biến ra khỏi tầm kiểm soát của anh.Mỗi khi gần Lâm Thỉnh Thỉnh thì lại như thế, Vương Chấn Phong thờ ra bắt gặp ánh mắt cô nhìn mình, tìm anh như ngừng đập.

Lâm Thỉnh Thỉnh không nói gì lảng lạng ra khỏi phòng. Điều đó làm Vương Chấn Phong nhói đau.

-Thưa cậu sắp trẻ học rồi ạ.

Anh gạt đầu với quản gia rồi vào nhà vệ sinh, nhìn mình trong gương Vương Chấn Phong thấy có một nỗi lo, một cái gì đó cứ thôi thúc anh nhưng lại bị lý trí giữ lại, Vương Chấn Phong nhớ tới nỗi cô đơn trống trải đêm qua, có lẽ lẳng lẽ bề cô sang đây là sai.

-“Phải làm sao với em đây?”

Từ lúc đó tới trường cả hai không nói với nhau lời nào, cô chìm trong đồng suy nghĩ rối tinh mà chẳng hề biết anh đang vô cùng khổ sở bởi trái tim dần dần không còn nghe lời.

-Này, đồ quê mùa

Đang ngồi ngẩn trong lớp Tịnh Mỹ đã đứng trước mặt cô từ lúc nào. Cô ta nhìn Lâm Thỉnh Thỉnh, vẫn nét hống hách thường ngày

-Hôm nay tới lượt cô vệ sinh hồ bơi của trường đó

HÀU GÁI CỦA RIÊNG ANH - ANN

Lâm Thỉnh Thỉnh không thèm trả lời , chỉ nghĩ chắc chắn cô ta định hành hạ cô cho bỏ ghét. Tốt nhất không nên gây rắc rối nữa, cô ngoan ngoãn đi tìm bể bơi.

Ngôi trường quá rộng, phải mất hơn 15 phút sau Lâm Thỉnh Thỉnh mới tìm ra bể bơi trong khu nhà thể thao. Trong bể sạch trơn xung quanh cũng chẳng có lấy miếng rác nào. Rõ ràng Tịnh Mỹ đang chơi khăm cô.

Ngay khi định quay ra Lâm Thỉnh Thỉnh nghe tiếng ghi ta nho nhỏ , tiếng nhạc phát ra từ khu vườn trường bên cạnh bể bơi.

Tới nơi cô ngớ người, không ngờ ngôi trường này lại có nơi như thế , xung quanh cỏ xanh non mát rượi, dưới gốc cái cây to ngả bóng mát xuống từng khóm hoa ,có một người đang ngồi trên cành cây , trên tay anh ta những nốt nhạc nhẹ nhàng ngân nga như mơn man vuốt ve từng ngón cỏ.

-Anh...An...h ta...

Cô trở mắt nhìn ,bước vài bước lại gần. Tiếng đàn ngưng bật, xung quanh yên tĩnh, vẫn khuôn mặt ấy đang nhìn cô mỉm cười

-Chúng ta lại gặp nhau rồi...

Lâm Thỉnh Thỉnh ngớ người. Không biết anh ta đã đứng trước mặt, dưới ánh nắng quả thật anh ta càng giống Chấn Phong ,giữa hai người này có một sự tương đồng đến kỳ lạ.

Anh ta đang mỉm cười với cô , Lâm Thỉnh Thỉnh cũng cười. Anh ta đi trước lại ngồi dưới gốc cây xanh lá, cô cũng theo sau, dường như trong con người đó có một ma lực , từ ánh mắt nụ cười đều làm người khác phải chú ý.

Tiếng đàn lại ngân nga từ cây ghi ta trên tay anh ta, Lâm Thỉnh Thỉnh lặng im ngồi nghe , tiếng đàn và khung cảnh làm tâm hồn cô lâng lâng , ánh mắt không rời khỏi người bên cạnh. Nốt nhạc cuối cùng kết thúc bài hát mà cô không biết. Đến khi giọng anh ta phá tan không gian tĩnh lặng

-Em cúp học à?

Lâm Thỉnh Thỉnh luống cuống không biết giải thích thế nào, ánh mắt đối diện vẫn đang chăm chú nghe câu trả lời

-À...K..Không phải ...thật ra...

Anh ta ngắt lời cô mất hướng về phía khu nhà thể thao :

-Có vẻ em vẫn được hâm mộ lắm nhỉ?

Không hiểu ý câu nói, Lâm Thỉnh Thỉnh lơ ngơ nhìn theo ánh mắt anh ta. Ba tên con trai hôm qua đang ngó nghiêng tìm kiếm gì đó. Chắc chắn là tìm cô rồi. Lại định bắt cô “xuống tóc” đây mà, thảo nào khi không bọn Tịnh Mỹ lại bắt đi vệ sinh hồ bơi.

Lâm Thỉnh Thỉnh vội xoay mặt đi khi một trong ba tên đó nhìn thẳng về phía này. “Không biết có thấy mình không” , đang lăm bắm cô cảm thấy bị lôi đi, thì ra anh chàng bên cạnh đang kéo cánh tay cô.

Cô nhớ tới Chấn Phong, không những giống về diện mạo mà giống cả cái cách tùy tiện lôi kéo người khác nữa. Rồi Lâm Thỉnh Thỉnh nhận ra thật vô lý khi cứ mang hai người, hai cá thể khác nhau ra so sánh.

Sau một hồi thì giờ cả hai đang ở thư viện, nhìn khuôn viên rộng với nhiều bàn ghế, những kệ sách cao tận trần nhiều vô kể nhưng không có ai ở đây.

Đi loanh quanh tới một kệ sách, có vẻ đây là kệ sách văn học ,có những quyển truyện không nằm trong chương trình học nhằm để học sinh giải trí.

-Anh chọn được sách rồi, em chọn được chưa?

Lâm Thỉnh Thỉnh vớ đại một quyển trên kệ chạy theo người ấy. Hai người ngồi ở cái bàn gần cửa sổ.

Anh ta cúi nhìn quyển sách của cô tự nhiên mỉm cười. Lâm Thỉnh Thỉnh nhăn mặt nhìn vào tên quyển sách mới “tá hỏa”, cô lấy phải quyển “Ngu Lang và Chức Nữ” cô ngượng đỏ mặt. Người kia vẫn không nhin cười cổ lăm anh ta mới nói được

-Quá nhiều nước cho một chuyện tình!

-Sao?

Sực nhớ ra chuyện tình của đôi trai gái này liên quan chặt chẽ đến “Tháng 7 mưa ngâu” Lâm Thỉnh Thỉnh bật cười

Bạn đang đọc truyện *Hầu Gái Của Riêng Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 11: Thỉnh Thỉnh Đừng Nghĩ Tới Cậu Ta Nữa

Lâm Thỉnh Thỉnh đành đọc chung quyển sách của anh ta. Đó là một câu truyện kinh dị như ngấm ngấm lại có một ý nghĩa sâu xa.

Nội dung quyển sách là một bức ảnh cưới mà một tập tục lâu đời cổ xưa, truyền thuyết nói rằng cặp tình nhân nào tới nơi đã chụp ảnh cưới mà chụp một bức ảnh, ai trong ảnh nhắm mắt và nhất định sẽ có người sẽ nhắm mắt sẽ chết trước người mở mắt chết sau. Những cặp tình nhân trong câu chuyện đã tìm tới nơi bắt nguồn của bức ảnh cưới mà rồi chụp ảnh.

Họ những tưởng dự báo ghê rợn đó sẽ cho họ biết tương lai mai sau khi hai người đã đầu bạc răng long, nhưng họ không ngờ rằng đêm đó là một thảm họa. Cả hai phải đứng trước lựa chọn một là giết người yêu mình để được sống còn không sẽ phải chịu cái chết bị thảm , tất nhiên họ đã bị cô lập với thế giới bên ngoài và không thể thoát thân,

-Nếu là em em sẽ chọn cách nào?

Sau khi đọc hết quyển sách, ngồi suy ngẫm một hồi người ấy hỏi .Quả thật câu hỏi khó trả lời, chính Lâm Thỉnh Thỉnh cũng không biết liệu bản thân có đủ can đảm để đối mặt với cái chết, giành sự sống cho người mình yêu hay không , cô chỉ đi dòm trả lời

-Cũng còn tùy người đó là ai.

Anh ta mỉm cười trước vẻ mặt hóm hỉnh của cô, dường như anh ta đang định hỏi “nếu là anh thì sao” , Lâm Thỉnh Thỉnh chuyển hướng sang hỏi:

-Còn anh?

Đột nhiên người ấy vẻ mặt nghiêm nghị ,nhìn thẳng vào mắt cô.

-Theo anh biết hiện giờ chưa cô gái nào làm anh phải dành sự sống cho cô ấy cả , nhưng nếu là em anh sẽ suy nghĩ.

Anh ta nói gì chứ? Anh ta đang tán tỉnh cô thật hay là do Lâm Thỉnh Thỉnh cô lại suy nghĩ lung tung. Người ấy nhìn sang hướng khác

-Anh mời em bữa trưa nhé !

"Bữa trưa ?, thôi chết " bật dậy, cô như người vừa tỉnh mộng nhớ tới Vương Chấn Phong , chắc giờ này đại thiếu gia đang lật tung cái trường lên tìm cô. Điện thoại cũng không mang theo mới chết. Lần này chắc nghe chửi sướng luôn.

Nghĩ sao làm vậy, Lâm Thỉnh Thỉnh co chân chạy vừa quay đầu lại nơi cái bàn cạnh cửa sổ :

-Xin lỗi anh, em có việc rồi.

Vừa chạy cô vừa tưởng tượng đủ thứ tình huống có thể xảy ra sau khi gặp Vương Chấn Phong, càng nghĩ càng thấy ...sợ. Một mạch chạy lên sân thượng . Trống trơn ?

Hay là anh đang tìm cô đâu đó trong trường. Vợ vã chạy về lớp tìm điện thoại , chưa kịp gọi Lâm Thịnh Thịnh thấy tin nhắn

" Anh phải đi ngay, chiều em tự về nhà đi "

Thở ra, không hiểu sao nhận được tin nhắn này cô hơi thất vọng , cứ ngỡ mở điện thoại ra sẽ có cả chục cuộc gọi và tin nhắn trách móc của anh, nhưng lại chỉ là một tin nhắn vội vàng.

Gục đầu xuống bàn, tâm trạng cô rối bời. Cứ như mọi chuyện chỉ là giấc mơ. Lâm Thịnh Thịnh nhớ tới người ấy , anh ta là người thật hay do cô tưởng tượng ? Không đúng , ba tên đáng ghét kia cũng thấy người ấy mà.

Rồi nhớ tới Vương Chấn Phong " không biết anh ta có chuyện gì mà gấp gấp như thế ? ", Lâm Thịnh Thịnh chợt nhận ra từ khi gặp anh tất cả mọi thứ của cô, đầu óc cô đều là những thứ liên quan tới anh.

Tò mò, giận dữ, quan tâm, cảm xúc....Mọi thứ đều là về Vương Chấn Phong. Không lẽ nào anh đã dần dần ,từng bước bằng bỏ dạng cô độc của mình bước vào tim cô ? Lâm Thịnh Thịnh lắc mạnh đầu cho suy nghĩ ngốc nghếch đó bay mất.

Nhưng cả buổi học sau đó cô không thể nào tập trung ,vì trong đầu vẫn là những thứ rối ren liên quan đến " ông chủ " của cô.

Nhìn lung tung một hồi Tịnh Mỹ cũng không có trong lớp " lẽ nào họ đi cùng nhau ? " nghĩ tới đây Lâm Thịnh Thịnh bất giác thấy khó chịu. Một lần nữa xua tan mọi ý nghĩ, cô nín kéo sự tập trung vào bài học.

Sau giờ tan học, Lâm Thịnh Thịnh lững thững bước từng bước chán chường.

-Cô ơi có đi không ?

Lại gặp người ấy. Anh ta đi xe máy, nói chính xác là mô tô. Đang nhìn Lâm Thịnh Thịnh cười tươi như hoa. Cô cố nặn ra một nụ cười.

-Không cần đâu,em...

Chưa nói dứt câu Lâm Thịnh Thịnh thấy đầu nặng trĩu, người ấy đã đội nón bảo hiểm cho cô luôn mà không cần biết câu trả lời, có thể anh ta biết câu trả lời nên mới như thế cũng nên.

Cô đành leo lên xe. Vừa ngồi xuống chưa kịp nói câu nào cả cơ thể bị giật ngược ra sau, người ấy chạy như bay về phía trước. Lâm Thịnh Thịnh sợ xanh mặt, tim đập thình thịch ,hait ay cô bầu chặt phía sau xe nhắm mắt lại phó mặc cho trời.

Anh ta không hỏi xem Lâm Thịnh Thịnh đi đâu, về đâu mà cứ thế chạy mãi. Không lâu sau xe dừng trước một quán ăn.

Người ấy vừa xuống xe đã phá lên cười, cô đến chết vì xấu hổ.Tới nơi mà Lâm Thịnh Thịnh cũng không biết, cứ ngồi nhắm tịt mắt bầu chặt phía sau xe , anh ta vừa cười vừa nói một cách khó khăn :

-Ôi trời, em ngồi thế này từ nãy sao ?

Lâm Thịnh Thịnh không nói không rằng nhảy khỏi xe . Tháo nón. " Đánh trống lảng " hỏi một câu dư thừa

-Tới đây làm gì ?

Người kia nháy mắt :

-Không ăn trưa được thì ăn chiều

HÀU GÁI CỦA RIÊNG ANH-ANN

Như mọi lần không để cô " phát biểu ", anh ta đã lôi cô vào trong. Gọi món xong Lâm Thịnh Thịnh gượng gạo không biết nói gì, nhưng mắt thì không rời khỏi người đối diện, mắt nhìn đây nhưng suy nghĩ của cô lại hướng về người khác

-Sao mỗi lần gặp nhau em đều ngấm anh mãi thế ?

Mặt đỏ như cà chua chín, Lâm Thịnh Thịnh nhìn sang hướng khác, không ngờ mỗi lần cô thần thờ nhìn người ấy hẳn đều biết cả. Cô lại nhìn anh ta cười trừ :

-Xin lỗi anh rất giống một ngườingười tôi quen.

Cô hơi ngập ngừng, lúc này đây cô phát hiện ra thứ quan hệ mập mờ giữa cô và Vương Chấn Phong. Bạn ư ? Người thương ? Chủ tớ ? đang phân vân

người ấy hỏi ngay chỗ nhạy cảm :

-Người yêu của Thịnh Thịnh à ?

Lâm Thịnh Thịnh lắc đầu ngoay ngoay, người ấy thờ ra xong lại mỉm cười nói một câu tối nghĩa:

-May mắn quá.

Sao lại may ? Anh ta có ý gì? Lâm Thịnh Thịnh định hỏi nhưng lại thôi, anh ta tiếp tục công kích:

-Người đó như thế nào?

Cô tròn mắt, mắt mấy giây mới nhận ra người ấy nói tới Vương Chấn Phong, cô cười.

Anh ta là người rất xấu tính, có gì hay mà nói chứ, lúc đầu Lâm Thịnh Thịnh miêu tả những điểm giống giữa hai người rồi dần dần cô đắm trong hình ảnh của Vương Chấn Phong, lầm nhảm như nói một mình

“Anh ta cực đáng ghét, luôn thích làm theo ý mình, rất khó tính, lại cao ngạo, người gì khó hiểu, tính tình tùy tiện, không bao giờ gọi tên người ta cứ “hai bím” này “nhà quê” nọ lúc nào cũng làm người khác phải chú ý tới .

Nhưng....Nhưng có vẻ anh ta rất...cô đơn thì phải...”

Đang lầm bầm Lâm Thịnh Thịnh bất gặp ánh mắt sắc lạnh của người đối diện, phát hiện ra mình vừa luống cuống cô cười, người ấy không cười nữa.

Anh ta có vẻ rất chăm chú lắng nghe. Nụ cười chợt tắt, Lâm Thịnh Thịnh cúi mặt, không khí thật ngột ngạt và khó xử.

Người ấy chồm tới, hai tay áp vào hai má cô, nâng mặt cô lên. Người này hay hành động rất kỳ lạ, ở khoảng cách đó anh ta nói đủ hai người nghe:

-Thịnh Thịnh đừng nghĩ tới cậu ta nữa. Anh sẽ gọi tên em nên hãy dừng việc nghĩ tới cậu ta đi được không?

Bạn đang đọc truyện *Hầu Gái Của Riêng Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 12: Dù Có Hợp Đồng Hay Không Em Vẫn Là Của Tôi

Câu nói vừa đậm chất ra lệnh, vừa như lời van nài khiến Lâm Thịnh Thịnh chẳng hiểu gì. Con người kỳ lạ này có biết bản thân đang nói gì làm gì không?

May sao ngay lúc ấy người phục vụ mang thức ăn đến anh ta mới ngồi xuống ngay ngắn trở lại

Suốt bữa ăn hai người nói với nhau những câu băng quơ. Vương Chấn Phong luôn làm cô ngượng ngùng, lúng túng. Còn người này lại luôn làm cô thấy hồi hộp, căng thẳng, nhớ ra một điều cô hỏi:

-Anh tên gì?

Người ấy thần nhiên trả lời:

-Khi nào Thịnh Thịnh không còn nghĩ tới cậu ta nữa anh sẽ cho em biết

“Tỏ ra bí mật nữa”, thấy thế Lâm Thịnh Thịnh không hỏi gì thêm

Sau bữa ăn người ấy đưa cô về nhà. Tới trước cổng Lâm Thịnh Thịnh trả nón chào tạm biệt. Lúc xoay người vào nhà người ấy nắm tay kéo cô lại, anh ta lại mỉm cười:

-Lần sau gặp nhau Thịnh Thịnh cứ xem anh như một người bạn mà cư xử tự nhiên đi

Người ấy đưa tay chào rồi ra về. Sao suy nghĩ, hay hành động nào của cô cũng không qua khỏi mắt anh ta ?

“Không biết Vương Chấn phong về chưa?”. Lên lầu không vội vào phòng mà Lâm Thịnh Thịnh ngập ngừng gõ cửa phòng anh. Thở phào mỉm cười khi bên trong vọng ra giọng nói quen thuộc

-Vào đi.

Vừa vào phòng, Lâm Thịnh Thịnh chưa kịp hỏi thì Vương Chấn Phong đã chất vấn cô trước:

-Đi đâu giờ mới chịu về?

Đề ý thấy Vương Chấn Phong không được vui, anh ta đứng gần cửa sổ nhìn ra ngoài , cô e dè:

-Tôi...Tôi đi ăn tối với bạn.

Vương Chấn Phong quay lại, “Ờ cái trường đó ai chịu làm bạn với cô?”, anh quay sang nhìn cô bằng cặp mắt nghiêm nghị khác thường

-Bạn nào? Tên gì?

Một lần nữa Lâm Thịnh Thịnh cứng họng, ai biết anh chàng điển trai kia tên gì mà khai đây, Vương Chấn Phong cau mày tiến gần lại phía cô:

-Không biết người ta tên gì cũng đi cùng, em ngu ngốc hay sao? Đói tới mức phải đi ăn cùng người không quen hả?

Bộ dạng anh thật đáng sợ, ánh mắt hằn lên tia giận dữ, lời lẽ nặng nề , Lâm Thịnh Thịnh không chịu nổi cái lại:

-Anh đừng quá đáng, tôi muốn đi đâu làm gì là chuyện của tôi liên quan gì anh? Anh nên nhớ tôi và anh không ràng buộc gì ngoài các điều khoản trên hợp đồng.

Lâm Thịnh Thịnh lập tức hối hận ,vì sau công cuộc “nổi dậy” của cô Vương Chấn Phong càng chau mày ,nét mặt giận dữ chỉ có tăng chứ không giảm. Anh bước nhanh lại gần, hai tay nắm lấy vai cô , bàn tay nắm chặt khiến hai vai cô run rẩy.

Anh dồn cô vào tường , trong chưa đầy hai giây bờ môi Lâm Thịnh Thịnh đau buốt,Vương Chấn Phong lại cưỡng hôn cô.Không biết đây có phải là hôn hay đang thị uy.

Anh mạnh bạo tung hoành trên đôi môi đỏ mọng của , Lâm Thịnh Thịnh cảm thấy bờ môi đau rất kinh khủng, ra sức vùng ra nhưng Vương Chấn Phong đang ghì chặt thân hình nhỏ bé của nó vào tường

Lâm Thịnh Thịnh cảm giác hần một thứ gì đó đang tách môi cô ra , Vương Chấn Phong thô bạo đưa lưỡi vào miệng cô, hung hăng anh ghì chặt hai tay cô bằng một tay , tay kia giắt phăng chiếc nơ nơi cổ áo , Vương Chấn Phong bật tung hai cái cúc áo trên bộ đồng phục của cô.

Hoàng hốt, đau đớn Lâm Thịnh Thịnh trào nước mắt bất lực đứng đó không tìm cách thoát ra nữa. Vương Chấn Phong thấy hơi thở cô đang thổn thức , mặt anh ươn ướt.

Vương Chấn Phong bỏ cô ra , chính bản thân anh cũng không nghĩ sẽ làm chuyện tồi tệ như vừa rồi. Những hạt long lanh chảy dài trên mặt thanh tú, rơi xuống tấm thảm dưới chân.

HÀU GÁI CỦA RIÊNG ANH - ANN

Trong thâm tâm Vương Chấn Phong bối rối vô cùng, anh muốn ôm chầm cô vào lòng, an ủi, xin lỗi. Nhưng không hiểu vì sao ánh mắt vẫn lạnh lùng nhìn cô.

-Đây là lời cảnh cáo, dù có hợp đồng hay không em vẫn là của tôi. Nghe rõ chứ?

Lâm Thịnh Thịnh không trả lời. Không biết cô có nghe Vương Chấn Phong nói gì không, chỉ lẳng lặng mở cửa đi về phòng mình.

Cô đi rồi anh ngồi gục xuống dựa vào tường , chiếc nơ trên đồng phục của cô vẫn còn dưới đất.

Thất thểu về phòng Lâm Thịnh Thịnh lao mình xuống giường, không khóc nhưng nước mắt cứ rơi long lanh từng hạt chảy dài xuống đệm. Cô thấy căm ghét Vương Chấn Phong vô cùng , con người này từ lần đầu gặp mặt đã luôn ức hiếp cô , vậy mà trong khoảnh khắc ngu ngốc đã có lúc tưởng rằng những quan tâm của anh là thật lòng.

Nức nở, Lâm Thịnh Thịnh nhận ra mấy ngày vừa qua tâm trí cô đã đi quá xa, có lẽ tới lúc nên trở về thực tại. Thực tại rằng Vương Chấn Phong chỉ xem cô như món đồ chơi.Tính khí đại thiếu gia chỉ có chiếm hữu ,làm gì có yêu thương. Cứ thế, những giọt nước mắt ấm nóng ru cô vào giấc ngủ, ánh trăng ngoài cửa sổ soi rọi mờ nhạt, áng mây đã che mất một nửa vầng trăng.

Mặt trời vừa mọc Vương Chấn Phong đã thay quần áo xuống nhà. Cả đêm hầu như anh không chợp mắt nổi. Chỉ muốn nhìn thấy cô , xem Lâm Thịnh Thịnh như thế nào.

Hôm nay Vương thiếu bất ngờ dậy sớm, quần gia Từ cùng người hầu trên dưới trong nhà không khỏi ngạc nhiên.

Xuống lầu Vương Chấn Phong đảo mắt khắp lượt thấy Lâm Thịnh Thịnh đang dọn thức ăn sáng lên bàn. Anh khẽ thở phào. Ngồi xuống bàn Vương Chấn Phong muốn bắt chuyện trước nhưng anh không biết thế nào, đành lạnh lùng nhìn cô

-Chào buổi sáng.

-Chào buổi sáng , thiếu gia.

Dự cảm sóng gió sắp đến, Vương Chấn Phong dịu giọng

-Ngồi xuống ăn sáng đi.

-Tôi ăn rồi, để tôi giúp cậu.

Lâm Thịnh Thịnh cứ xử đúng mực tới mức quản gia Từ choáng váng. Khi cô rót nước vào ly giúp Vương Chấn Phong. Anh thấy cổ tay trắng ngần của Lâm Thịnh Thịnh hẳn lên vết đỏ mờ do đêm qua anh hơi mạnh tay.

Trên xe Vương Chấn Phong mãi không nói được câu nào trong kịch bản anh sắp sẵn. Mãi mới mở lời

-Hôm qua thật ra...

Cạch

-Thiếu gia, tôi trường rồi.

-Vậy tôi đi trước.

Lâm Thịnh Thịnh đi rồi Vương Chấn Phong quay sang người tài xế.

-Bình thường không thấy anh chạy nhanh như vậy. Hôm nay anh cố tình đúng không?

-Tôi...

Chưa kịp nói Vương Thiếu Gia đã hằm hằm bỏ đi mất. Bỏ mặc anh tài xế tội

NGHIỆP ĐỨNG ĐÓ U SÀU.

-Vương thiếu cậu bắt đầu ghét tôi rồi sao?

Trong giờ học Vương Chấn Phong lòng dạ rối bời. Không biết làm sao mà buổi sáng hôm nay kéo dài vô tận. Anh thò tay vào túi quần lôi chiếc nơ của Lâm Thịnh Thịnh ra xem

-Chấn Phong, Chấn Phong, lão ma đâu đang gọi cậu kia kìa.

Lâm Tuấn Ngạc ngồi phía sau lay mạnh. Vương Chấn Phong vẫn không trả lời. Thầy giáo phía trên nén giận

-Vương Chấn Phong, đang trong giờ học em suy nghĩ cái gì mà tôi gọi cũng không nghe.

-Tôi đang nghĩ, trường chúng ta tiền nhiều như thế sao chỉ phát cho nữ sinh duy nhất một cái nơ. Thế sao đủ dùng?

Cả lớp ngó ra rồi phá lên cười. Thầy giáo tức đỏ mặt tía tai vút sách xuống bàn bỏ ra khỏi lớp.

Bạn đang đọc truyện *Hầu Gái Của Riêng Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 13: Em Lúc Nào Cũng Khiến Anh Trở Nên Vô Lý

Giờ nghỉ trưa Lâm Thịnh Thịnh nhận được tin nhắn.

“Tới phòng hội trường. Cho em năm phút.”

Cô nhìn tin nhắn ngang ngực, không khỏi thắc mắc.

“Phòng hội trường? Hội trường hội học sinh à?”

Suy nghĩ rồi cô lắc lắc đầu. Không thể nào. Vương thiếu nhà cô làm hội trường? Nhìn anh thấy đẹp trai, không thấy thông minh. Không thể có bản lĩnh đó. Tin nhắn lại tới.

“Còn bốn phút” –Lâm Thịnh Thịnh chạy như bay.

Rầm

Đang “tung tăng” trên hành lang cô đâm mạnh vào người một bạn học khác. Người kia nhanh tay giữ chặt cổ tay Lâm Thịnh Thịnh cứu cô không làm một màn lau sàn đẹp mắt.

- Xin lỗi. Tôi hơi vội. Cảm ơn.

- Thật ra là xin lỗi hay cảm ơn?

Người này khẽ cười, lúc này Lâm Thịnh Thịnh mới ngước lên. Gương mặt với đường nét hao hao giống Vương Chấn Phong lại đang ở trước mặt cô.

- A, là anh.

- Em đi đâu thế?

Lâm Thịnh Thịnh ôm hai hộp cơm trong lòng.

- Ngại quá em đang gấp lắm khi khác chúng ta nói chuyện nhé.

Cô lại định bỏ chạy, người đó không tha, níu tay Lâm Thịnh Thịnh lại. Anh ta cầm cổ tay cô lên xem, dấu tay nhàn nhạt chưa tan. Người đó nhún mày.

- Em ổn chứ?

Lâm Thịnh Thịnh vội rút tay lại.

- Cảm ơn anh. Không sao.

Anh ta tiếp tục lần tới. Lâm Thịnh Thịnh bắt giác thật lù. Khi lưng chạm bức tường phía sau cô muốn hét toáng lên khi thấy người trước mặt cõ cà vạt khỏi cổ áo.

- Anh... anh làm gì thế?

- Thịnh Thịnh yên nào.

“Đầu heo mới đứng yên” Lâm Thịnh Thịnh không nghĩ nhiều chuẩn bị khởi động chân. Nhưng không như cô nghĩ, anh ta cầm cà vạt của mình quàng vào cổ áo sơ mi của cô.

- Cổ áo em hơi rộng.

- Cá... Cảm ơn.

Thất cà vạt cho cô xong anh ta tự giác lui ra vài bước. Lâm Thịnh Thịnh ngượng chín người, cô thầm cảm ơn ông trời nếu lúc này cho anh một cước thật thì không biết làm sao nhìn mặt người ta nữa.

- Bữa sau tôi sẽ trả lại cho anh. Chào nhé.

Lâm Thịnh Thịnh dùng tốc độ tên lửa phi như bay. Cả tầng ba chỉ có một phòng đề bản “Văn phòng hội trưởng hội học sinh” là phù hợp yêu cầu hơn cả. Cô dè dặt gõ cửa

HÀU GÁI CỦA RIÊNG ANH - ANN

- Vào đi.

- Thiếu gia, tôi mang cơm trưa đến rồi.

Lâm Thịnh Thịnh thấy anh đang dựa lưng vào ghế, hay chân gác hằn lên bàn. Cô thầm nghĩ

“Anh ta là hội trưởng thật. Cái trường này như bây giờ cũng không có gì lạ”

- Ở lại đây ăn cơm với anh.

Vương Chấn Phong đang vui, tâm trạng anh chùng xuống khi thấy cà vạt nơi cổ áo Lâm Thịnh Thịnh, anh sa sầm nét mặt.

Không nói gì Vương Chấn Phong đi tới trước mặt Lâm Thịnh Thịnh. Mắt anh hằn lửa giận. Vương Chấn Phong nắm lấy chiếc cà vạt kéo mạnh. Lâm Thịnh Thịnh bất ngờ mất thăng bằng ngã về phía Vương Chấn Phong.

-Đau quá, anh lên con điên gì nữa vậy?

-Cái này ở đâu em có?

Vương Chấn Phong vẫn nắm chặt không buông. Lâm Thỉnh Thỉnh chống hai tay lên ngực anh để không phải ngã cả người vào lòng Vương Chấn Phong

-Bạn tôi cho mượn. Anh làm rơi mất nơ áo tôi, cổ áo bị rộng

Nét mặt Lâm Thỉnh Thỉnh không có vẻ là nói dối, con lừa trong lòng Vương Chấn Phong dịu bớt. Anh thả tay ra nhân tiện tuột luôn cả vạt xuống.

-Vương thiếu, anh thích làm những chuyện vô lý thật.

-Còn em lúc nào cũng khiến anh trở nên vô lý.

Vương đại thiếu gia không chần chừ cầm cả vạt tới bên bàn, mở ngăn bàn lấy kéo cắt làm hai.

-Vương Chấn Phong

-Anh đây.

Lâm Thỉnh Thỉnh tức nỏ đom đóm mắt. Vậy mà Vương Chấn Phong vẫn điềm nhiên như không. Anh lôi trong túi ra chiếc nơ tự tay đeo lên cổ cho Lâm Thỉnh Thỉnh. Cô giận tới mức không nói được lời nào.

Hai tay anh đặt hai bên cổ Lâm Thỉnh Thỉnh.

-Ăn cơm thôi. À, nhân tiện .Sau này đừng để anh thấy thứ gì lạ trên người em.

Vương thiếu ngang nhiên dựa lưng vào sofa , hầu nữ bên cạnh gấp thức ăn đưa lên tận miệng anh. Lâm Thỉnh Thỉnh nghiêng răng

-Vương thiếu, tôi phát hiện tay anh dính trên cơ thể chỉ để cho có với người ta thôi thì phải.

Vương Chấn Phong đắc ý nhìn Lâm Thỉnh Thỉnh. Mỗi khi thấy vẻ mặt ầm ức nghiêng rang nghiêng lợi của cô , không hiểu sao anh thấy thoải mái lạ lùng.

-Tay anh còn làm những việc như thế này nữa.

Anh choàng tay sang kéo Lâm Thỉnh Thỉnh ngã về phía mình. Cô bị bất ngờ chưa kịp phản ứng. Vương Chấn Phong một tay ghì chặt eo cô, một tay kéo nhẹ bím tóc Lâm Thỉnh Thỉnh , anh mỉm cười đưa tóc cô lên môi.

-Biến. ...biến thái. Mau bỏ tôi ra

Lâm Thỉnh Thỉnh mặt đỏ tai đỏ. Cô càng đẩy anh ra Vương Chấn Phong càng ôm chặt.

-Được. Em hôn anh một cái, anh lập tức thả người.

-Không biết xấu hổ. Bảo tôi tát anh một cái còn được.

Vương Chấn Phong cười càng vui vẻ.

-Em tát anh một cái, anh hôn em một cái.

-Vô si.

Lâm Thỉnh Thỉnh trừng mắt nhìn Vương Chấn Phong. Con người này sao càng lúc lại càng sa đọa như thế. Lâm Thỉnh Thỉnh cô mang tiếng trốn nợ cũng phải chạy thoát khỏi anh ta.

-Chấn Phong, đã ăn trưa ch...

Cửa bật mở, Lâm Thỉnh Thỉnh giật thót. Hồ Tử Phóng cùng Lâm Tuấn Ngạc trở mắt nhìn cảnh tình tượng ám muội trước mắt. Sau một phút cả hai làm như không quen

-Thật xin lỗi, chúng tôi nhầm phòng.

-Đứng lại. Không nhầm , không nhầm. Vương thiếu đợi hai người từ này.

Lâm Thỉnh Thỉnh vội đẩy Vương Chấn Phong ra, anh cũng nói lỏng tay thả người. Vương Chấn Phong liếc nhìn hai tên bạn

-Tôi đợi họ khi nào?

-Anh im đi.

-Hừm? Hai bím đáng chết, hôm nay em thật có gan mà.

Vương Chấn Phong lại lên con, anh đứng dậy kéo tay Lâm Thịnh Thịnh.

-Hai người đang làm cái quái gì thế?

Sau lưng Hồ Tử Phóng và Lâm Tuấn Ngạc là Tịnh Mỹ. Thảo nào nãy giờ họ im lặng như tờ. Còn giả vờ vào nhằm phòng, nhận làm người. Tịnh Mỹ hậm hực xông vào.

Bạn đang đọc truyện *Hầu Gái Của Riêng Anh* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 14: Khiếm Khuyết Não Thôi. Không Cần Xin Lỗi.

-Chấn Phong, mấy ngày nay không thấy anh đâu thì ra ở cùng con hầu này làm chuyện điên khùng.

Lâm Thịnh Thịnh nhìn Tịnh Mỹ nhưng không nói gì. Bọn nhà giàu ăn nói cũng thật khó nghe. Vương thiếu gia cũng đáng ghét nhưng không tới mức như cái cô Tịnh Mỹ này.

-Đừng nhiều chuyện, anh làm gì không tới lượt em quản.

-Được, em không quản được anh. Bà anh cũng không quản được đúng không?

Vương Chấn Phong khẽ chau mày. Tịnh Mỹ được nước lấn tới.

-Bà bảo em kêu anh tối nay về nhà ăn cơm.

-Không về, bận rồi.

Không khí căng thẳng cực độ, Lâm Tuấn Ngạc cùng Hồ Tử Phóng tìm đường máu thoát thân mang theo Lâm Thịnh Thịnh

-Ôi thật đối quá, các cậu từ từ nói chuyện nhé. Thịnh Thịnh đi ăn cơm thôi.

Trong phòng chỉ còn lại hai người, Tịnh Mỹ nhỏ giọng hơn

-Chấn Phong, anh định như thế này đến khi nào. Gia nghiệp Vương gia anh bỏ mặc sao?

Vương Chấn Phong nhếch mép.

-Lo làm gì, cũng không phải là không có ai tiếp quản.

-Nếu anh làm thế mọi thứ sẽ rơi vào tay

-Em nói đủ chưa? Nếu đủ rồi thì đi đi.

Tịnh Mỹ thấy anh nổi giận, thờ dài rồi cũng bỏ đi. Vương Chấn Phong trầm ngâm hồi lâu. Anh nhặt cái cà vạt trong thùng rác nhìn vài giây, không chán chừ ném thẳng ra cửa sổ.

-Rác rưởi.

Lâm Thịnh Thịnh bị hai người kia lôi ra khỏi phòng. Đến nhà ăn cả ba ngồi xuống thở dốc. Lâm Thịnh Thịnh tò mò

-Tịnh Mỹ là bạn gái Chấn Phong à?

-Không phải.

Cả Hồ Tử Phóng và Lâm Tuấn Ngạc đồng thanh phản bác. Lâm Thịnh Thịnh biết cơ hội moi tin đã đến. Cô vờ như nói băng quơ

-Còn nói không phải. Anh ta sợ Tịnh Mỹ như chị hai trong nhà ấy.

-Cái đó không phải là sợ mà là nhường nhịn.

-Đúng đúng. Có thể nói là nể mặt.

Trúng kế , Lâm Tuấn Ngạc về mặt bất bình, Hồ Từ Phóng ngần ngại không nói tiếp. Lâm Thịnh Thịnh chống cằm háo hức nhìn hai người.

-Anh đi trước

Hồ Từ Phóng tháo lui nhanh nhất. Lâm Tuấn Ngạc muốn nói gót theo sau nhưng cô nhanh tay tóm được anh chàng.

-Tuấn Ngạc. Đừng vội, nào em mời anh uống sữa dâu nhé. Lâm Tuấn Ngạc cười khở.

-Có phải em quá keo kiệt rồi không?

Mạch Hiếu Nặc lang thang một mình về lớp. Qua lời Lâm Tuấn Ngạc kể thì cô biết, Hồ Từ Phóng , Lâm Tuấn Ngạc, Tịnh Mỹ cùng Vương Chấn Phong từ bé lớn lên bên nhau. Vương Chấn Phong quen được nuôi chiều, thường xuyên ức hiếp Tịnh Mỹ nhưng cô ta lại thích quẩn lấy anh.

Một hôm cả bốn người được đi dã ngoại trên núi. Vương Chấn Phong thấy con gái đi theo vương tay vương chân, liền nhốt Tịnh Mỹ vào ngôi nhà hoang trong rừng. Cả ba cậu nhóc đi chơi chỉ nghĩ dọa cô bé sợ sau này sẽ không làm phiền họ nữa.

Tịnh Mỹ gào khóc thế nào không biết , người lớn tới cứu chẳng thấy chỉ có một tên say xỉn biến thái ở đâu xông vào. Hôm đó lúc Vương Chấn Phong vui vẻ chơi đùa thì Tịnh Mỹ bị cưỡng bức. Khi đó ,cô ta mới mười tuổi.

Sau sự cố ấy. Tịnh Mỹ bị chứng trầm cảm nửa năm trời. Vương Chấn Phong ngày nào cũng bên cạnh dỗ dành , dần dần Tịnh Mỹ mới khỏi bệnh. Từ đó trong lòng Vương Chấn Phong mặc định là mắc nợ Tịnh Mỹ. Gia đình hai bên xem việc kết thông gia là hiển nhiên.

-Cô ta cũng thật đáng thương.

HÀU GÁI CỦA RIÊNG ANH - ANN

Lâm Thịnh Thịnh ngồi trong lớp thờ dài. Quả thật Vương thiếu mà cô biết trời không sợ đất không sợ nhưng Tịnh Mỹ là thứ duy nhất anh không động vào được. Huống gì thân phận như Lâm Thịnh Thịnh cô. Cô tự dặn sau này nên ít xung đột với Tịnh đại tiểu thư thì hơn.

Đang ngẩn ngơ, Lâm Thịnh Thịnh đau điếng phát hiện một lực mạnh giật lấy tóc cô từ phía sau. Nhìn lại thấy một đứa con gái đang giật tóc mình. Lúc này Tịnh Mỹ mới ra mặt

-Đồ quê mùa, liệu hồn tránh xa Chấn Phong ra nếu không đừng có trách.

Cô đau đến ứa nước mắt nhưng vẫn cứng cỏi

-Cái đó cô đi nói với anh ta đó. Tôi chỉ làm công việc của mình thôi.

-Đứa móc chòi mồm son, công việc hầu hạ người ta có gì tự hào mà khoe khoang.

Cả bọn xúm nhau cười. Lâm Thịnh Thịnh siết chặt nắm tay. Nhưng cô nhanh chóng lấy lại bình tĩnh mỉm cười.

-Tịnh Mỹ tiểu thư, nếu không có những kẻ hầu hạ thấp hèn này không biết các cô các cậu có sống nổi một ngày hay không thôi.

Tịnh Mỹ ngưng cười. Cô ta nắm lấy cổ áo Lâm Thịnh Thịnh

-Đúng, từ nay nếu không hầu hạ mày mỗi ngày tao nghĩ mình sẽ chết vì buồn chán mất.

Tịnh Mỹ hất mạnh Lâm Thịnh Thịnh khiến cô ngã khỏi ghế. Cả đám giật tóc cô vài cái nữa mới chịu về chỗ ngồi. Đúng lúc thầy giáo vừa vào. Nhìn cô đang ngồi dưới đất cau mày

-Lâm Thịnh Thịnh em đang làm gì dưới đất? Thật không ra thể thống gì.

-Thưa thầy, cái đó là thói quen nghề nghiệp thôi.

Cả lớp cười nắc nẻ. Lâm Thịnh Thịnh ngồi vào bàn lẩm bẩm

-Cái đám này chắc là bắt nạt chuyên nghiệp rồi, canh giờ cũng chuẩn lắm.

Cả buổi học hôm đó đầu Lâm Thịnh Thịnh đau nhức kinh khủng. Để có cơ hội là bọn xung quanh lại chồm sang giật mạnh hai bím tóc cô. Đến khi ra về Lâm Thịnh Thịnh đầu xù tóc rối lên xe làm Vương Chấn Phong giật mình.

-Đây là cái gì? Biết em không thông minh ,nhưng chắc cũng không phải không hiểu bài tới mức này chứ?

Anh cầm bím tóc của cô giờ giờ lên. Lâm Thỉnh Thỉnh phát bực.

-Còn không phải do...

Cô nuốt cho bằng hết những lời còn lại vào. Nói với anh cũng bằng thừa. Biết đâu khi biết Tịnh Mỹ ghét cô, anh ta sẽ tiếp ta với cô ta hành hạ cô gái nhỏ tội nghiệp là cô. Lúc ấy ở nhà hay ở trường cô cũng sống không bằng chết.

-Do...? –Vương Chấn Phong tò mò hỏi.

-Do tôi không có đầu óc. Vì vậy xin lỗi anh vì tôi không thông minh.

Vương Chấn Phong gật gù. Anh vỗ nhẹ đầu cô

-Anh biết. Khiếm khuyết nào thôi. Không cần xin lỗi.

-....

Nói đến xui xẻo, Lâm Thỉnh Thỉnh cô tự nhận mình đứng thứ hai nhất định không ai dám xung phong đứng thứ nhất. Cả ngày sóng gió triền miên về đến nhà lại gặp đại hồng thủy. Vừa vào nhà, không khí khác hẳn ngày thường. Quần gia Từ cũng khúm núm đứng yên.

-Về rồi à?

Bà của Vương Chấn Phong sang trọng ngồi trên sofa giữa phòng khách. Anh hơi chững lại vài giây rồi mới đến chào

-Bà nội.

-Con còn biết mình có bà nội? Ta nhắc con về ăn cơm con cũng không về. Để bà già này phải đích thân tới đây mới gặp được con.

Vương Chấn Phong ngồi im không nói gì. Bà liếc mắt nhìn về phía cô.

-Quần gia Từ, từ khi nào người làm nhà chúng ta đầu tóc rũ rượi áo quần xốc xếch như thế? Có phải cô quần không nổi từng này người không?

Quần gia Từ xanh mặt, Lâm Thỉnh Thỉnh chỉ còn biết cúi đầu. Vương Chấn Phong lên tiếng

-Bà, bà tìm cháu có việc gì?

Bạn đang đọc truyện *Hầu Gái Của Riêng Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 15: Em Muốn Tự Lên Hay Anh Bế Em ?

-Phải có việc gì mới tìm con được hay sao?

-Nếu là việc kêu cháu dọn về nhà thì bà không cần nói nữa.

Bà nội Vương tức giận đập bàn. Lâm Thỉnh Thỉnh giật bắn mình. Giọng bà nghiêm khắc

-Con là con cháu nhà họ Vương ta, không ở nhà lại dọn ra ngoài lêu lổng còn ra thể thống gì không?

Bà nội anh chỉ tay sang cô

-Còn đem những người không rõ lai lịch về nữa. Chẳng ra làm sao. Lập tức đuổi cô ta ra khỏi đây rồi về nhà , mỗi ngày vào công ty học việc cho ta.

Vương Chấn Phong không tức giận cũng chẳng nghe lời. Anh cười cười nhìn bà nội

-Cha còn có thể mang hai người về nhà nuôi, cháu chỉ muốn một cô gái có gì to tát đâu.

Bà Vương giận tái mặt , chỉ tay vào Vương Chấn Phong

-Hỗn xược. Con học đâu ra cái kiểu ăn nói đó. Đúng là loạn rồi mà.

-Lão phu nhân bớt giận.

Quản gia Từ can ngăn. Bà Vương liếc nhìn Vương Chấn Phong rồi nhìn Lâm

Thỉnh Thỉnh hậm hực bỏ về.

Xe bà Vương đi khỏi, mọi người trong nhà mới thở phào. Lâm Thỉnh Thỉnh rút lui êm thấm lên phòng. Gia đình Vương Chấn Phong quá phức tạp, cô tuy không hiểu nội tình nhưng nhìn vào cũng thấy không hạnh phúc gì. Chỉ được cái nhiều tiền, nghĩ tới đây cô bất giác thở dài.

-Em ngồi ngó ngăn thờ dài cái gì?

Lâm Thỉnh Thỉnh giật bắn, không biết từ khi nào Vương Chấn Phong đã ngồi kế bên giật giật tóc cô.

-Vương đại thiếu gia, tôi nhớ phòng tôi có cửa mà nhỉ?

-Đi thôi.

Không để ý tới lời chất vấn của Lâm Thỉnh Thỉnh, Vương Chấn Phong kéo tay cô lôi ra khỏi phòng

-Bỏ ra, anh làm gì thế? Tôi không đi đâu.

Anh kéo cô ra đến sân, Lâm Thỉnh Thỉnh xanh mặt thấy chiếc mô tô đang hiện ngang đợi cô.

Anh đội mũ bảo hiểm cho cô. Lâm Thỉnh Thỉnh e ngại mãi không lên xe.

-Em muốn tự lên hay anh bế em?

-Tôi tự lên, tự lên.

-Ôm chặt anh. Có rót dọc đường anh không dừng lại nhặt đâu.

Không đợi Lâm Thỉnh Thỉnh trả lời Vương Chấn Phong khởi động xe phóng như bay ra khỏi cổng. Cô muốn rót tìm ra ngoài ôm chặt lấy anh. Vương đại thiếu gia cười đắc ý, anh tự dặn lòng cô càng ôm chặt, anh càng chạy nhanh.

-Này, hai bím. Mau tỉnh lại đến nơi rồi.

Lâm Thỉnh Thỉnh hai tai ong ong, cô mở mắt thấy Vương Chấn Phong đang vỗ vỗ vào má cô. Lâm Thỉnh Thỉnh tỉnh người hất tay anh

-Vương Chấn Phong, anh chạy lấy giải à, có biết nguy hiểm lắm không?

-Em lo lắng cho anh?

HẦU GÁI CỦA RIÊNG ANH -ANN

-Tôi lo cho tôi thôi.

-Anh có mua bảo hiểm rồi

-...

Như mọi lần Lâm Thỉnh Thỉnh ngàn lần phần uất nhưng vẫn không nói được câu nào, cô đành lẻo đẻo theo sau anh

“Người giàu ai cũng thích lấy tính mạng ra đùa giỡn. Nếu có chuyện gì tiền nhiều thế không xài được nữa thì làm sao? Đại đột thật”

Vương Chấn Phong đưa cô từ ngạc nhiên này đến ngạc nhiên khác. Anh lôi cô vào một quán bar nhỏ. Lâm Thỉnh Thỉnh xanh mặt

-Chúng ta có đủ tuổi vào đây không thế? Tôi không muốn ngồi tù đâu.

Anh quay sang cô

-Yên tâm, nhìn em không giống khách hàng, rất giống lao công ở đây. Nếu bị bắt anh nhất định không khai ra em.

-Vương Chấn Phong...

-Không cần cảm kích.

Cả hai vào trong, quán bar này quy mô rất nhỏ nên có lẽ ít bị kiểm tra, thanh niên trẻ tuổi vào đây thư giãn rất nhiều. Tiếng nhạc xập xình nhưng không

đến nỗi quá lớn. Vừa vào cửa đã nghe giọng the thé của Lâm Tuấn Ngạc

-Chấn Phong ở đây.

Cả hai tới hướng Lâm Tuấn Ngạc vừa gọi, ở đây còn có Hồ Tử Phóng cùng hai ba người lạ mặt khác, ngồi cùng họ là hai cô gái trẻ tuổi Lâm Thỉnh Thỉnh, ăn mặc rất sành điệu. Một cô ngồi lại gần Vương Chấn Phong

-Vương thiếu mấy hôm nay không thấy bóng dáng vậy?

-Chắc có thú vui mới, nhìn cũng lạ lắm

Một tên con trai nhìn sang Lâm Thỉnh Thỉnh cười nhếch nhếch.

-Đây là Lâm Thỉnh Thỉnh, giúp việc riêng cho Vương thiếu nhà ta.

Hồ Tử Phóng giới thiệu, cả bọn bật cười, Lâm Thỉnh Thỉnh bắt đầu khó chịu trong lòng. Cô không muốn bị mang ra làm trò đùa. Một tên con trai vòng sang ngồi gần Lâm Thỉnh Thỉnh, anh ta cầm một bím tóc cô nắm mê trên tay

-Chấn phong này, từ khi nào cậu cần tới bảo mẫu riêng thế?

Vương Chấn Phong hất tay cậu bạn ra, choàng tay qua cổ kéo Lâm Thỉnh Thỉnh về phía mình

-Cẩn thận cái tay cậu.

Cả bọn ồ lên chọc ghẹo. Lâm Thỉnh Thỉnh hai tai nóng bừng

-Bỏ ra. Vương Chấn Phong anh đừng giờ trò nữa.

-Vương thiếu, người ta đã không thích đừng cố ép

Hai cô gái trong bàn cười cợt. Mặc kệ Lâm Thỉnh Thỉnh vùng vẫy Vương Chấn Phong cũng không bỏ cô ra.

-Chấn Phong.

Đang đùa giỡn cả bọn ngưng cười, Tịnh Mỹ đang đứng trước bàn nhìn họ, cô ta đứng không vững. Mặt đỏ gay, mùi rượu phảng phất. Lâm Thỉnh Thỉnh ảo não trong lòng

“Lần này có nhảy xuống Thái Bình Dương cũng khó giải thích cùng Tịnh đại ma đầu rồi. Minh chết chắc”

Tịnh Mỹ lao đảo tới trước hai người, cô ta cầm ly nước trên bàn lên nhấp một ngụm. Còn lại bao nhiêu Tịnh Mỹ hất thẳng vào mặt Lâm Thỉnh Thỉnh. Cô giật mình đứng bật dậy, Tịnh Mỹ lao đảo ngã vào người Vương Chấn Phong. Thấy cô ta đã say Lâm Thỉnh Thỉnh không chấp nhất

-Tôi vào nhà vệ sinh.

Lâm Thỉnh Thỉnh đi rồi Tịnh Mỹ dựa vào Vương Chấn Phong lèm bèm

-Chấn Phong, em không thích con nhỏ quê mùa đó.

Vương Chấn Phong thở ra kéo Tịnh Mỹ dậy

-Anh đưa em về.

Tịnh Mỹ còn vùng vằng một lúc mới chịu đứng dậy, Vương Chấn Phong dìu cô ta ra cửa. Tịnh Mỹ mãi không chịu đi, cô ta ôm lấy cổ Vương Chấn Phong

-Em không muốn về, lâu rồi mới được ở cùng anh.

-Em say rồi.

-Em không say. Chấn Phong, em rất nhớ anh.

Tịnh Mỹ dựa cả người vào Vương Chấn Phong, cô ta biết, anh có từ chối con gái trên khắp thế giới này cũng tuyệt đối không từ chối Tịnh Mỹ cô. Tịnh Mỹ nhất định phải có được Vương Chấn Phong. Ánh mắt Tịnh Mỹ vô tình quét ra phía sau, Lâm Thỉnh Thỉnh vừa từ nhà vệ sinh ra. Thấy cảnh trước mặt cô chôn chân tại chỗ.

Tịnh Mỹ cười khẩy, cô ta nhón chân đưa môi lên sát môi Vương Chấn Phong

Bạn đang đọc truyện *Hầu Gái Của Riêng Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 16: Mèo Nhỏ , Em Lại Lạc Đường À?

Anh lấy tay bịt ngang miệng cô ta

-Tĩnh Mỹ, đừng làm loạn.

-Chấn Phong, anh quên lời hứa của chúng ta rồi sao?

Vương Chấn Phong sững lại vài giây rồi anh bỏ tay ra, Tĩnh Mỹ rướn người hôn lên môi anh. Mùi rượu , mùi nước hoa khiến Vương Chấn Phong khẽ chau mày.

Đây không phải lần đầu họ hôn nhau, nhưng lần đầu Vương Chấn Phong cảm thấy bất lực như thế này. Lần đầu tiên anh muốn làm một tên vô sỉ, rũ bỏ tất cả, thoát khỏi quá khứ. Anh giết mình nhờ tới nụ hôn gượng ép với Lâm Thỉnh Thỉnh.

Lâm Thỉnh Thỉnh chứng kiến toàn bộ đoạn phim tình cảm, một nỗi giận vô cớ bùng phát trong cô. Cô nhận ra mình quá ngây thơ, chỉ một nụ hôn đối với anh thật dễ dàng. Hai người họ ở một thế giới khác với Lâm Thỉnh Thỉnh cô.

Chẳng qua Vương Chấn Phong nhất thời hứng thú cô gái quê mùa , sẽ có ngày anh chán nản quay về đúng vị trí của anh. Bên cạnh Tĩnh Mỹ.

Lâm Thỉnh Thỉnh lặng lẽ đi lướt qua sau lưng họ ra về.

Cô đi giữa những ánh đèn sáng rực của đô thị phồn hoa, nhưng những thứ lấp lánh rực rỡ đó dường như xa cách ở một nơi nào khác. Đang loay hoay tìm trạm xe buýt , phía sau một chiếc mô tô lao đến bên cô , Lâm Thỉnh Thỉnh giật mình nép sang một bên.

Chiếc xe dừng lại người ngồi trên xe tháo nón bảo hiểm nhìn cô tươi cười

-Mèo nhỏ , em lại lạc đường à?

-A, là anh.

-Chúng ta thật có duyên.

Cô cũng mỉm cười, tuy không biết tên nhưng anh chàng này luôn vui vẻ, mang đến cho cô cảm giác khá thoải mái. Anh ta kéo tay Lâm Thỉnh Thỉnh

-Lên đi.

Hơi do dự rồi Lâm Thỉnh Thỉnh cũng lên xe, có lẽ cô cần một ít gió để đầu óc được tỉnh táo hơn. Cô ngồi sau xe, những làn gió lạnh thổi vù vù bên tai, Lâm Thỉnh Thỉnh có cảm giác mình vừa thoát ra khỏi con mộng mị dài.

Những ánh đèn hoa lệ tuột lại phía sau, cô thầm nghĩ cứ thế này đưa cô về thế giới đơn giản trước kia cô từng sống thì thật tốt.

-Đến rồi.

Người ấy dừng xe trên một con dốc cao, ngọn đèn heo hắt chiếu sáng băng ghế đặt gần đó, xung quanh mùi cỏ cây phảng phất. Từ nơi này có thể nhìn thấy toàn cảnh thành phố bên dưới. Những ánh đèn đủ màu, dòng xe kéo theo những vệt sáng dài.

-Thế nào? Đẹp đúng không. Chia sẻ với em một góc nhỏ của anh.

Người ấy thoải mái ngồi xuống băng ghế dài. Lâm Thỉnh Thỉnh ngồi bên cạnh. Cô đưa tầm mắt ra xa , ở đây đã lâu, lần đầu cô biết một nơi yên tĩnh thế này có tồn tại.

-Thật tĩnh lặng, cảm ơn anh.

-Anh không nhận lời cảm ơn suông đâu.

Người ấy nhích đến gần , anh ta vói tay sang người cô. Lâm Thỉnh Thỉnh phản xạ lấy hai tay che ngực. Phản ứng của cô khiến người ấy bật cười.

-Cái đầu nhỏ của em thật ra chứa bao nhiêu thứ đen tối trong ấy hử?

HÀU GÁI CỦA RIÊNG ANH - ANN

Cô xấu hổ bỏ tay xuống, người ấy với tay tuột hai bím tóc của cô ra. Mái tóc dài tự do xõa tung trong gió, chàng trai đối diện tất hần nụ cười. Trước mặt anh, khuôn mặt thon nhỏ của cô ửng hồng, mái tóc dài ôm lấy khuôn mặt khiến cô gái mang một vẻ mong manh, mái tóc đen, làn da trắng, một vẻ tà mị đến ngây người.

Người ấy bắt giắc đưa tay vuốt nhẹ đuôi tóc Lâm Thịnh Thịnh, cô vội vén lại mái tóc

-Anh làm gì thế? Trả buộc tóc lại cho tôi.

Anh chàng tiện tay ném luôn buộc tóc của cô. Mím cười

-Cho anh thấy mái tóc em thay lời cảm ơn.

-Anh thật kỳ lạ.

Lâm Thịnh Thịnh thở dài, người ấy bật cười

-Kỳ lạ thế nào?

-Không, không chỉ anh mà gần đây tôi toàn gặp những người kỳ lạ.

Anh ta đứng dậy, bước tới phía trước vài bước nghiêng người nhìn cô, ánh đèn phía sau giúp cô nhìn rõ nụ cười bí ẩn của anh ta

-Nếu em chuyên tâm tìm hiểu anh, sẽ thấy anh không kỳ lạ nữa.

-Tên anh tôi còn không biết thì tìm hiểu thế nào?

Người ấy đến gần, khụy một chân trước mặt Lâm Thịnh Thịnh. Anh ta cầm một tay cô đặt lên ngực mình.

-Tìm hiểu nơi này, không cần phải biết tên.

Lâm Thịnh Thịnh ngượng ngùng rút tay lại. Cô chủ động đứng dậy.

-Tôi phải về rồi.

Anh ta cũng đứng dậy đi về phía xe

-Mèo nhỏ tiểu thư, anh đưa em về.

Lâm Thịnh Thịnh cười khỏ.

-Chắc anh hiểu lắm rồi, tôi chỉ là giúp việc cho chủ nhà ấy thôi.

-Cho anh mượn điện thoại của em.

Anh ta bấm bấm mấy cái thì trả điện thoại lại cho cô

-Khi nào bị sa thải, gọi cho anh.

-...

Trong lúc đó Vương Chấn Phong đưa Tịnh Mỹ về nhà, quay lại quán bar không thấy nữ hầu của mình đâu nữa. Anh nổi giận dùng dùng gọi cho cô cả chục cuộc gọi cũng không ai nghe máy. Vương đại thiếu gia một mạch chạy thẳng về nhà. Vừa vào cửa đã lớn tiếng

-Lâm Thịnh Thịnh.

Quản gia từ giật thót. Người làm trong nhà ai nấy đều chạy ra phòng khách.

-Thiếu gia, có chuyện gì sao?

-Lâm Thịnh Thịnh đâu? Gọi ra đây cho tôi.

Quản gia Từ ngạc nhiên

-Không phải cô ấy đi với cậu sao?

Giờ này cô chưa chịu về nhà, Vương Chấn Phong trầm nghĩ

“Cô ta ngốc như thế không biết có phải bị tên nào dụ dỗ dẫn đi mất rồi không”

Anh vội lao lên phòng cô, bật cửa vào xem thấy bên trong vắng tanh. Vương Chấn Phong vừa định quay lại quán bar tìm cô thì đèn xe phía dưới hắt lên cửa sổ sát đất, anh tới bên nhìn xuống.

-Cám ơn anh, tôi vào đây.

Ánh mắt anh ta thoáng thấy bóng người ẩn hiện bên cửa sổ, người ấy kéo tay Lâm Thỉnh Thỉnh nở nụ cười dịu dàng như nước.

-Nhớ suy nghĩ về việc tìm hiểu anh. Còn nữa, có chuyện gì gọi cho anh, anh sẽ đến ngay.

-Cám ơn, cám ơn, anh về nhé.

Lâm Thỉnh Thỉnh khó hiểu quay vào trong. Cô không hay biết Vương Chấn Phong đang sa sầm nét mặt. Anh nắm chặt rèm cửa. Lâm Thỉnh Thỉnh vào nhà, quán gia Từ cùng mọi người đều nhìn cô bằng ánh mắt rất kỳ lạ.

Cô mệt mỏi vào phòng, chưa kịp bật đèn một bóng đen lao tới ép cô vào tường.

Bạn đang đọc truyện *Hầu Gái Của Riêng Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 17: Con Mèo Nhỏ Này Cắn Cũng Thật Đau

Lâm Thỉnh Thỉnh hét lên, bóng đen đưa tay bật công tắc. Trước mặt Lâm Thỉnh Thỉnh, Vương Chấn Phong dùng ánh mắt nghiêm khắc chưa từng có gần giọng.

-Ai cho phép em tự ý bỏ đi. Lập tức tránh xa thằng đó ra.

Mùi bạc hà trên người Vương Chấn Phong hôm nay không thanh mát như mọi ngày, hòa lẫn trong đó có hơi rượu, mùi nước hoa gay gắt. Lâm Thỉnh Thỉnh cau mày, cô đẩy anh ra.

-Tự do của tôi anh không có quyền can thiệp. Vương thiếu, tôi cũng là làm công cho anh thôi, không cần làm khó tôi quá thể.

Lâm Thỉnh Thỉnh không muốn nhìn anh, cô đến bên bàn gần đó rót nước uống. Vương Chấn Phong lửa giận nghi ngút, anh để ý thấy cô đã thả tóc ra, bình thường bị chọc ghẹo thế nào cũng không thay đổi. Thế mà đi với tên kia lập tức xõa tóc.

Nhưng khôn kiếp. Cô gái này xõa tóc ra lại đáng yêu đến vậy. Vương Chấn Phong trăm ngàn lần giận, anh xông tới giật lấy ly nước trong tay cô ném mạnh xuống sàn.

Mảnh thủy tinh văng khắp phòng. Một mảnh nhọn cứa vào chân Lâm Thỉnh Thỉnh khiến cô nhói đau.

-Anh phát điên thì đi chỗ khác còn nếu muốn tôi sẽ nhường chỗ này lại, dù sao cũng là nhà anh. Thiếu gia anh cứ từ từ đập phá.

Lâm Thỉnh Thỉnh muốn bỏ đi. Vương Chấn Phong ôm chặt cô từ phía sau, anh ngửi mùi tóc dịu nhẹ của cô. Chưa bao giờ, chưa một ai khiến anh bận tâm đến thế. Nhưng anh lại không biết phải làm thế nào với cô ngoài việc nổi giận và đe dọa.

-Bỏ ra, mùi nước hoa của anh khiến tôi khó chịu.

-Anh không dùng nước hoa.

-Vương Chấn Phong, anh có biết bản thân anh đáng ghét đến thế nào không?

Lâm Thỉnh Thỉnh không phản kháng cái ôm của anh, nhưng từng câu từng chữ cô nói khiến Vương Chấn Phong ảo não vô cùng. Anh ném cô xuống giường. Lâm Thỉnh Thỉnh không kêu đau một tiếng. Anh dùng một tay khóa hai tay cô lại.

-Em có thể quên lãng người em từng thích, nhưng ghét thì sẽ mãi không quên. Thỉnh Thỉnh anh thà để em ghét anh. Hãy khắc sâu anh vào tâm trí em.

Vương Chấn Phong cúi thấp, một tay anh nâng cằm cô. Áp môi anh lên môi Lâm Thỉnh Thỉnh. Cảnh tượng Vương Chấn Phong và Tịnh Mỹ khi ở quán bar hiện rõ mồn một trong đầu cô. Lâm Thỉnh Thỉnh cắn mạnh vào môi Vương Chấn Phong. Anh đau quá bật dậy.

-Hai bím đáng ghét, em dám cắn anh.

Lâm Thỉnh Thỉnh thấy anh xoa môi. Cô mới hoảng hốt, thấy rõ môi Vương Chấn Phong đỏ lên như muốn rỉ máu tới nơi. Lâm Thỉnh Thỉnh rối rít.

-Anh không sao chứ? Ai bảo anh hôn tôi làm gì. Đợi một chút tôi đi lấy thuốc bôi cho anh.

HÀU GÁI CỦA RIÊNG ANH - ANN

Chưa chạy ra tới cửa , cả người cô bị kéo ngược lại. Vương Chấn Phong nhắc bổng cô lên. Mặc kệ cô la hét, anh ném cô xuống giường. Một tay khóa hai tay Lâm Thỉnh Thỉnh, tay còn lại anh giữ chặt cằm cô.

-Để xem anh phạt em thế nào.

Lâm Thỉnh Thỉnh hoảng hốt, Vương thiếu mà nổi thú tính lên, cắn lại cô thì cô chết mất.

-Không, bỏ ra. Tôi không muốn.

Vương Chấn Phong mạnh bạo một lần nữa chiếm lấy bờ môi Lâm Thỉnh Thỉnh , cả người cô căng cứng, cảm giác anh có thể cắn mình bất cứ lúc nào.

Nhưng Vương Chấn Phong không cắn, anh mút mạnh bờ môi Lâm Thỉnh Thỉnh, đến khi cô đau chảy nước mắt Vương Chấn Phong mới buông tha.

Anh hôn lên mắt Lâm Thỉnh Thỉnh ngăn những giọt nước chực trào ra.

-Thỉnh Thỉnh, lần sau còn như thế không?

Cô vừa đau vừa tức giận. Anh ta là gì mà bắt cô phải thế này thế kia. Lâm Thỉnh Thỉnh xoay mặt sang một bên không trả lời.

Vương Chấn Phong cười khỏ. Nhìn mỏng manh như thế nhưng cứng đầu không ai bằng. Anh lướt ngón tay lên bờ môi hơi sưng của cô cười.

-Không trả lời anh liền hôn em đến ngạt thở.

Lâm Thỉnh Thỉnh mím môi quay lại nhìn anh. Vương Chấn Phong hài lòng

-Sau này không được cắn anh nữa.

Suy nghĩ vài giây, Lâm Thỉnh Thỉnh cảm thấy cách tốt nhất bây giờ là thoát ra khỏi tình thế này trước. Cô gật đầu. Anh cười đắc ý hôn lên trán cô.

Đêm đó Vương thiếu một mình tự bôi thuốc , anh đau rớt nước mắt.

-Chắc. Con mèo nhỏ này cắn cũng thật đau.

Phòng bên cạnh Lâm Thỉnh Thỉnh chui rúc trong chăn xoa xoa môi mình

-Mặc kệ một trăm triệu, mặc kệ hợp đồng. Nhất định phải trốn khỏi tên biến thái đó.

Hôm sau Vương thiếu mặt mày u ám, vết cắn ở môi hơi sưng. Người làm trong nhà thỉnh thoảng liếc nhìn rồi cười khúc khích. Lâm Thỉnh Thỉnh biết thân biết phận không dám ho một tiếng.

Vừa vào tới sân trường. Hai người họ đụng mặt Lâm Tuấn Ngạc cùng Hồ Tử Phóng. Lâm Tuấn Ngạc nhìn chăm chăm Vương Chấn Phong , xoa xoa cằm tặc lưỡi

-Hai người cũng thật dữ dội.

Nói rồi chuyển ánh nhìn sang Lâm Thỉnh Thỉnh

-Không ngờ em cũng có sở thích này. Chấn Phong sức khỏe không tốt, em đừng ngược đãi cậu ta quá.

Lâm Thỉnh Thỉnh chỉ tay vào Vương Chấn Phong

-Sức khỏe không tốt? Anh thử bị anh ta vật ra giường đi rồi biết.

Cả khoảng sân im bất. Biết mình giận quá mất khôn Lâm Thỉnh Thỉnh ngượng chín người. Cô vội bịt miệng mình lại trong lòng thầm rửa bản thân một trăm lần. Lâm Tuấn Ngạc , Hồ Tử Phóng cười cười bỏ đi

-Chuyện giường chiếu của hai người bọn tôi không có hứng thú. Thật đó.

-Khoan đã, không phải như anh nghĩ đâu mà.

Lâm Thỉnh Thỉnh gọi với theo, Vương đại thiếu gia kẹp cổ cô lôi đi xềnh xệch

-Đó là chuyện sớm muộn em không cần mắc cỡ.

-Vương Chấn Phong, anh im đi.

Từ xa Tịnh Mỹ thu hết vào mắt, cô ta tức giận ném quyển sách trên tay xuống đất. Một người đến nhặt lên, anh ta phúi bụi rồi đưa trả cho Tịnh Mỹ.

-Xem ra nụ hôn hôm qua của cô phản tác dụng nhỉ?

Bạn đang đọc truyện *Hầu Gái Của Riêng Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 18: Tương Lai Con Bé Đó Thầy Không Cần Lo. Tôi Lo.

Tịnh Mỹ giật lấy quyển sách từ tay người kia, cô ta gất gồng

-Anh cũng không được tích sự. Nếu không muốn phải đính hôn với tôi thì lo mà diễn tốt vai trò của anh đi.

Người con trai giờ hai tay làm động tác đầu hàng.

-Tôi tự biết không xứng với cô.

-Đừng tưởng tôi không biết anh nghĩ gì.

Tịnh Mỹ hậm hực bỏ đi, người kia cũng cười cười rồi đi mất.

Lâm Thỉnh Thỉnh ngồi ngẩn ngơ trong lớp, cả buổi cô không thể nào tập trung vào bài giảng. Cô đang nghĩ cách thoát khỏi Vương Chấn Phong càng sớm càng tốt, không thể ở lại làm đồ chơi cho tên Vương thiếu ngang ngược kia được.

-Thỉnh Thỉnh.

-Lâm Thỉnh Thỉnh.

Tâm hồn đang treo ngược cành cây, Lâm Thỉnh Thỉnh bừng tỉnh khi thấy tên mình đang được thầy giáo ưu ái lặp lại hai ba lần, vẻ mặt này chắc chắn không phải gọi cô để biểu dương rồi. Cô đứng bật dậy như có lò xo dưới ghế.

-Vâng.

Cả lớp cười như điên. Thầy giáo tức giận đập tay xuống bàn.

-Lâm Thỉnh Thỉnh, học hành không lo em ngờ ngạc cái gì? Thật không hiểu nổi tại sao em lại vào đây được. Gia cảnh đã không tốt lại không lo học hành, sau này lấy gì mà nuôi thân. Tôi thật sự lo cho tương lai của em đấy.

Lâm Thỉnh Thỉnh muốn độn thổ sau một tràng giảng giải của thầy, cô cứng họng không nói được gì. Câu xin lỗi chưa kịp nói nên lời thì cửa lớp đã bị bật tung ra. Vương Chấn Phong hung hung hô hô đến bàn Lâm Thỉnh Thỉnh. Anh móc trong túi quần ra một miếng băng cá nhân giờ ra trước mặt cô.

Lâm Thỉnh Thỉnh tròn mắt.

-Cái...cái gì đây.

-Chắc... Thật không biết anh thuê em về để hầu hạ anh, hay anh hầu hạ em.

Vương Chấn Phong ngồi xồm xuống, anh dán miếng băng cá nhân vào vết cắt nơi chân Lâm Thỉnh Thỉnh do mảnh ly vỡ hôm qua cửa vào. Xong xuôi anh nhìn tới nhìn lui, gật đầu hài lòng.

-Xong rồi. Đứng làm gì, ngồi xuống.

Anh nhấc Lâm Thỉnh Thỉnh ngồi xuống ghế. Vương Chấn Phong tự nhiên như chốn không người. Cả lớp lẫn thầy giáo đều không kịp phản ứng.

Nếu chỉ như vậy anh rút êm thì đã không có việc gì. Nhưng Vương thiếu của chúng ta trời sinh ngang ngược, anh hai tay đút túi ngang nhiên đi ra. Ngang qua mặt thầy giáo Vương Chấn Phong quay lại

-À, tương lai con bé đó thầy không cần lo. Tôi lo được.

Nếu có ai còn đủ tỉnh táo chụp lại được khuôn mặt thầy giáo lúc đó, nhất định tấm ảnh ấy sẽ được lưu vào lịch sử của trường mất. Vương Chấn Phong ra gần đến cửa, thầy giáo mới nhận ra diễn biến sự việc, thầy nổi trận lôi đình tóm lấy Vương Chấn Phong.

-Vương Chấn Phong, đi theo tôi. Cả em nữa Lâm Thịnh Thịnh. Các em xem trường này là nhà mình , giáo viên chết hết rồi đúng không.

Cái kết có hậu cho hành động của Vương Chấn Phong là cả hai được phát cho hai cái bàn chải thẳng tiến đến nhà vệ sinh.

Vào tới nơi, Vương Chấn Phong ném cái bàn chải sang một bên.

-Khốn kiếp, đời này có ai cọ rửa nhà vệ sinh bằng bàn chải đánh răng chứ.

HÀU GÁI CỦA RIÊNG ANH- ANN

Lâm Thịnh Thịnh từ đầu tới cuối không nói được câu nào, mặt cô đen thui.Cô nhặt cái bàn chải ném trả lại Vương Chấn Phong

-Bây giờ có tôi với anh đây. Mau làm cho xong đi, nếu không phải do anh chúng ta có bị phạt không?

-Cái gì mà do anh. Còn không phải tại bệnh vực em mới như thế.

Lâm Thịnh Thịnh tức giận nhón chân , trừng mắt nhìn anh

-Cái gì? Không phải do anh sao? Bày đặt làm mặt ngầu , thu hút sự chú ý, coi thầy như vô hình thì ông ta có phạt nặng vậy không.

Vương Chấn Phong ầm ục cái

-Vô hình cái đầu em . Rõ ràng là anh có nói chuyện với ông ta.

-Vương Chấn Phong, một ngày anh không gây chuyện anh không chịu được

đúng không? Thôi lải nhải mà bắt tay vào làm ngay.

Vương Chấn Phong vươn vai , anh ngồi lên bệ rửa tay lấy điện thoại ra chơi game

-Chà nhà vệ sinh? Anh lên con suối rửa mặt.

-Vương đại thiếu gia, bình thường ức hiếp tôi cũng không thấy anh dễ phát bệnh như thế.

Vương Chấn Phong ngẫm nghĩ.

-Em có thấy ai đang thư giãn mà phát bệnh chưa?

-.....

Lâm Thịnh Thịnh nhìn nhin một mình cặm cùi cọ rửa từng xentimet trong nhà vệ sinh. Vương thiếu sau một hồi chơi game mỗi một cũng than buồn ngủ trốn đi mất bỏ lại một mình cô. Lâm Thịnh Thịnh lẩm bẩm

-Vương Chấn Phong đáng chết, chà xong tôi nhất định mang bàn chải về cho anh đánh răng.

-Có ai nhận ra bạn học Thịnh Thịnh ở nơi này là thích hợp nhất không?

Lâm Thịnh Thịnh ngược nhìn, một đám hai nam , ba nữ đang nhìn cô cười châm chọc. Lâm Thịnh Thịnh không biết họ là ai. Cô không trả lời tiếp tục công việc.

Bốp.

Một đứa con gái đập thẳng vào người cô đau điếng, Lâm Thịnh Thịnh ngã ngồi xuống sàn.

-Tôi không quen các người, đừng quá đáng.

-Mày không biết tao nhưng bọn tao biết rõ mày.

Tên con trai lấy xô nước bên cạnh hắt vào người Lâm Thịnh Thịnh, cả người cô ướt sũng, áo sơ mi ướt dính vào người. Lâm Thịnh Thịnh hốt hoảng lấy tay ôm lấy thân mình.

-Không cần che, bọn con gái nhà nghèo như mày, bán thân chắc cũng từng

làm qua bây giờ còn giả vờ gì nữa.

-Đi đi.Các người không đi tôi la lên cho thầy cô đến đó.

-Mày muốn là? Này hai cậu giúp nó là lớn một chút nhé.

Hai tên con trai cười nhún nhử cúi xuống bên cạnh Lâm Thịnh Thịnh. Cô hoảng sợ muốn vùng chạy. Nhưng bình sinh nữ yếu nam mạnh, cô bị hai tên nam sinh dồn vào góc tường. Một tên khống chế hai tay Lâm Thịnh Thịnh, tên còn lại giật phăng hai nút áo cô.

-Súc sinh, bỏ ra. Cứu tôi với.

Lâm Thịnh Thịnh dùng hết sức lực kháng cự nhưng đều vô ích, cô nước mắt dàn giữa kêu cứu khản cả giọng. Ba đứa con gái cười thích thú.

-Tránh sang một chút để quay phim nào. Khuôn mặt này lên hình cũng không tệ lắm nhì.

Lâm Thịnh Thịnh cảm thấy áo mình cô bị một lực mạnh kéo ra , bàn tay của tên đó đang vuốt ve đùi cô. Từ nhỏ đến lớn chưa bao giờ cô sợ hãi như thế, Lâm Thịnh Thịnh khóc không thành tiếng.

-Đừng, xin các người.

Bạn đang đọc truyện *Hầu Gái Của Riêng Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 19: Đừng Sợ. Anh Ở Đây

Lâm Thịnh Thịnh càng vùng vẫy tên con trai càng mạnh tay hơn, hấn kéo mạnh cổ áo cô, Lâm Thịnh Thịnh cảm giác bờ vai đau điếng. Tưởng như sắp bị lột trần thì cửa nhà vệ sinh bật mở. Lâm Thịnh Thịnh như người chết đuối vớt được cọc

-Vương Chấn Phong.

Người đó bước đến gần, khề chau mày. Hai tên con trai bỏ Lâm Thịnh Thịnh ra, bọn con gái lùi lại

-Sao anh lại ở đây?

Lâm Thịnh Thịnh co ro, cô nhìn kỹ qua màn nước mắt thì thấy không phải là Vương Chấn Phong mà là người bạn bí ẩn của cô. Anh ta liếc nhìn Lâm Thịnh Thịnh, thấp giọng.

-Cút.

-Nhưng...

Không đợi tên con trai nói hết, anh ta thẳng tay nắm tóc tên này đập đầu hấn vào cửa nhà vệ sinh. Cả bọn hoảng hốt kéo nhau bỏ chạy. Lâm Thịnh Thịnh ê ẩm cả người. Đau đốn, nhục nhã, cô không biết làm gì hơn ngoài việc ôm lấy thân mình khóc rầm rút.

Người ấy thờ dài, anh ta cởi áo ngoài khoác lên người Lâm Thịnh Thịnh.

-Em ổn chứ?

Nhìn bóng dáng yếu ớt đang cắn môi cố ngăn tiếng khóc, trong lòng anh khó chịu một cách khó hiểu. Người ấy cúi người bế Lâm Thịnh Thịnh trên tay. Cô mệt mỏi dựa vào ngực anh.

-Cảm ơn. Cảm ơn anh đã đến.

Giọng cô khản cả đi, ôm bờ vai run rẩy trong tay Người Ấy vô thức siết chặt vòng tay, ôm lấy cô gái trong lòng nhẹ giọng .

-Đừng sợ. Anh ở đây.

Anh ta bế Lâm Thịnh Thịnh đến phòng y tế, như nâng niu một vật dễ vỡ, anh nhẹ nhàng đặt cô xuống giường. Lâm Thịnh Thịnh mệt mỏi , cô lim dim chìm vào giấc ngủ.

-Thịnh Thịnh, em nghỉ một chút nhé. Anh tìm đồng phục mới cho em.

Vừa rời khỏi phòng y tế, nét mặt anh ta lập tức thay đổi. Hình ảnh Lâm Thịnh Thịnh khi nãy cứ như hiện ngay trước mắt. Vừa tìm áo cho cô anh ta vừa lẩm bẩm

“Khôn kiếp.Cô ta liên quan gì mình chứ.”

“Không hiểu sao nhìn hai thằng đó là muốn đánh nhau rồi.”

Vương Chấn Phong quay trở lại nhà vệ sinh. Sau khi ngủ một giấc dậy quả thật anh thấy hơi cần rút một chút.

“Đáng lẽ nên gọi người đến làm giúp Hai bím”

Anh thông dong mua một lon nước để “bù đắp” cho Lâm Thịnh Thịnh.

-Hai bím, em chưa xong nữa à?

Nhà vệ sinh trống không. Vương Chấn Phong gọi cho cô nhưng như lần trước , không liên lạc được.

HÀU GÁI CỦA RIÊNG ANH-ANN

“Em mua điện thoại để làm gì hả?”

Anh bắn khoản một lúc rồi ném lon nước vào thùng rác. Mỗi khi không biết Lâm Thịnh Thịnh ở đâu Vương Chấn Phong lại bức tức trong lòng.Anh nói lòng cà vạt

“Để xem em trốn được bao lâu”

Tiếng chuông tan học đánh thức Lâm Thịnh Thịnh. Phải mất mấy phút cô mới nhớ lại mình đang ở phòng y tế. Người kia đang ngồi bên giường nhìn cô.

-Em tỉnh rồi.

-Anh vẫn ở đây suốt à?

Người kia không trả lời, anh ta đưa cho cô bộ đồng phục mới.

-Em thay đi. Em lấm lem cả rồi.

Sau khi thay áo xong. Lâm Thịnh Thịnh thất thần ngồi bên giường. Cô vẫn chưa hoàn hồn trước biến cố lúc trưa. Vương Chấn Phong lôi cô vào thế giới của anh, nhưng lúc cô cần nhất lại không thấy anh xuất hiện. Một sự thất vọng tràn ngập trong đáy mắt.

Lâm Thịnh Thịnh nắm chặt tay, cô quyết định rồi. Nhất định phải rời khỏi đây. Cuộc sống vất vả đến mấy cô cũng chịu được, còn hơn ở nơi không thích hợp cho người ta đùa giỡn.

-Em thế nào rồi?

Người con trai ngồi xuống cạnh cô. Lâm Thịnh Thịnh ánh mắt kiên định hơn bao giờ hết nhìn anh ta

-Anh tên gì?

-Đã nói với em là...

Người ấy bị ánh mắt Lâm Thịnh Thịnh thu hút, tim anh ta bỗng chốc lồi nhịp. Khuôn mặt trắng ngần thiếu sắc hồng, nhìn yếu ớt như đóa bách hợp. Nhưng ánh mắt đen lấy lại cuốn hút khác thường, có một chút ương bướng, một chút gì nổi loạn.

-Gọi anh Từ Phong.

Cô gật đầu ra ý đã biết. Cô sẽ thoát khỏi đây, không cần bận tâm những thứ xung quanh mình. Nhưng ít nhất cô cũng muốn có một điều bình thường tại nơi đây, biết tên người ngồi cạnh mình.

-Em đang gặp rắc rối?

-Chỉ là tôi ở nơi không thuộc về mình mà thôi.

Từ Phong mỉm cười. Anh gối tay lên đầu nằm hẳn ra giường.

-Thình thoảng anh cũng thấy thế.

Lâm Thịnh Thịnh nhìn Từ Phong, anh ta nói thế để an ủi cô sao? Hay nơi anh ta nói với nơi cô nói là hai nơi khác nhau.

-Những lúc đó anh làm gì?

-Chẳng làm gì cả. Vì trước sau gì anh cũng biến nó thành nơi của riêng anh.

Lâm Thỉnh Thỉnh cười. Anh chàng này cũng ngang ngược lắm, chắc không

thua Vương thiếu là bao. Chắc người có tiền đều ngông cuồng như thế.

-Tôi không có khả năng như anh. Việc tôi có thể làm là bỏ trốn khỏi nơi ấy, tìm về nơi thích hợp với mình.

Từ Phóng bật dậy, anh ta nghiêng người kề sát mặt Lâm Thỉnh Thỉnh.

-Thế thì trốn sang thế giới của anh đi.

Từ Phóng bắt ngờ rút ngắn khoảng cách khiến cô hơi bối rối. Lâm Thỉnh Thỉnh ngồi dậy, cô nhìn xuống sân qua khung cửa sổ.

-Thế giới của anh cũng là nơi tôi đang muốn thoát ra.

Từ Phóng cũng đứng lên bên Lâm Thỉnh Thỉnh, ánh mắt anh theo tầm mắt cô nhìn xuống khoảng sân rộng.

-Dù sao anh cũng sẽ biến nơi này thành của anh, nhân tiện làm cho nó thích hợp với em luôn cũng được.

Bạn đang đọc truyện *Hầu Gái Của Riêng Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 20: Được. Anh Giúp Em Trốn.

Người này cũng thật hào phóng. Lâm Thỉnh Thỉnh thâm nghĩ, cô lắc đầu.

-Không thích hợp cuối cùng cũng là không thích hợp. Dù sao cũng cảm ơn anh. Rất vui được làm bạn với anh.

Lâm Thỉnh Thỉnh xoay người bước ra phía cửa. Từ Phóng thấy hơi kỳ lạ, anh ta nắm tay Lâm Thỉnh Thỉnh kéo cô lại

-Em định làm gì?

Chân chừ sau vài giây suy nghĩ cô nhỏ giọng

-Tôi muốn trốn khỏi đây.

-Được. Anh giúp em trốn.

Cô nhìn nụ cười thân thiện của Từ Phóng thờ phào, cô chỉ sợ Từ Phóng hỏi sâu xa nguyên nhân như thế thật khó xử. Nhưng anh ta không cần biết lý do, liền quyết định giúp cô, đúng là bạn tốt. Lâm Thỉnh Thỉnh cảm động muốn chết.

-Hai Bím què mùa, em ra đây cho anh.

Đang cảm xúc dạt dào, cô giật bắn mình nghe giọng Vương Chấn Phong oang oang trên hành lang. Kèm theo tiếng giáo viên hét chói tai

-Vương Chấn Phong, không được la hét, đây là nhà em à?

Tùy tiện, con người biến thái siêu tùy tiện sắp tìm đến cửa. Lâm Thỉnh Thỉnh nhìn Từ Phóng. Anh ta mà thấy cô ở đây cùng con trai nhất định lên con mắt.

Không biết Từ Phóng sợ hay tâm lý mà anh ta đến giường cuối cùng nằm lên giường kéo rèm lại. Trước khi nằm xuống vẫy tay với cô

-Gặp em sau.

Rầm

Ngay sau đó cửa phòng bị Vương Chấn Phong mạnh bạo đẩy mạnh. Anh thấy Lâm Thỉnh Thỉnh đang ngồi trên giường, nét mặt xanh xao. Vương thiếu chau mày hai tay dứt túi thông dong đến gần từ trên nhìn cô gái đang ngồi.

-Sao thế? Không khỏe à?

Tìm Lâm Thỉnh Thỉnh đập như điên, vừa sợ anh nổi cơn điên, vừa sợ Từ Phóng bị phát hiện. Nhưng may mắn ánh mắt Vương Chấn Phong hoàn toàn

tập trung chú ý vào cô. Lâm Thịnh Thịnh gật đầu.

-Hơi chóng mặt nên vào đây, không ngờ ngủ quên mất.

Vương Chấn Phong nhú mày, nhưng nét mặt đã bớt căng thẳng. Anh đưa một tay nâng cằm Lâm Thịnh Thịnh nhìn ngang ngó dọc.

-Còn tưởng em dám bỏ trốn. Sau này không khỏe thì nói với anh.

Lâm Thịnh Thịnh gật đầu cho qua chuyện, cô xuống giường muốn nhanh chóng rời khỏi đây.

-Khoan đã.

Vương Chấn Phong thoáng đưa ánh nhìn đến cái rèm phía cuối phòng. Anh đến tận nơi một tay đưa lên nắm lấy tấm rèm Lâm Thịnh Thịnh hét lên

-Vương Chấn Phong

Nhưng không kịp, tấm rèm bị kéo mạnh. Lâm Thịnh Thịnh muốn bắt tỉnh tại chỗ. Mặt cô trắng bệch, chiếc giường bên đó trống không, Từ Phóng đã biến đâu mất. Vương Chấn Phong quay lại bên cô

-Em hét cái gì?

-Tôi...Tôi mệt quá, muốn về nhà.

Vương Chấn Phong nhìn thấy mặt cô một màu trắng bệnh, anh lôi Lâm Thịnh Thịnh ra cửa.

-Hôm nay tha cho em, sau này để anh không tìm ra nhất định ăn đòn.

Lâm Thịnh Thịnh không chống cự theo Vương Chấn Phong ra xe, cặp sách của cô cũng được mang ra từ khi nào. Trên đường về Lâm Thịnh Thịnh dò ý Vương Chấn Phong

HÀU GÁI CỦA RIÊNG ANH

-Này, nếu lúc trưa là tôi thật sự bỏ trốn thì anh làm thế nào?

Vương Chấn Phong cười, anh quàng tay qua vai cô, nghịch nghịch bím tóc Lâm Thịnh Thịnh.

-Nhất định bắt về, dùng xích xích em lại. Mỗi ngày từ từ hành hạ em, đến khi em ngoan ngoãn nghe lời.

Lâm Thịnh Thịnh rung mình. Cô tránh ánh nhìn của Vương Chấn Phong.

-Anh là mafia chắc?

-Tất nhiên không phải, anh chỉ là chủ nợ của em thôi.

Trong lòng cô thoáng sợ hãi, nhưng ý chí muốn thoát khỏi Vương Chấn Phong càng mãnh liệt hơn. Vương thiếu lại không biết những ý định của cô, anh vui vẻ ôm cô hầu của mình trong tay.

May mắn thay cho Lâm Thịnh Thịnh, tối đó Vương Chấn Phong có việc đi đâu mất. Cô tranh thủ sắp xếp vài bộ quần áo cùng vài vật dụng cá nhân vào balo.

Xe đưa Vương Chấn Phong đến trước một biệt thự xa hoa, cánh cổng lớn từ từ mở ra. Anh ngập ngừng vài phút mới xuống xe. Một người đàn ông từ trong nhà hớn hờ chạy ra

-Thiếu gia, cậu đã về.

Anh không nói không rằng đi thẳng vào nhà. Bàn ăn đã được dọn sẵn, thức ăn. Người đàn ông nhìn anh chau mày.

Kế đến là một phụ nữ chải chuốt gọn gàng, nhìn anh cười ngọt ngào.

-Chấn Phong, con về rồi.

Anh không nói gì lẳng lặng ngồi xuống ghế của mình. Người đàn ông nhìn anh chau mày.

-Không biết mở miệng ra chào hỏi ai. Càng lớn càng khó dạy.

Vương Chấn Phong miễn cưỡng nhìn hai người. Nhưng anh vẫn không mở lời, thấy thế người phụ nữ nhẹ nhàng giải vây

-Được rồi, lâu lâu con mới về anh đừng la mắng nó nữa.

Nói rồi quay sang Vương Chấn Phong. Bà ta múc một chén canh đưa đến trước mặt anh.

-Chấn Phong đừng giận, nghe nói con về cha con vui lắm, bảo dì tự tay nấu mấy món con thích đây.

-Ăn cơm đi.

Cha anh cầm đũa, Vương Chấn Phong cũng bắt đầu ăn. Không khí khá gượng gạo. Không ai nói với ai lời nào, thỉnh thoảng người phụ nữ gấp thức ăn cho hai cha con anh.

Đến giữa bữa cơm, cha anh mới lên tiếng.

-Con cũng sắp tốt nghiệp rồi. Từ giờ bắt đầu đến công ty học việc đi, học xong đại học lập tức làm việc.

Anh dùng đũa lừa lừa thức ăn trong chén, thờ ơ như cha mình đang nói chuyện của người khác.

-Con không muốn, mà chắc đi đây cũng không muốn con về công ty. Chi bằng cha cứ giao cho người khác.

Cha anh đập mạnh đôi đũa trên tay xuống bàn.

-Không muốn cũng phải làm. Cơ nghiệp Vương gia là đồ bỏ à? Con học đâu ra cái kiêu bất cần như thế.

Vương Chấn Phong nhìn nét tức giận trong mắt cha, anh cũng không thấy dễ chịu gì. Nhưng nhìn sang bà đi kế bên là anh lại muốn nổi loạn một phen. Vương Chấn Phong cũng bỏ đũa.

-Sao là đồ bỏ được, đối với vài người nó rất là giá trị đúng không dì Tề?

Tề Ái Lan nhìn Vương Chấn Phong cười khó xử.

-Làm sao con lại hỏi dì. Chuyện công ty dì quả thật không biết nhiều.

Ông Vương cắt ngang.

-Đừng nói nhiều. Bây giờ một là về công ty vừa học vừa làm. Hai là qua nước ngoài du học, học về vẫn phải đến công ty làm.

Vương Chấn Phong cười, anh nhìn cha mình. Người đàn ông này từng một thời cùng anh vui đùa, mang tất cả mọi thứ anh muốn về cho anh. Đã từng có thời gian Vương Chấn Phong muốn khi trưởng thành được như cha. Nhưng khi anh trưởng thành, người anh không muốn giống nhất lại là ông.

-Được, du học thì đi học. Nhưng sau này có làm ở công ty không thì con

không hứa với cha.

Vương Chấn Phong nhún nhún vai. Anh đẩy ghế đứng lên.

-No rồi, con về đây.

-Đứng lại đó cho ta, đồ bất hiếu. Cái nhà này loạn rồi phải không.

Ông Vương tức giận liên tục đập bàn, Vương Chấn Phong coi như không biết vẫn ung dung đi, người làm trong nhà khổ sở đuổi theo.

Bạn đang đọc truyện *Hầu Gái Của Riêng Anh* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 21: Muốn Có Người Vấy Đuôi Đón Về Thì Nuôi Chó.

-Thiếu gia, hiếm khi cậu về nhà. Đừng chọc giận lão gia.

Vương Chấn Phong bỏ ngoài tai, anh như nhớ ra điều gì dừng bước hỏi

-Bà tôi đâu?

Lâm Thịnh Thịnh khép nép đứng trước mặt vị khách không mời. Bà Vương Chấn Phong đột xuất đến nhà, còn đột xuất muốn gặp riêng cô nữa. Nhưng

đứng hơn năm phút mà bà Vương vẫn chưa mở lời. Sau khi uống hết ly trà bà Vương mới lên tiếng.

-Cô với cháu ta là như thế nào?

Lâm Thỉnh Thỉnh hai tay nắm chặt gấu váy. Cô cảm tưởng như mình sắp bắt đầu tham gia một cuộc hỏi cung.

-Thưa bà, cháu là người giúp việc của thiếu gia.

-Ta chưa từng thấy Chấn Phong hứng thú với người giúp việc nào đến thế.

Cô cười khở trong lòng. Có trời biết đây cũng là câu hỏi mỗi ngày Lâm Thỉnh Thỉnh cô tự tìm lời giải thì làm sao cho bà ta đáp án được. Bà Vương Chấn Phong không hỏi nhiều, chỉ ra lệnh.

-Cô nghỉ việc đi.

Lâm Thỉnh Thỉnh ngược mặt lên nhìn bà lão trước mặt, ý định của cô là tự đi chứ không phải đợi người ta đuổi. Bà Vương đưa một tờ chi phiếu lên bàn.

-Thấy cô còn nhỏ, gia cảnh cũng khó khăn, một trăm triệu này coi như bồi thường thất nghiệp. Còn nữa, có nghỉ cũng không cần báo với cháu ta.

Lại là một trăm triệu, con số này với cô cũng thật có duyên. Lâm Thỉnh Thỉnh đẩy tờ chi phiếu lại cho bà nội anh.

-Cám ơn bà, vậy sau khi cháu đi, bà chuyển số tiền này cho thiếu gia giúp cháu. Dù sau cũng vì nợ anh ta tiền cháu mới ở đây, bây giờ có bà trả nợ giúp thật tốt quá.

Bà Vương chau mày, con bé này là đang lạc mềm buộc chặt hay là thật sự không có dã tâm? Hoặc là ngoài mặt nó như thế nhưng sau lưng lại bám riết lấy cháu bà? Bà Vương thu lại tờ chi phiếu.

-Đừng tưởng ta không biết cô toan tính gì, còn trẻ như thế mà đã bày mưu tính kế lôi kéo con trai rồi.

-Nếu bà biết cháu đang toan tính gì, bà nhất định không nói thế.

Lâm Thỉnh Thỉnh nhìn và bà Vương bốn mắt nhìn nhau, một người cố nhìn thấu đối phương. Một người đang bày ra nét kiên định của mình. Bà Vương dôi mắt, đứng dậy.

-Không cần biết cô đang tính cái gì, nhưng ta hy vọng đây là lần đầu cũng như lần cuối phải ngồi nói chuyện với cô như thế này.

Lâm Thỉnh Thỉnh cúi người tiễn khách.

-Bà yên tâm, cháu nhất định không làm bà thất vọng.

Bà Vương Chấn Phong quay đầu nhìn cô gái đang cúi đầu chào mình. Cũng mạnh miệng lắm, nếu thật sự như cô ta nói thì bà không phải lo lắng nữa. Con đường của cháu bà không nên có bất cứ vật cản nào.

Lên đến phòng Lâm Thỉnh Thỉnh tắt hẳn nụ cười, cô chán nản ngã ra giường. Xem ra quyết định bỏ đi là đúng đắn, bà anh cũng đã ném ra một trăm triệu cô còn có thể không đi sao? Lâm Thỉnh Thỉnh lôi điện thoại ra soạn một dòng tin nhắn.

“Ngày mai tan học tôi sẽ đi, anh có thể đón tôi ở cổng sau được không?”

Rất nhanh đối phương đã trả lời

“Không thành vấn đề”

-Hai bím, thiếu gia của em về rồi đây.

HÀU GÁI CỦA RIÊNG ANH - ANN

Như thói quen, Vương Chấn Phong không cần báo trước xông thẳng vào phòng. Lâm Thỉnh Thỉnh giật mình đánh rơi điện thoại xuống sàn. Cô chau mày nhìn anh, Vương Chấn Phong ngồi phịch xuống giường giật tóc cô

-Ở đây làm gì? Anh về cũng không xuống đón.

Lâm Thỉnh Thỉnh giật lại đuôi tóc của mình, cô rời khỏi giường đến bên cửa sổ nhìn xuống khi vườn dưới sân lạnh giọng.

-Muốn có người vẫy đuôi đón về thì nuôi chó.

Vương Chấn Phong cảm thấy nụ cười trên môi anh hơi đơ đơ. Trước giờ làm gì có ai nói chuyện móc họng anh như thế chứ. Vương Chấn Phong cũng theo đến bên cửa sổ. Anh mân mê cổ áo Lâm Thỉnh Thỉnh

-Sao thế? Đến rồi à?

Cô không hiểu gì chau mày nhìn anh. Vương Chấn Phong cười cười.

-Mùa dâu của em ấy?

-Anh đi chết đi.

Lâm Thỉnh Thỉnh hất tay Vương Chấn Phong khỏi cổ áo, không thể tưởng tượng được anh lại có thể không biết xấu hổ đến thế. Vương thiếu tự hiểu, đến ngày này mà chọc giận Lâm Thỉnh Thỉnh có thể cô sẽ sống chết với anh mất.

Vương Chấn Phong bỗng tốt bụng lạ lùng, anh bắt nờ hôn lên trán cô.

-Hôm nay tha cho em, ngủ sớm đi.

Gần ra đến cửa Lâm Thỉnh Thỉnh không tự chủ nói với anh

-Vương Chấn Phong, anh bớt kiêu ngạo đi. Như thế sẽ có nhiều người thích anh hơn đó.

Không hiểu tại sao cô lại nói chuyện chẳng liên quan nhưng anh cũng cười đáp lời cô.

-Không kiêu ngạo không phải là anh. Nếu không được là chính mình thì người khác thích cũng chẳng ích gì

Vương Chấn Phong đi rồi Lâm Thỉnh Thỉnh ngẫm nghĩ lại lời anh nói. Đúng thật, cô không dám nghĩ nếu Vương Chấn Phong không ngang ngược, không kiêu ngạo thì sẽ thế nào nữa. Hơn hết anh có quyền kiêu ngạo, anh có thể kiêu ngạo vì ngoại hình, vì gia thế. Người có tiền có quyền kiêu ngạo theo

cách của họ.

Hôm sau Lâm Thỉnh Thỉnh dậy sớm hơn bình thường, thật ra cả đêm cô ngủ không ngon. Chỉ hôm nay thôi là cô có thể trở lại cuộc sống trước kia. Lâm Thỉnh Thỉnh vừa thấy nhẹ nhõm lại như có chút nuối tiếc.

Như thường lệ cô đến đánh thức Vương Chấn Phong. Nhưng có lẽ không chỉ mình cô có tâm sự. Vương Chấn Phong không hiểu vì sao cũng thức dậy sớm hơn thường ngày. Thấy cô Vương Chấn Phong nhếch môi.

-Đến đây. Cho em xem một thứ.

Vương Chấn Phong đưa một bìa hồ sơ cho Lâm Thỉnh Thỉnh. Cô mở ra xem thì thấy bên trong là tài liệu về các trường đại học bên Mỹ.

-Anh sắp đi du học ?

-Em đi cùng anh.

Bạn đang đọc truyện *Hầu Gái Của Riêng Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 22: Tôi Không Hứng Thú Với Anh Ta

Lâm Thỉnh Thỉnh tròn mắt, anh đang đùa sao? Trong nước chưa đủ còn định đem cô ra nước ngoài mà hành hạ. Anh ta thì xuất sắc rồi, còn cô ngay cả tiếng anh cũng chữ được chữ mất, qua đó làm sao sống. Muốn từ chối ngay nhưng nghĩ tới kế hoạch hôm nay cô chỉ im lặng.

-Không phản ứng lại à?

-Có phản ứng cũng chẳng được.

-Ngoan lắm Còn tưởng phải bắt em nhét vào vali mang đi.

Vương thiếu xoa đầu cô vui vẻ.

-À, trưa nay em ở lại lớp ăn trưa. Anh có hẹn cùng Tuấn Ngạc và Tử Phóng.

Lâm Thỉnh Thỉnh như mở cờ trong bụng. Vương Chấn Phong không biết gì, chỉ nghĩ cô đang tới kỳ thân thể mệt mỏi, không bắt cô mang cơm cho anh.

Mọi việc đều diễn ra như bình thường, ngoài mặt Lâm Thỉnh Thỉnh tỏ ra bình thản nhưng trong lòng cô không lúc nào không hồi hộp. Những lời Vương

Chấn Phong nói về hình phạt khi cô bỏ trốn vang rõ trong đầu cô.

Đến trưa, Lâm Thỉnh Thỉnh đang ngồi đếm thời gian thì Tịnh Mỹ ngang nhiên đứng trước bàn cô.

-Này, đồ quê mùa. Hôm nay không quán lấy Chấn Phong nữa sao?

Cô chẳng còn tâm trí đâu để tâm đến đại tiểu thư này, Lâm Thỉnh Thỉnh không trả lời đứng dậy muốn bỏ đi. Tịnh Mỹ ném vớ vào người cô.

-Điếc à? Tao đang nói chuyện với mày đó.

Vài người cũng chặn đường Lâm Thỉnh Thỉnh không cho cô đi. Lâm Thỉnh Thỉnh đến trước mặt Tịnh Mỹ

-Cô muốn gì nữa? Để tôi yên đi.

Tịnh Mỹ vỗ vỗ lên má cô.

-Tao cứ thích làm phiền mày đấy thì sao?

Lâm Thỉnh Thỉnh nắm chặt cổ tay Tịnh Mỹ , cô ta chau mày.

-Con hầu này, bỏ ra.

-Tịnh Mỹ , Vương Chấn Phong của cô thì sẽ là của cô. Tôi không hứng thú với

anh ta, mong cô đừng hiểu lầm.

Tịnh Mỹ tức giận , cô ta hất mạnh tay Lâm Thỉnh Thỉnh.

-Vương Chấn Phong là của tao, dù mày có hứng thú đi nữa cũng đừng mong giành được.

-Nếu vậy thật may vì tôi chưa bao giờ giành với cô cả.

Tịnh Mỹ thẳng tay tát mạnh vào má Lâm Thỉnh Thỉnh , một người phía sau đẩy ngã cô xuống sàn.Cô không đánh trả , nếu tiếp tục đề lớn chuyện rất có thể kế hoạch của cô sẽ hỏng mất.

- Đã đủ chưa? Nếu đủ rồi thì tôi đi đây.

Thái độ hờ hững của Lâm Thỉnh Thỉnh càng chọc giận Tịnh Mỹ , cô ta nắm một bím tóc của cô kéo mạnh lên.

-Mày biết tao ghét nhất thứ gì không? Tao ghét nhất hạng vừa nghèo, vừa quê mùa lại cổ tở ra tự trọng cao.

Tịnh Mỹ cười khẩy , đám bạn xung quanh cũng hòa theo cười cợt. Vài đứa con gái ngồi xung quanh còn tiện tay ném sách vở , bút viết vào người cô.

Một quyển sách sượt qua ngang mặt Lâm Thỉnh Thỉnh rướm máu.

Kỳ lạ là cô không hề muốn khóc, tận sâu trong Lâm Thỉnh Thỉnh chỉ có một nỗi chán ghét cùng phần uất chưa từng thấy.

HÀU GÁI CỦA RIÊNG ANH - ANN

Không do dự, Lâm Thỉnh Thỉnh nhặt con dao rọc giấy dưới sàn thẳng tay cắt ngang đuôi tóc mình. Tịnh Mỹ đang nắm chặt bím tóc của Lâm Thỉnh Thỉnh bị mất thăng bằng ngã ngồi xuống đất.

Tiếng cười ngưng bật, không ai nghĩ Lâm Thỉnh Thỉnh dám tự tay cắt tóc mình. Cô đứng dậy sẵn tiện cắt luôn đuôi tóc bên kia ném xuống đất, cô ưỡn ngực thẳng lưng nhìn xuống Tịnh Mỹ dưới đất.

-Tôi có thể vứt bỏ thứ các người cho là quê mùa, nhưng lòng tự trọng một chút tôi cũng không muốn mất.

Tịnh Mỹ ngăn người trước ánh mắt sắc lạnh của Lâm Thỉnh Thỉnh , mãi khi cô đã ra khỏi cửa Tịnh Mỹ mới hét toáng lên.

-Đồ rác rưởi, mày quay lại cho tao.

Lâm Thỉnh Thỉnh nhìn gương mặt utor sùng của mình trong gương. Mái tóc dài ngang lưng nay chỉ ngắn ngang vai, chưa kể bên cao bên thấp. Mặt cô đã trắng nay càng nhợt nhạt, vết thương dưới mắt ửng đỏ đau rát.

-Trông em thê thảm quá.

Vừa ra khỏi nhà vệ sinh cô đã gặp Tử Phong , anh ta dường như chờ ai đó. Lâm Thỉnh Thỉnh cười trừ

-Gặp chút sự cố. Sao anh lại ở đây?

Từ Phong đến gần, anh ta đưa tay lướt qua mái tóc cô, khẽ vuốt nhẹ vết thương trên mặt.

-Anh nghĩ chúng ta có thể thay đổi kế hoạch một chút.

-Thay đổi thế nào?

Từ Phong hơi cúi người, anh ta nói nhỏ vào tai Lâm Thỉnh Thỉnh.

-Anh dẫn em bỏ trốn ngay bây giờ.

-Nhưng đồ của tôi...

Chưa kịp hỏi “còn đồ của tôi thì sao” Từ Phong đã nắm tay Lâm Thỉnh Thỉnh lôi đi. Cô không hỏi gì nữa đi theo anh ta, bây giờ không còn gì quan trọng hơn sự tự do của cô nữa.

Lâm Thỉnh Thỉnh ngồi sau xe nhắm tịt mắt, cô không biết Từ Phong định đưa mình đi đâu, cứ nghĩ anh ta đưa cô ra trạm xe hay ga tàu nào đó nhưng khi mở mắt ra Lâm Thỉnh Thỉnh thấy mình đang ở trước cửa trung tâm thương mại.

-Anh muốn mua đồ à?

-Em định cứ để bộ tóc so le đó và bộ đồng phục này mà đi ?

Từ Phong chân dài đi trước, Lâm Thỉnh Thỉnh chạy theo sau

-Nhưng...ở đây đắt lắm, tôi không đủ tiền.

Từ Phong dừng bước, anh ta quay lại nắm tay Lâm Thỉnh Thỉnh đi nhanh hơn.

-Anh cho em mượn. Như thế sau này chúng ta mới không mất liên lạc.

-....

Lâm Thỉnh Thỉnh khóc dở mếu dở bị Từ Phong lôi vào cửa trung tâm thương mại. Cô than khóc trong lòng.

“Đây là loại logic gì đây trời?”

Cả ngày Vương đại thiếu gia mặt mày cau có, chuông tan học reo chưa dứt Vương Chấn Phong đã xách ba lô chuẩn trước. Hôm nay anh tự cho mình là rộng lượng, “hạ mình” đến tận lớp đón Lâm Thỉnh Thỉnh.

Rầm

Thói quen mở cửa bằng chân của Vương Chấn Phong làm Tịnh Mỹ giật bắn cả người. Anh đảo mắt một lượt cũng không thấy cô đâu. Tịnh Mỹ níu tay anh

-Hôm nay sao anh lại đến lớp em?

Vương Chấn Phong nhìn ra nét cười hơi gượng của Tịnh Mỹ cũng không khí hơi kỳ lạ của cả lớp. Anh hất ánh nhìn về phía bàn học của Lâm Thỉnh Thỉnh

-Lâm Thỉnh Thỉnh đâu?

Bạn đang đọc truyện *Hầu Gái Của Riêng Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 23: Bỏ Trốn.

Tịnh Mỹ cười cười.

-Từ lúc nghỉ trưa đã không thấy cô ta quay lại rồi, cũng không biết là đang lượn lờ ở đâu.

Vương Chấn Phong nắm chặt tay Tịnh Mỹ, anh nhìn thẳng vào mắt cô ta, Tịnh Mỹ có phần bất ngờ. Đã lâu rồi, từ sự cố đó chưa khi nào Vương Chấn Phong nổi giận với Tịnh Mỹ.

Vương Chấn Phong muốn nói lại thôi, anh buông tay Tịnh Mỹ rồi khỏi lớp học. Tịnh Mỹ vừa sợ lại vừa tức giận không dám đuổi theo.

Vương Chấn Phong đi khắp nơi trong trường cũng không thấy dấu vết gì của

Lâm Thịnh Thịnh, anh mệt mỏi dựa lưng vào tường thở dốc. Sức khỏe không tốt nên hôm nay xem như Vương Chấn Phong đã cố gắng lắm rồi.

Hồ Từ Phong cùng Lâm Tuấn Ngạc cũng trở lại, cả hai lắc đầu nhìn Vương Chấn Phong, anh nghiêng răng

-Lâm Thịnh Thịnh anh mà bắt được em để xem em xin xỏ thế nào.

Hai người lo lắng nhìn sắc mặt tái đi của anh

- Cậu không sao đó chứ?

-Câu đó để dành hỏi Lâm Thịnh Thịnh sau khi tôi bắt được cô ta đi.

Àt xì...

-Em lạnh à?

-Không, tôi không sao.

Từ Phong gấp thức ăn vào chén cho Lâm Thịnh Thịnh. Quà nhiên tóc ngang vai cũng khá hợp với khuôn mặt cô, sau một buổi bị lôi đi khắp trung tâm thương mại bây giờ Lâm Thịnh Thịnh trông tươi tắn hơn lúc trưa nhiều. Mái tóc dài giờ chỉ còn ngang vai, bộ váy đen càng tôn lên làn da trắng.

Lâm Thịnh Thịnh ngáp ngừng.

-Hôm nay cảm ơn anh lắm, nhưng có lẽ sau khi ăn xong tôi nên đi thôi.

-Em muốn đi đâu?

Lâm Thịnh Thịnh suy nghĩ một lúc, quyết định nói sự thật cho Từ Phong

-Có lẽ xa trung tâm thành phố một chút, như thế vừa không bị tìm thấy, sau này cha tôi có về tìm tôi cũng dễ hơn.

Từ Phong bỏ đĩa, anh chỉ biết cô sau khi về nhà Vương Chấn Phong còn chuyện trước đây quả thật có chút mù mờ.

-Cha em?

-Không giấu gì anh, cha tôi nợ tiền người ta nên bỏ trốn. Vương Chấn Phong giúp tôi trả nợ, đổi lại tôi làm giúp việc cho anh ta. Xin lỗi vì giờ mới cho anh biết, nhưng anh đang giúp tôi trốn nợ đây.

Từ Phong gật gù, không có vẻ mặt hối hận của kẻ đồng phạm.

-Thế này đi, tạm thời anh thuê một phòng cho em ở tạm. Đợi vài ngày nữa em hãy đi.

Lâm Thịnh Thịnh tròn mắt, anh chàng này quả thật là người thích vương vào rắc rối.

-Không cần đâu. Tôi phải đi ngay

-Nếu em đi ngay nhất định chủ nợ Vương của em lập tức tìm thấy, nơi nguy hiểm nhất là nơi an toàn nhất. Em cứ tạm lánh đi, sau khi sự việc êm xuôi, anh ta tìm em một rồi không tìm nữa thì em muốn đi đâu không được.

Từ Phong giải thích có phần quá có lý, Lâm Thịnh Thịnh do dự hồi lâu. Trường hợp Từ Phong nói rất có thể xảy ra, nhưng nếu ở lại thì sẽ lại nợ Từ Phong, nợ cũ nợ mới chồng chất bảo cô trả thế nào.

-Được. Tôi ở lại nhưng việc ăn ở tôi có thể tự lo, không làm phiền anh nhiều được.

Từ Phong gật đầu, anh lo cũng được, Lâm Thịnh Thịnh tự xoay sở cũng chẳng sao. Miễn cô còn trong tầm mắt Từ Phong anh là được rồi.

-Vậy ăn xong anh đi tìm phòng cùng em

Bên này Lâm Thịnh Thịnh an tâm ăn cơm, cô không tưởng tượng được về mặt cau có của Vương thiếu bên này như thế nào.

Vương Chấn Phong về nhà, mang theo tức khí ngút trời. Quân gia Từ cũng phải sợ hãi một phần. Lên phòng anh tức giận đi qua đi lại cũng không biết làm thế nào hạ hỏa. Cơm không ăn, ngủ không nhắm mắt là tình hình hiện giờ của Vương đại thiếu gia.

Mười hai giờ đêm, Vương Chấn Phong bật dậy . Anh chớp lấy điện thoại, đầu dây bên kia vừa nhắc máy anh đã hỏi

-Tìm được chưa?

Người đầu dây bên kia như tỉnh ngủ hẳn, anh ta háng giọng

-Thưa cậu chưa tìm ra. Chúng tôi chỉ biết có người thấy cô Lâm ra khỏi trường bằng cổng sau với một người nam chạy xe máy.

-Cái gì? Nam? Thăng nào?

-Tôi..Chúng tôi đang tìm ..

Vương Chấn Phong ném điện thoại sang một bên. Lâm Thịnh Thịnh thật quá to gan, trốn nợ đã đành còn đi theo trai. Tội lỗi chất chồng, nhưng Vương Chấn Phong lại không nghĩ ra cách trừng trị cô. Nhẹ quá thì không chữa, mà mạnh tay quá thì...

HÀU GÁI CỦA RIÊNG ANH - ANN

“Lâm Thịnh Thịnh , tốt nhất em chạy cho xa. Bị bắt lại cũng coi như tự do được một quãng đường”

Tung chăn xuống đất, Vương Chấn Phong ra khỏi giường. Anh sang phòng cô, mọi thứ vẫn như cũ chỉ có gương mặt anh cau có đến nhăn nhúm lại. Anh thả người xuống giường , mùi hương của cô dường như còn in trên gối.

Đang mãi mê suy nghĩ, Vương Chấn Phong đưa mắt thấy điện thoại của cô dưới sàn.

“Ngủ ngoan, không mang đi theo. Hết tiền đem bán cũng ăn được bữa cơm”

Anh trần trọc một lúc cũng chìm vào giấc ngủ. Đến khi quân gia Từ lên gọi Vương Chấn Phong mới mở màng tỉnh giấc. Lúc đầu anh còn nghĩ người gọi mình là Lâm Thịnh Thịnh

-Thiếu gia, đến giờ đi học rồi.

-Không đi, hôm nay tôi bận rồi.

Anh ngồi dậy, tiện tay cầm theo điện thoại của cô. Vương Chấn Phong thay quần áo, hôm nay anh sẽ đích thân đi bắt cô hầu nhỏ về. Ngồi trên xe anh xoay xoay điện thoại của Lâm Thịnh Thịnh trong tay, tiện tay Vương Chấn Phong mở điện thoại. Anh mở to mắt thấy một tin nhắn chưa đọc. Vương Chấn Phong cười

-Giấu đầu hờ đuôi né hai bim.

Mở tin nhắn nụ cười trên môi anh cứng lại, Vương Chấn Phong tưởng như máu cả người dồn hết lên mặt. Tin nhắn là một đoạn clip Lâm Thịnh Thịnh bị hai tên con trai khống chế trong nhà vệ sinh.

Anh nắm chặt điện thoại, tiếng Lâm Thịnh Thịnh khóc thét , vẻ mặt hốt hoảng. Bàn tay dơ bẩn của hai tên kia , cùng tiếng cười cợt của bọn con gái. Clip dừng lại khi một bóng hình quen thuộc đập vào mắt anh. Vương Chấn Phong cảm thấy khó thở vô cùng, anh ngã người ra sau thở dốc.

-Thiếu gia, thiếu gia cậu có sao không? Cậu lại lên con suýt ả?

-Thuốc mau lấy thuốc đi – Người tài xế lo lắng

Vương Chấn Phong phát tay. Anh cố ổn định hơi thở.

-Lập tức đến công ty.

Vương Chấn Phong cảm giác lưng anh toát mồ hôi, Lâm Thịnh Thịnh bị ức hiếp như thế là lần đầu hay ngày nào cũng thế? Tại sao cô không nói với anh? Cũng may có người đến kịp, nhưng người này...

Rầm...

Vương Chấn Phong đẩy mạnh cửa phòng họp. Bên Trong ai cũng nhìn anh sững sốt, cô thư ký hốt hoảng muốn lôi anh ra ngoài

-Xin lỗi chủ tịch, tôi đã nói ngài đang họp nhưng...

Vương Chấn Phong đến trước mặt ông Vương

-Cha, con có chuyện muốn nói.

Cha anh chau mày, ông nhìn vẻ mặt nghiêm trọng của Vương Chấn Phong

- Vô phép, có biết đây là đầu không hả? Con muốn vào là vào sao? Có chuyện gấp gì cũng phải chờ ta họp xong.

Mọi người trong bàn nhìn về mặt bình thần của chủ tịch Vương, ai cũng nhìn ra ông la mắng Vương Chấn Phong cho có lệ mà thôi. Họ biết điều nhìn nhau cười nói

- Chủ tịch, Vương thiếu cũng đến rồi. Biết đâu là việc nhà quan trọng, chúng ta cũng gần xong rồi nên ngài cứ dành chút thời gian nghe cậu ấy nói.

- Đúng đúng, không vấn đề gì.

Ông Vương không nói gì, về mặt ấy nấy, mọi người xem như đó là tín hiệu cùng nhau rút khỏi phòng.

- Hiếm khi con đến công ty, có việc gì?

- Cha, con muốn tìm một người.

Ông Vương châm điếu thuốc nhìn anh, ông thật tò mò không biết ai làm con ông như trên đồng lửa thế kia.

- Tìm người mất tích thì đến sở cảnh sát.

Wương Chấn Phong muốn điên lên, rõ ràng cha anh đang mượn gió bẻ măng.

- Cha giúp con tìm người, con đến công ty học việc.

Cha anh nheo mắt, đích thị thằng nhóc nhà ông biết yêu rồi. Bây giờ vì gái đến thỏa thuận với ông già này.

- Muốn ta giúp thế nào?

- Con muốn có băng ghi hình trên các đoạn đường khắp thành phố. Còn nữa, thêm vệ sĩ đến nhà con.

Cha anh gật đầu, Vương Chấn Phong gấp gấp bỏ đi. Ông nhìn theo bóng anh, khẽ lắc đầu nhếch môi cười

- Tiểu tử này, giống ai không biết. Nó muốn gia cố nhà cửa để giam lỏng người ta nữa cơ à?

Bạn đang đọc truyện *Hầu Gái Của Riêng Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 24: Dù Em Không Mặc Nợ Anh Cũng Không Thả Em Đi

Wương Chấn Phong một mỗi ngả người ra ghế, hơn nửa ngày cũng không phát hiện ra tung tích Lâm Thịnh Thịnh.

Anh sốt ruột đến mức tự xắn tay áo ngồi vào nhìn chăm chăm màn hình suốt mấy giờ đồng hồ. Đáng lý ra mái tóc khác biệt của Lâm Thịnh Thịnh sẽ rất dễ nhận ra nhưng bao nhiêu con mắt dùng hết thị lực cũng chẳng phát hiện ra nổi.

Còn số điện thoại gửi đoạn phim vào máy Lâm Thịnh Thịnh cũng là sim rác, Vương Chấn Phong day day trán. Hình ảnh Lâm Thịnh Thịnh bị hai tên kia vây lấy như bóp ngẹt trái tim anh.

- Thiếu gia, có manh mối rồi.

Người vệ sĩ mang máy tính xách tay đặt trước mặt anh

- Cậu xem, Chúng ta chỉ tập trung tìm kiếm những người có kiểu tóc giống

nhưng chỉ có cô gái này mặc đồng phục trường cậu, lại xuất hiện vào thời gian cô Lâm mất tích.

Wương Chấn Phong chăm chú nhìn vào màn hình. Quả nhiên dáng người rất giống, có điều mái tóc thì hoàn toàn khác.

- Mau, tìm lại từ đầu.

Mọi người lại căng mắt vào màn hình. Vương Chấn Phong chau mày, mái tóc dài của Lâm Thịnh Thịnh lúc sáng vẫn còn sao có vài tiếng lại thành ra như thế? Cô vì chạy trốn hy sinh luôn mái tóc? Nghĩ thế nào cũng thấy không đúng lắm.

- Lâm Thịnh Thịnh đợi một chút, anh lập tức đến trời em mang về.

Lâm Thịnh Thịnh cả đêm khó ngủ , mãi đến trưa cô mới thức dậy. Hôm qua nhờ Từ Phong cô thuê được một phòng trọ nhỏ giá khá rẻ. Cả ngày giam mình trong phòng ăn thức ăn nhanh Lâm Thịnh Thịnh cảm thấy tử chi uể oải , nhìn ra cửa sổ cô bắt đầu suy nghĩ miên man. Không biết Vương Chấn Phong

Phong tức giận đến mức nào , anh ta có đang điên lên tìm cô không. Nghĩ đến nét giận trên mặt Vương đại thiếu gia Lâm Thịnh Thịnh tự nhiên rùng mình.

Đến tối cô quyết định ra khỏi phòng đi dạo một vòng.

Lâm Thịnh Thịnh vừa rời khỏi cổng khu nhà trọ chừng một mét thì tiếng thắng xe chói tai làm cô giật mình. Một chiếc xe đen trắng gấp trước cổng , Lâm Thịnh Thịnh hốt hoảng nhận r axe của Vương Chấn Phong

“Sao ...Sao anh ta có thể tìm ra ?”

Quả nhiên người bước xuống là Vương Chấn Phong , Lâm Thịnh Thịnh nấp sang một bên quan sát. Đúng như cô đoán , Vương thiếu ánh mắt như muốn giết người , vẻ mặt chỉ khiến người ta muốn cách xa mười mét.

Lâm Thịnh Thịnh tim đập loạn nhịp , cô sợ anh còn hơn sợ bọn chủ nợ của cha cô lúc trước. Không suy nghĩ nhiều cô xoay người bỏ chạy.

-Á...

Trời xui đất khiến thế nào Lâm Thịnh Thịnh lúng túng chân tay vấp phải dây giày của mình ngã nhào ra đất đau điếng. Cô vội bịt miệng lại nhưng quá muộn , Vương Chấn Phong neho mắt nhìn về phía cô. Lâm Thịnh Thịnh thấy rõ anh nhếch mép cười.

Cô cố ngồi dậy vội vã buộc dây giày , Vương Chấn Phong đang tiến đến gần. Lâm Thịnh Thịnh dùng hết sức bình sinh chạy nhanh nhất có thể.

-Đuổi theo.

Hai người vệ sĩ to con ráo riết đuổi theo phía sau. Lâm Thịnh Thịnh thậm chí không dám quay người lại nhìn , nếu bị bắt lại quả thật không biết hậu quả sẽ thế nào nữa.

Bên kia đường Từ Phong theo dõi từ đầu , anh ta đội mũ bảo hiểm xoay đầu xe

-Để xem ai bắt được mèo con nào.

Chưa kịp chạy đi thì điện thoại reo , Từ Phong nhấn mặt. Anh bấm nút nghe , đầu dây bên kia vang lên tiếng khóc thút thít

-Từ Phong con mau về đây , mẹ con ta sắp mất hết rồi.

-Mẹ , con đang bận xong việc sẽ về ngay.

Người bên kia lại than vãn thêm điều gì đó , Từ Phong ngạc nhiên

-Thật sao? Được , con về ngay.

Anh ta nhìn sang phía Vương Chấn Phong đang tựa người vào xe. Từ Phong cười rồi phóng xe đi mất.

-Vương Chấn Phong , có vẻ mày chịu bước vào cuộc chơi rồi nhỉ? Dù sao như thế cũng thú vị hơn.

Bên này Lâm Thịnh Thịnh chạy thực mạng , khoảng cách càng lúc càng gần. Cô thở không ra hơi , hai người phía sau đã đuổi đến nơi. Rất nhanh Lâm Thịnh Thịnh bị họ tóm gọn , Lâm Thịnh Thịnh la hét vùng vẫy

-Thả ra , cứu tôi với. Bắt cóc, cứu

Một người bịt ngang miệng Lâm Thịnh Thịnh

-Cô Lâm , chúng tôi không muốn dùng bạo lực với cô đâu. Thiếu gia đang đợi , mời cô.

Lâm Thịnh Thịnh mệt hết hơi cô biết có chống cự cũng không tác dụng gì , đành theo họ quay lại. Vương Chấn Phong đang tựa người vào xe , hai tay đút túi ung dung nhìn cô bị kẹp giữa hai vệ sĩ to lớn.

-Thiếu gia , cô Lâm về rồi.

Lâm Thịnh Thịnh không dám nhìn Vương Chấn Phong , anh nhìn cô từ trên xuống dưới , cuối cùng dừng lại nơi mái tóc ngang vai của Lâm Thịnh Thịnh. Anh nâng cằm cô , tầm mắt Lâm Thịnh Thịnh chạm vào ánh mắt Vương Chấn Phong , anh cười đắc ý.

-Trốn anh? Lâm Thịnh Thịnh em mãi mãi không trốn thoát.

Cô nắm chặt tay , vẻ mặt sợ sệt không còn. Chỉ còn nét ương ngạnh trong đôi mắt

-Có thể tôi mãi mãi cũng không thoát được anh , nhưng ít nhất tôi cũng thoát khỏi anh được một ngày.

Vương Chấn Phong gạt gạt đầu , anh mở cửa xe đẩy mạnh cô vào trong. Chiếc xe chậm rãi lăn bánh rời khỏi khu nhà. Trong xe Lâm Thỉnh Thỉnh ngồi một góc nhìn những ánh đèn ngoài cửa xe, cô thấy hình ảnh anh phản chiếu, thấy Vương Chấn Phong không rời mắt khỏi cô.

-Thả tôi đi , để tôi trả nợ cho anh theo cách bình thường.

Vương Chấn Phong khẽ cười

-Em đừng hiểu lầm , dù em không mắc nợ anh cũng không thả em đi.

Lâm Thỉnh Thỉnh quay sang nhìn anh , cô tức nghẹn trong lòng. Đúng là ngu ngốc khi muốn nói lý lẽ với Vương Chấn Phong

-Anh dựa vào cái gì?

-Dựa vào anh thích em , thích sở hữu em , thích ăn hiếp em , thích đùa giỡn em . Nhiều đó đủ chưa?

Vương Chấn Phong với tay mân mê vết thương dưới mắt Lâm Thỉnh Thỉnh , cô không né tránh. Lâm Thỉnh Thỉnh cười châm chọc

-Vương thiếu , anh muốn gì có đó đã quen. Vậy đến khi nào mới chịu buông

thả tôi đây?

Anh vờ như trầm ngâm suy nghĩ , mấy giây sau mới hào hứng trả lời

-À, đến khi anh hết thích em.

Lâm Thỉnh Thỉnh không nói thêm gì nữa. Cô lại tiếp tục hướng ánh nhìn ra ngoài cửa xe. Cô thở than trong lòng , đến khi hết thích của anh có nghĩa là đùa giỡn chán chê sẽ thả cô đi? Hay là đến khi tìm được món đồ chơi mới thú vị hơn?

Cuối cùng cũng về lại ngôi nhà này , Lâm Thỉnh Thỉnh thều nhào xuống xe. Vương Chấn Phong đã treo thông lưng vào cổ cô , chỉ là anh ta chưa kéo dây nã thôi. Cô biết tội bỏ trốn của mình Vương thiếu không dễ gì bỏ qua. Nhưng vào nhà Vương Chấn Phong chỉ nói

-Về phòng tắm rửa đi.

Anh đi ngang qua Lâm Thỉnh Thỉnh về phòng mình. Trong lòng Vương Chấn Phong vừa nhẹ nhõm vừa như có tảng đá đè nặng. Mới một ngày không gặp anh phát hiện ra đoạn phim , gặp lại Lâm Thỉnh Thỉnh cũng thương tích đầy mình.

Tắm xong , Lâm Thỉnh Thỉnh trong phòng thấp thỏm lo sợ. Vương Chấn Phong im lặng đến kỳ lạ, nếu như thường ngày anh ta đã sang tính sỗ với cô rồi. Nỗi lo lắng của Lâm Thỉnh Thỉnh được gỡ bỏ ngay, Vương đại thiếu gia như thường lệ không báo trước tự ý xông vào.

Lâm Thỉnh Thỉnh hai tay ôm lấy chân , co ro trên sofa. Vương Chấn Phong không nói không rằng đến ngồi bên cạnh mạnh tay nắm cổ chân cô kéo sang đùi anh.

-Này , anh lại định giờ trò gì?

Bạn đang đọc truyện *Hầu Gái Của Riêng Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 25: Thỉnh Thỉnh , Anh Phải Trừng Phạt Em Thế Nào Đây?

Vương Chấn Phong chau mày nắm càng chặt, Lâm Thỉnh Thỉnh tưởng như anh muốn bẻ gãy chân mình.

-Chấn Phong chết tiệt , anh muốn phế tôi sao. Bỏ ra.

-Câm miệng cho anh.

Vương Chấn Phong quát, Lâm Thỉnh Thỉnh trở mặt nhìn anh. Tự nhiên cô không cử động được, nói cách khác là không dám. Không như Lâm Thỉnh Thỉnh nghĩ, Vương Chấn Phong không bẻ chân cô. Anh lấy một miếng băng cá nhân dán vào vết thương trên đầu gối cô.

-Em thấy rời khỏi anh có gì tốt đẹp không?

Vừa nói Vương Chấn Phong còn khuyến mãi thêm cho cô một miếng vào vết trầy trên tay, một cho vết xước trên mặt. Lâm Thỉnh Thỉnh để phòng trước lòng tốt của anh

-Anh...anh không làm gì tôi sao?

-Em muốn anh làm gì em?

Lâm Thỉnh Thỉnh đỏ mặt tía tai, cô lắc đầu lia lịa

-Không, ý tôi không phải như thế. Mà là...

Chưa nói dứt câu Vương Chấn Phong đã đưa tay lên vết thương trên mặt cô. Anh cố tình dè mạnh tay, Lâm Thỉnh Thỉnh suýt chút hét lên vì đau.

-Có đau không?

-Không đau.

Biết cô nói cứng anh thờ dãi. Vương Chấn Phong áp sát, anh dờ bàn tay vuốt ve mái tóc cô

-Mới một ngày thôi sao lại thành ra thế này?

Lâm Thỉnh Thỉnh biết, có chết cũng không thể nói do Tịnh Mỹ ức hiếp cô quá đáng nên mới thành ra thế này. Theo cô biết, Tịnh Mỹ là lão ma đầu ngay cả Vương Chấn Phong cũng không tiêu diệt nổi.

-Nóng quá nên tôi cắt đi thôi.

Vương Chấn Phong nghi ngờ nhìn cô, Lâm Thỉnh Thỉnh tránh ánh mắt anh. Cô đẩy anh sang một bên

-Anh tránh ra đi, nếu không còn việc gì tôi muốn đi ngủ.

-Còn rất nhiều việc muốn làm với em

Vương Chấn Phong ôm chặt Lâm Thỉnh Thỉnh, giam cô trong tay. Anh kề sát mặt cô, không chờ Lâm Thỉnh Thỉnh phản kháng anh ngậm lấy cánh môi cô. Lâm Thỉnh Thỉnh cố gắng vùng vẫy anh càng siết chặt tay, cô bị siết chặt đến đau hết cả người. Vương Chấn Phong áp trán anh vào trán cô

-Lâm Thỉnh Thỉnh, nếu đau em cứ hét lên.

Cô không trả lời, nét mặt càng bướng bỉnh càng chọc giận Vương Chấn Phong. Anh tiếp tục hôn cô, cắn nhẹ bờ môi đỏ mọng khiến Lâm Thỉnh Thỉnh đau không tưởng nhưng cô vẫn không kêu đau nửa lời.

Không biết bao lâu, Lâm Thỉnh Thỉnh cảm giác môi mình như muốn sưng lên thì Vương Chấn Phong dờ môi xuống cổ cô. Lâm Thỉnh Thỉnh cố kìm nước mắt, cô nhớ đến cảm giác bị hai tên con trai khổng lồ đè trong nhà vệ sinh

-Vương Chấn Phong, tôi ghét anh. Tôi căm ghét anh

-Ghét anh? Được, để xem em ghét anh đến đâu.

Vương Chấn Phong hôn lên cổ trắng ngần, anh dùng lưỡi mon trón dọc cổ Lâm Thỉnh Thỉnh khiến cả người cô như đông cứng. Tim Lâm Thỉnh Thỉnh đập loạn nhịp, nhưng cô vẫn nhắm tịt mắt cố gắng chịu đựng. Không hiểu sao càng thấy cô gồng mình chịu đựng Vương Chấn Phong càng tức giận trong lòng. Anh hôn xuống xương quai xanh của cô, cơ thể Lâm Thỉnh Thỉnh thom ngát như một đóa hoa thu hút ong bướm xung quanh.

-Thỉnh Thỉnh, anh phải trừng phạt em thế nào đây?

Lâm Thỉnh Thỉnh mở mắt, gương mặt Vương Chấn Phong không như cô tưởng tượng. Anh không giống hai tên vô lại ức hiếp cô, đôi mắt anh sâu thẳm, nét mặt điềm tĩnh không như thường ngày.

Vương Chấn Phong một tay ghì chặt eo Lâm Thỉnh Thỉnh, tay còn lại anh đặt nơi cổ cô. Một nụ hôn rơi xuống xương quai xanh xinh đẹp, Vương Chấn Phong không do dự dùng lực cắn mạnh.

HÀU GÁI CỦA RIÊNG ANH - ANN

Con đau như giọt nước tràn ly, cô không nén nổi nước mắt nữa, bao nỗi uất ức, bao nhiêu đau đớn nhục nhã lẫn cả rơi theo muôn vàn giọt nước mắt. Vương Chấn Phong vẫn dùng môi mon trón nơi anh vừa cắn càng khiến Lâm Thỉnh Thỉnh đau rất

-Chỉ cần em xin anh , anh lập tức tha em.

Cô khóc nức , biết mình cứng đầu một cách ngu ngốc. Lâm Thỉnh Thỉnh nức nở bấu chặt vai anh

-Xin anh , tôi đau...

Anh rời khỏi cổ Lâm Thỉnh Thỉnh , vòng tay cũng nói lỏng. Vương Chấn Phong nhẹ hôn lên mắt cô. Anh vuốt ve khuôn mặt đầm nước mắt

-Nào, đừng khóc. Lâm Thỉnh Thỉnh , em nghe rõ đây. Sau này khi nào em đau , khi nào em chịu uất ức phải nói với anh ngay. Không cho phép em một mình chịu đựng.

Lâm Thỉnh Thỉnh càng khóc nhiều hơn , con người này thật ra muốn hành hạ cô hay muốn che chở cô đây? Anh vừa ức hiếp cô , khiến cô chỉ muốn chạy thoát khỏi anh càng xa càng tốt , đôi khi lại tỏ ra quan tâm vào những lúc không ngờ nhất.

Vương Chấn Phong nhìn sâu vào mắt Lâm Thỉnh Thỉnh , cô gật đầu. Anh nhẹ ôm cô vào lòng. Lâm Thỉnh Thỉnh như chim non tìm thấy tổ cô khóc thút thít trong ngực anh.

-Ngoan, anh ở đây. Ngoài anh ra, nhất định không để ai động đến em.

Lâm Thỉnh Thỉnh khóc mệt rồi thiếp đi lúc nào không biết, nhận thấy hơi thở cô đã dần ổn định , cũng không nghe tiếng thút thít nữa Vương Chấn Phong biết cô đã ngủ. Nhẹ nhàng bế cô lên giường đắp chăn cho Lâm Thỉnh Thỉnh .

Ra khỏi phòng cô, anh lấy điện thoại bấm một dãy số.

-Tìm ra hai thằng đó chưa?

Do quá mệt Lâm Thỉnh Thỉnh ngủ một giấc không mộng mị đến sáng hôm sau. Đang cuộn mình trong chăn cô cảm thấy như động đất đến nơi. Cả cơ thể bị lung lay dữ dội

-Lâm Thỉnh Thỉnh , Lâm Thỉnh Thỉnh. Dậy mau , anh thuê em về để ngủ à?

Cô mắt nhắm mắt mở lồm cồm bò dậy , Vương Chấn Phong như hung thần đang đứng bên giường giờ cao chân lay cô dậy.

-Đủ rồi , tôi dậy rồi bỏ chân anh ra ngay.

Lâm Thỉnh Thỉnh vào nhà vệ sinh , Vương đại thiếu gia cũng đi theo hậu quả là cô đóng sầm cửa trước mặt anh. Vương Chấn Phong đứng ngoài cửa không quên nói vọng vào.

-Nhanh lên , còn rất nhiều việc đang chờ em làm kia kìa.

Vệ sinh cá nhân xong Lâm Thỉnh Thỉnh theo anh về phòng. Vương Chấn Phong mở tủ lôi tất cả quần áo ném ra ngoài.

-Mang đi giặt.

Lâm Thỉnh Thỉnh nhìn đồng quần áo cao như núi

-Thiếu gia , anh bị bệnh sạch sẽ à? Tất cả đều chưa mặc anh giặt làm gì?

Vương Chấn Phong đến gần cô , anh tỏ vẻ khó chịu nhìn cô. Vừa nói vừa tiện tay dán một tờ giấy lên trán Lâm Thỉnh Thỉnh

-Ngoài ra làm xong tất cả những việc ghi trong này.

Trên tờ giấy là một danh sách công việc. Dọn phòng , lau nhà , giặt đồ , lau giày , nhổ cỏ , dọn dẹp kệ sách ... Lâm Thỉnh Thỉnh tròn mắt nhìn anh

-Anh cho người giúp việc trong nhà nghỉ hết rồi hả?

-Nếu họ nghỉ hết em nghỉ em chỉ phải làm bao nhiêu đây thôi sao?

Vương Chấn Phong để mặc cô ngỡ ngàng , anh khoác áo chuẩn bị đến trường. Lâm Thỉnh Thỉnh vội chạy theo

-Tôi còn phải đi học , có thể về rồi mới làm không?

Anh nghiêm khắc nhìn cô

-Tạm thời em không cần đến trường , ở nhà lo chăm chỉ là việc trả nợ đi.

- Nhưng...

Không nghe cô nói hết Vương Chấn Phong nhanh chóng đi mất. Lâm Thịnh Thịnh không biết chuyện gì đang xảy ra ,hay là màn trừng phạt của anh bây giờ mới bắt đầu. Còn đang nghĩ ngợi cô nghe giọng hét lãnh lốt của quản gia Từ

-Tĩnh Tĩnh , còn không mau vào làm việc đứng đó làm gì.

Cả ngày Lâm Thịnh Thịnh bù đầu làm mãi không hết việc. Còn quản gia Từ đích thị là gián điệp Vương Chấn Phong mà.

Bạn đang đọc truyện *Hầu Gái Của Riêng Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 26: Anh Đâu Có Nói Là Hôn Lên Má.

Vương Chấn Phong ngả người vào ghế , hai chân gác lên bàn. Phía trước là hai tên con trai đang đau đớn rên rỉ dưới sàn. Vương Chấn Phong đang bận suy nghĩ xem làm thế nào cho hạ con tức này.

“Khốn kiếp, mình còn chưa làm đến mức ấy”

Nhớ đến đoạn phim máu nóng của anh lại dòn lên.

-Đánh tiếp cho tôi , chặt hai tay của bọn nó đi.

-Vương thiếu, Vương thiếu. Xin cậu tha cho bọn tôi đi.

Một người vệ sĩ đến gần nói vào tai anh

-Nếu đánh tiếp có án mạng mất thiếu gia.

Anh đến gần lấy chân đạp lên bàn tay của một tên

-Ai bảo bọn mày làm thế?

Hai tên nam sinh nhìn nhau phân vân rồi đồng loạt lắc đầu chối

-Không ai cả , do chúng tôi tự làm.

-Được, vậy càng tốt. Tự làm tự chịu.

Anh ra hiệu cho hai người vệ sĩ, hai tên dưới sàn lại chịu một trận đòn như muốn chết đi sống lại. Vương Chấn Phong chau mày, hai tên này thề chết không mở miệng có lẽ cũng không phải quân tử gì, chỉ có khả năng động đến lợi ích mới buộc chúng ngậm miệng.

“Hừm...giết người mà không ở tù tao cũng chẳng phí sức đánh đập bọn mày làm gì”

-Đừng bao giờ để tao nhìn thấy bọn mày trong cái trường này nữa

Suốt một tuần lễ Lâm Thịnh Thịnh chỉ gặp Vương Chấn Phong vào mỗi buổi sáng, còn lại ngày nào anh cũng về khi cô đã ngủ say. Lâm Thịnh Thịnh nghe mọi người trong nhà nói Vương thiếu đạo này đã nghiêm chỉnh đến công ty học việc rồi.

Như vậy thật tốt , ngày nào cũng không bị Vương Chấn Phong làm phiền nữa. Nhưng chỉ còn một việc khiến cô bận tâm , đó là không biết đến bao giờ “ông chủ” mới cho cô trở lại trường học nữa.

Đang mãi mê suy nghĩ , Lâm Thịnh Thịnh thấy phía dưới sân xe của Vương Chấn Phong vừa vào cổng. Hôm nay anh về sớm , Lâm Thịnh Thịnh nhất định tranh thủ nói bàn bạc lại việc đi học. Cô không có ước muốn làm hầu gái cả đời.

Vương Chấn Phong thấy cô lấp ló phía sau , anh vào phòng cố tình không đóng cửa. Quả nhiên Lâm Thịnh Thịnh cũng lén vào theo.

-Lén lén lút lút như tên trộm làm gì?

Vương Chấn Phong nói lỏng cả vạt rồi thoải mái ngồi xuống, Lâm Thỉnh Thỉnh vòng vo bắt chuyện

-Hôm nay anh về sớm thế?

Anh nhìn cô cười cười

-Thế nào? Nhớ anh?

Nụ cười trên mặt cô cứng đờ, bụng bảo dạ hôm nay dù thế nào cũng phải nhin tên này. Vương Chấn Phong vỗ vỗ chỗ ngồi bên cạnh.

-Đến đây.

Lâm Thỉnh Thỉnh ngoan ngoãn ngồi xuống, cô vừa định mở lời thì Vương Chấn Phong đưa cho cô một phong bì.

-Tiền lương tháng này của em.

-Lương?

Cô dán chặt mắt vào phong bì trên tay anh, Vương Chấn Phong nhanh tay rút lại

-Không lấy? Thế thì thôi vậy.

-Lấy, đương nhiên lấy. Đi làm phải có lương chứ.

HÀU GÁI CỦA RIÊNG ANH _ ANN

Lâm Thỉnh Thỉnh nhanh tay chồm sang giật lấy phong bì. Vương Chấn Phong nhìn cô không nhin được cười, cô gái này đúng là con ma ham tiền. Cô he hé

phong bì trong tay rồi há hốc mồm

-Nhiều...nhiều quá, anh có nhầm lẫn gì không? Nói trước nếu thật là vậy thì

tôi không trả lại đâu đấy.

-Không nhầm nên em mau lau nước dãi đi kìa.

Lâm Thỉnh Thỉnh không để tâm đến lời châm chọc của anh, cô bùng bùng sức sống cười tươi như hoa. Làm người hầu nhà giàu lương bổng cũng hậu hĩnh quá, tính ra một tháng lương ở đây cao gấp ba lần sao với những công việc trước đây cô làm.

-Tốt quá rồi từ nay không lo thiếu ăn thiếu mặc nữa.

Vương Chấn Phong búng lên trán cô

-Nói nhầm, anh để em thiếu ăn thiếu mặc khi nào hả.

Xoa xoa trán, lúc này Lâm Thỉnh Thỉnh mới nhớ tới việc chính. Nhìn nét mặt vui vẻ của anh, cô cười gian xảo

-Vương thiếu, thật ra tôi có một chuyện muốn bàn bạc với anh.

Anh nhìn vẻ xởi lời của cô cố nhin cười, Vương Chấn Phong ra vẻ nghiêm túc nhưng một tay lại nghịch nghịch tóc Lâm Thỉnh Thỉnh

-Gọi anh Chấn Phong.

-Được, Chấn Phong. Tôi muốn...

Quả thật vì lợi ích ngoan ngoãn hơn bình thường. Vương thiếu nhất định phải lợi dụng cơ hội này, anh chau mày cắt ngang lời cô.

-Anh phải nhắc em bao nhiêu lần về cách xưng hô đây hử?

Thấy Vương đại thiếu gia chau mày Lâm Thỉnh Thỉnh lập tức đổi giọng.

-Chấn Phong, em có chuyện này...

Hai đầu mày anh giãn ra, thoải mái cười với Lâm Thỉnh Thỉnh

-Anh nghe đây.

Lâm Thỉnh Thỉnh mở cờ trong bụng, bước đầu nịnh nọt thành công tốt đẹp. Tên này quả nhiên chịu ngọt rồi.

-Có thể để em đến trường không? Việc nhà đi học về em nhất định làm tốt.

Vương Chấn Phong ra vẻ trầm tư suy nghĩ lắm, anh cố tình kéo dài thời gian để nhìn vẻ mặt hồi hộp của cô. Lâm Thỉnh Thỉnh cầu thần khẩn phật trong lòng mong sao Vương đại thiếu gia đồng ý. Anh nói giọng phân vân

-Lỡ em lại bỏ trốn thì thế nào, lúc ấy lấy ai trả nợ cho anh?

-Tuyệt đối không bỏ trốn, tiền lương ở đây cao như thế, đãi ngộ cũng tốt, ông chủ lại hào phóng em có gốc mới bỏ trốn.

Nhìn cái miệng nhỏ hoạt ngôn của Lâm Thỉnh Thỉnh quả thật Vương thiếu anh cũng bái phục, đúng là nịnh thần. Anh chăm chọc

-Em cũng ngốc nghếch một lần rồi đấy thôi. Một lần bất tín vạn lần bất tín.

Lâm Thỉnh Thỉnh ngồi thẳng người cười nịnh nọt

-Chuyện cũ, chuyện cũ rồi mà. Bây giờ em đã biết tiền lương cao như này, ý định bỏ trốn tiêu tan từ lâu rồi.

Vương Chấn Phong chống cằm nhìn cô. Anh suy nghĩ vài giây rồi cười

-Hôn anh một cái, ngày mai anh lập tức cho em đến trường.

Lâm Thỉnh Thỉnh khoe miệng giật giật. Cô thầm than trong bụng

“Tên vô lại này đúng là được voi đòi tiên, uống công mình nịnh bợ này giờ.

Nếu bây giờ trở mặt thì công sức tan tành mà không biết chừng hấn đối ý giam lỏng ở nhà cả năm thì khổ”

Lâm Thỉnh Thỉnh nhắm tịt mắt nhào người hôn lên má Vương Chấn Phong thật nhanh. Anh cũng hơi bất ngờ, nhìn vẻ mặt đỏ lựng của cô trên chọc.

-Em cũng nhiệt tình quá rồi. Anh đâu có nói là hôn lên má.

Cô mở to mắt, lần này quả nhiên lỗ nặng. Anh cười tươi đặt tay lên môi.

-Ồ đây.

Bạn đang đọc truyện *Hầu Gái Của Riêng Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 27: Sau Này Cứ Để Anh Chủ Động

Trong khoảnh khắc Lâm Thỉnh Thỉnh nghĩ, nếu bỏ qua tính vô lại của anh, bỏ qua luôn những trò ác độc thì Vương thiếu quả nhiên là tuyệt thế mỹ nam. Cô có nên mừng vì chủ nợ là anh chứ không phải một tên béo ú nào đó không nhỉ.

Dù sao đâm lao cũng phải theo lao, Lâm Thỉnh Thỉnh lần nữa nhắm tịt mắt đặt lên môi anh nụ hôn nhẹ như gió thoảng. Mặt cô nóng ran, nụ hôn vụng về của cô khiến Vương Chấn Phong thần thờ. Vốn định đùa giỡn một chút nhưng bây giờ anh lại đối ý.

Vương Chấn Phong áp sát Lâm Thỉnh Thỉnh, anh đặt tay lên môi cô.

-Thường ngày anh dạy em hôn thế nào, mới một tuần liền quên sạch.

Lâm Thỉnh Thỉnh không hiểu sao tim cô rộn ràng trong lồng ngực, hơi thở Vương Chấn Phong bao vây cô, giọng nói anh cuốn cô vào không gian anh vừa tạo ra.

Vương Chấn Phong dang tay ôm lấy eo cô, một tay nâng cằm Lâm Thỉnh Thỉnh. Anh nhẹ nhàng hôn lên đôi môi mềm mại. Một tuần nay anh bận rộn như điên, không biết bao nhiêu lần nhìn cô ngủ say anh cố gắng không đánh thức chỉ để hôn lên bờ môi thơm ngát ấy.

Anh dịu dàng như nước mon trốn hai cánh môi hồng.

-Thỉnh Thỉnh, ngoan. Mở miệng em ra một chút.

Đầu óc Lâm Thỉnh Thỉnh như mơ màng, tim cô rộn ràng nhảy múa. Cô như chìm đắm trong nụ hôn, hòa vào sự dịu dàng cùng giọng nói âu yếm của anh.

Lâm Thỉnh Thỉnh không biết tại sao lại làm theo lời anh nói.

Vương Chấn Phong càng siết chặt vòng tay, anh đưa lưỡi vào thăm dò khoang miệng cô, Lâm Thỉnh Thỉnh cảm nhận được hơi thở anh gấp gáp hơn. Vương Chấn Phong cũng không biết cảm giác của mình là gì, chưa khi nào anh mê mẩn một cô gái đến thế.

-Thỉnh Thỉnh, Thỉnh Thỉnh anh nhớ em.

Anh áp trán mình lên trán Lâm Thỉnh Thỉnh, mặt cô nóng bừng và có lẽ còn đỏ hơn cả chua chín. Vương Chấn Phong vừa nói nhớ cô, chuyện này là sao? Nụ hôn vừa nãy là thế nào? Cả hai im lặng vài phút, nhìn về mặt bối rối của cô anh khẽ cười.

-Thôi thì sau này cứ để anh chủ động.

Lâm Thỉnh Thỉnh ngượng quá hóa giận, cô đứng bật dậy thủ thế trừng mắt nhìn anh

-Nói nhảm, việc trường học nhớ giữ lời. Tôi đi đây.

Không dám nhìn lại dù chỉ một giây, Lâm Thỉnh Thỉnh ba chân bốn cẳng chạy nhanh về phòng đóng chặt cửa. Cô ngã vật ra giường úp mặt xuống gối, chỉ hận không ngộp thở chết đi cho rồi.

“Lâm Thỉnh Thỉnh mày điên rồi, thật sự điên rồi. Khi thật, tên biến thái đó ... sao hôm nay lại đẹp trai như thế”

Vương Chấn Phong nghe cửa phòng cô đóng sầm, khỏi nói cũng biết Lâm Thỉnh Thỉnh đang oán hận bản thân ghê gớm. Quả nhiên tuyệt chiêu giam lỏng của anh cũng có tác dụng chút ít. Anh xoa cằm cười đắc ý.

Đêm ấy Lâm Thỉnh Thỉnh mơ thấy bị Vương đại thiếu gia hôn đến mức ngộp thở, cô sợ chết khiếp giật mình thức giấc không biết bao nhiêu lần. Đến khi vừa ngủ ngon được một chút thì trời đã sáng.

Như thường lệ cô sang đánh thức Vương Chấn Phong, mặc dù dạo gần đây anh rất tiến bộ luôn xuống giường trước khi cô sang. Có hôm Lâm Thỉnh Thỉnh biết anh đã thức nên không sang, thế là Vương thiếu cứ ngồi lý trên phòng mãi. Cô tức giận hậm hực cắn nhai

-Vương thiếu, nếu tôi không lên anh sẽ ngồi đây chết đói à?

-Không ổn thật, vậy thì một lần anh đói sẽ trừ mười phần trăm vào lương của em.

-....

Nhờ chính sách lương bổng mỗi ngày Lâm Thỉnh Thỉnh đều chăm chỉ gõ cửa phòng anh.

-Thiếu gia, chào buổi sáng.

Giấc mơ đêm qua ám ảnh quá, Lâm Thỉnh Thỉnh không dám đến gần Vương Chấn Phong. Anh nhìn chăm chăm cô, hâu gái của anh hôm nay lễ phép hơn thường ngày.

Anh đến trước mặt, Lâm Thỉnh Thỉnh theo phản xạ lùi lại vài bước. Đến khi lưng cô đụng phải cánh cửa phía sau. Thấy một bàn tay của anh vươn ra trước mặt cô giật mình nhắm tịt mắt. Nhưng tay anh chỉ đặt nhẹ lên trán cô

-Em bị bệnh rồi?

-Không..không có, tôi rất khỏe.

Vương Chấn Phong nhú mày, rồi anh khẽ cười châm chọc

-Vậy đây là tác dụng phụ của nụ hôn hôm qua, cũng không tệ.

Lâm Thỉnh Thỉnh da mặt mồng, nghe đến chữ “hôn” mặt cô đã đỏ bừng.

Chưa biết cãi lại như thế nào Vương Chấn Phong đã nhanh tay nói lỏng cà vạt, anh mở một cúc áo nhìn cô mờ ám

-Hay là em muốn làm tiếp việc đang dở hôm qua, anh cũng rất hứng thú.

-Không...Biến thái, tôi không muốn làm gì với anh hết.

Cô hoảng hốt hét toáng rồi nhanh chân tẩu thoát khỏi phòng. Vương Chấn Phong cố gắng nhịn cười nhưng không được, anh bật cười thành tiếng.

“Thì ra cô ấy xem mình là biến thái”

Suốt bữa sáng Lâm Thỉnh Thỉnh không dám nhìn anh, trên xe cô cũng cố gắng nép mình vào một góc. Nhìn thái độ xa lánh của cô Vương Chấn Phong khó không được cười cũng không xong.

Lâm Thỉnh Thỉnh đến trường sau một tuần vắng mặt nhận được không ít lời xì xầm bàn tán sau lưng, cô một ngày làm nên tên tuổi không những vì nghèo nhất trường mà còn vì màn tự “xuống tóc”

Vương Chấn Phong đưa cô đến tận cửa lớp, trước khi đi không quên thị uy

-Phòng khi em lại muốn cao chạy xa bay thì công trước công sau anh đều cho người đứng sẵn, em muốn trốn họ lập tức giúp em.

Cô cười giả lả có phần châm biếm

-Vương thiếu thật chu đáo.

Nhận ra Lâm Thỉnh Thỉnh châm chọc mình, Vương Chấn Phong véo mạnh má cô.

-Trưa nay đến tìm anh.

Tĩnh Mỹ thu một màn mềo vờn chuột vào mắt, đợi cho Lâm Thỉnh Thỉnh an vị ngồi vào bàn cô ta đến gần bắt chuyện.

-Thật ra mày cố tình bị bắt lại hay xui xẻo trốn không thoát?

Nhìn bộ dạng vênh vác của Tĩnh Mỹ, Lâm Thỉnh Thỉnh cười nhả nhặn

-Là xui xẻo, xui xẻo đến mức phải quay lại đây gặp các người hàng ngày.

-Mày...

Cố nén con tức xuống, Tĩnh Mỹ cố gắng hòa hiệp

-Thế này đi, lần này tao giúp mày. Cho thêm một số tiền, ráng mà đi cho xa.

Lâm Thỉnh Thỉnh giả vờ suy nghĩ, con nít ba tuổi cũng biết Tĩnh Mỹ muốn tống cổ cô đi càng xa càng tốt mới có nhã ý như thế. Nhưng một lần là quá đủ, hiện tại cô chưa muốn chịu thêm hình phạt nào từ tên Phong biến thái đó nữa.

-Tôi đùa ý rồi. Vương thiếu cũng khá đẹp trai, ở bên anh ấy vừa hưởng tài vừa được hưởng sắc tội gì bỏ đi cho uổng.

Tĩnh Mỹ ngó người trước thái độ của cô, hôm nay con nhỏ quê mùa này ăn nhằm cái gì mà mạnh miệng như thế.

-Con nhỏ quê mùa, cuối cùng mày cũng chịu lộ bộ mặt thật ra.

-Tĩnh Mỹ quả nhiên thông minh hơn người.

Lâm Thỉnh Thỉnh cười vui vẻ bỏ ra khỏi chỗ ngồi, Tĩnh Mỹ nghiêng răng nghiêng lợi

“Để xem mày vênh vác được bao lâu”

Cô chán nản tựa đầu vào gốc cây sau vườn trường, có lẽ mỗi ngày nên đợi chuông reo rồi hăng vào lớp mới yên thân được. Hôm nay chọc giận đại ma đầu Tĩnh Mỹ không biết cô ta có đi mách với “chủ nợ” của cô không. Như thế càng tốt, nếu được tên Phong biến thái nên nghe lời thanh mai trúc mã đuổi việc cô cho rồi.

-Lại đang lập kế hoạch bỏ trốn đấy à?

Bạn đang đọc truyện *Hầu Gái Của Riêng Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 28: Anh Sẽ Cho Em Thấy Thế Nào Mới Là Cầm Thú.

Giọng nói từ sau lưng khiến Lâm Thỉnh Thỉnh giật mình quay lại.

-Từ Phong.

Quả thật từ hôm bị Vương Chấn Phong bắt về cô bạc bẽo quên luôn người cộng sự này. Hôm nay gặp lại Lâm Thỉnh Thỉnh không khỏi ái ngại

-Xin lỗi anh, hôm ấy...

Từ Phong ngồi cạnh cô , anh gật đầu nói tiếp câu nói dở của Lâm Thỉnh Thỉnh

-Em bị bắt lại chứ gì, đến nơi không thấy em nữa anh biết ngay.

Cô chỉ biết cười trừ nhìn Từ Phong. Ánh nắng xuyên qua kẽ lá chiếu vào

khuôn mặt thanh tú của cô, Từ Phong hơi ngại ngùng, anh ta chuyển hướng nhìn thẳng hỏi

-Anh còn tưởng em không đến trường nữa. Sắp đến em có dự định gì không?

Lâm Thỉnh Thỉnh cười khỏắc đầu, bây giờ cô đi cũng không được mà ở cũng chẳng xong.

-Có lẽ tôi không trốn thoát được anh ta thật. Dù sao cũng cảm ơn anh đã giúp.

Lâm Thỉnh Thỉnh đứng dậy, chuông vào học đã reo cô phải nhanh chóng về lớp. Chưa kịp chào tạm biệt Từ Phong đã không tự chủ được nắm lấy tay Lâm Thỉnh Thỉnh , anh ta nói những điều mà mình chưa từng nghĩ đến

-Hay là anh giúp em trả nợ.

Hơi ngỡ ngàng một chút Lâm Thỉnh Thỉnh cười nhớ đến lời Vương Chấn Phong “dù em không mắc nợ anh cũng không thả em đi”

-Anh nghĩ Vương Chấn Phong có đồng ý không?

Từ Phong như tỉnh giấc sau cơn mộng mị, anh thả tay Lâm Thỉnh Thỉnh ra cười cười rồi lắc đầu

-Dù sao cũng cảm ơn ý tốt của anh.

-Em không thể cứ cảm ơn suông được đâu.

Từ Phong bất ngờ đứng dậy, anh ta hôn nhẹ lên trán Lâm Thỉnh Thỉnh khiến cô tròn mắt cả người cứng đờ. Từ Phong bỏ đi không quên vẫy vẫy tay

-Hẹn gặp lại.

Cái vẫy tay này không biết là dành cho Lâm Thỉnh Thỉnh hay cho Vương Chấn Phong đang đứng trên cửa sổ nhìn xuống. Nếu biết từ lớp Vương Chấn Phong có thể nhìn xuống khoảng sân này , cho tiền Lâm Thỉnh Thỉnh cũng chẳng đến đây.

Từ Phong khiến Lâm Thỉnh Thỉnh lòng dạ rối bời, cô lơ ngơ vào lớp. Vừa ngồi xuống ghế chưa đến mười phút Vương Chấn Phong hung hung hổ hổ đẩy cửa xông vào. Anh đến thẳng chỗ ngồi của cô mạnh tay kéo Lâm Thỉnh Thỉnh ra khỏi lớp.

-Vương Chấn Phong anh làm cái gì thế?

Cô muốn vùng ra khỏi tay anh , Vương Chấn Phong trầm giọng dùng anh mắt

ngghiêm khắc nhìn cô

-Câm miệng.

Tĩnh Mỹ cùng mọi người trong lớp trở mắt nhìn theo. Cô ta nắm chặt cây bút trong tay. Càng ngày Vương Chấn Phong càng chẳng để tâm đến mặt mũi của Tĩnh Mỹ cô nữa rồi. Mà đúng là như thế thật, Vương Chấn Phong việc gì đều tránh làm phật ý Tĩnh Mỹ nhưng cứ dính đến Lâm Thỉnh Thỉnh là anh chẳng còn nghĩ được gì nữa. Cũng chẳng cần nhớ Tĩnh Mỹ là ai.

-Vào xe.

Anh nhấc cô vào xe, Lâm Thỉnh Thỉnh tức đến độ muốn giết người.

-Anh điên à, đang giờ học anh muốn trốn cứ trốn một mình thôi tôi theo làm gì?

Vương Chấn Phong cười khẩy, anh nắm chặt tay Lâm Thỉnh Thỉnh ép cô đến sát cửa xe.

-Thì ra em muốn đến trường chi để gặp thằng đó thôi à?

Cổ tay Lâm Thỉnh Thỉnh bị siết đau điếng, cô nhăn mặt cãi

-Anh đang nói cái quái gì vậy, thả tôi ra.

-Giả bộ không biết? Được, xem em cứng đầu đến đâu.

Vương Chấn Phong cõ cầ vạt, anh trớ chặ hai tay Lâm Thỉnh Thỉnh lại phía sau, cố gắg thế nào cô cũng không thoát ra được. Muốn kêu cứu nhưng Lâm Thỉnh Thỉnh nhanh chóng dẹp bỏ ý định, hai người vệ sĩ đã sớm xuống xe đang đứng cách đó không xa canh chừng.

HÀU GÁI CỦA RIÊNG ANH - ANN

-Đồ điên , đồ biến thái , anh chết đi.

Mọi vùng vẫy của cô đều như châu chấu đá xe, Vương Chấn Phong bóp mạnh cằm Lâm Thỉnh Thỉnh , cô đau chảy nước mắt

-Nói, em với thằng đó đang âm mưu cái gì?

-Anh đang nói ải? Tôi không âm mưu gì hết.

Anh cười mỉa mai, Lâm Thỉnh Thỉnh không hiểu chuyện gì, chỉ đang thấy ánh mắt tỏa ra tia giận dữ cùng ánh nhìn băng lãnh của anh

-Anh hỏi lần cuối, em cùng thằng nhãi Tử Phong đang âm mưu cái gì? Em là đang giúp mẹ con nó đá văng anh ra khỏi công ty chứ gì?

Lâm Thỉnh Thỉnh chau mày, vừa vì đau vừa vì không hiểu chuyện gì. Tử Phong thì cô có biết, nhưng những chuyện khác Lâm Thỉnh Thỉnh cô hoàn toàn không biết.

-Tôi biết Tử Phong , nhưng chỉ như thế ngoài ra những gì anh nói tôi đều không hiểu.

Nhìn nét mặt chau lại vì đau của Lâm Thỉnh Thỉnh cùng ánh mắt cô Vương Chấn Phong biết cô nói thật. Không hiểu sao anh bất giác thở ra một hơi nhẹ nhõm

Tảng đá trong lòng như được nhấc ra, nếu Lâm Thỉnh Thỉnh thật sự do hai mẹ con Tử Phong đưa đến Vương Chấn Phong nhất định mua xích giam Lâm Thỉnh Thỉnh trong phòng mãi mãi.

-Anh cấm em . Từ nay tránh xa tên đó càng xa càng tốt.

Vương Chấn Phong thả lỏng tay nơi cằm Lâm Thỉnh Thỉnh , cô ương bướng không phục

-Anh lấy tư cách gì cấm tôi kết bạn?

-Bạn? Em biết nó là ai không mà muốn kết bạn?

-Anh ấy là Tử Phong .

-Còn gì nữa?

Anh cười châm chọc nhìn Lâm Thỉnh Thỉnh , cô gái này quá ngây thơ hay là quá ngu ngốc. Chỉ biết mỗi cái tên liền theo người ta bỏ trốn, tin người ta như bạn bè chí cốt.

Lâm Thỉnh Thỉnh nghẹn lời, quả thật ngoài tên ra những cái khác cô đều không biết.

-Ngu ngốc. Đã không biết gì thì tốt nhất nghe lời, từ nay xem như không quen biết nó đi.

Lâm Thỉnh Thỉnh biết mình đuối lý, nhưng cô chán ghét thái độ ngạo mạn của Vương Chấn Phong lắm rồi.

-Không thể được. Vương thiếu, anh có phiền không khi để tôi được tự do một chút.

Vương Chấn Phong chau mày, anh đinh ninh Lâm Thỉnh Thỉnh sẽ thấy sợ mà lui. Không ngờ cô càng lúc càng ương bướng. Một nỗi ngờ vực nhen nhóm trong lòng, anh chăm chú quan sát nét mặt cô

-Đừng nói em thích thằng nhãi đó đấy nhé?

Biết Vương Chấn Phong tính chiếm hữu cực cao, Lâm Thỉnh Thỉnh thầm nghĩ trả đũa anh ta. Cho anh có cảm giác thua cuộc nhất định cô sẽ rất thoải mái nhìn về mặt ấy

-Vương đại thiếu gia, tôi thích hay không anh quản được sao?

Quả nhiên Vương Chấn Phong sa sầm nét mặt, nhưng cũng rất nhanh lấy lại vẻ cao ngạo thường ngày. Anh ôm chặt Lâm Thỉnh Thỉnh

-Quản được. Chỉ cần là em, trên dưới , trong ngoài anh đều có thể quản.

Lâm Thỉnh Thỉnh trừng mắt nhìn Vương Chấn Phong , cô cảm thấy anh đang che giấu sự tức giận sau đáy mắt. Lâm Thỉnh Thỉnh cố giải thoát hai tay mình nhưng càng làm hai cổ tay chỉ càng đau hơn. Cô cảnh giác nhìn anh

-Lưu manh, mau thả tôi ra.

-Không được, bây giờ anh là muốn “quản” em tại chỗ này.

Lâm Thịnh Thịnh sợ hãi trong lòng, không phải chưa từng bị Vương Chấn Phong ức hiếp nhưng lần này cô cảm thấy mình đi một bước thua cả bàn cờ, chọc giận anh ta rồi không biết sẽ có hậu quả gì nữa.

Vương Chấn Phong ghi chặt gáy cô, anh mạnh bạo hôn Lâm Thịnh Thịnh. Cô cố gắng vùng vẫy nhưng cả người đều bị Vương Chấn Phong khống chế, anh đưa một tay luôn vào sau lưng áo cô. Cả người Lâm Thịnh Thịnh như đông cứng.

Vương Chấn Phong buông tha hai cánh môi hồng, anh hứng thú nhìn gương mặt đỏ ửng trước mặt. Ánh mắt long lanh nước càng làm anh thích thú, một lần nữa nơ áo Lâm Thịnh Thịnh rơi xuống sàn xe.

Vương Chấn Phong như trút con thịnh nộ lên làn da trắng ngần, những dấu

hôn lần lượt xuất hiện trên cổ Lâm Thịnh Thịnh

-Không những quản em, anh còn dạy em những việc khác nữa.

-Đừng, Vương Chấn Phong anh là cầm thú.

-Dám mắng anh? Anh sẽ cho em thấy thế nào mới là cầm thú.

Bạn đang đọc truyện *Hầu Gái Của Riêng Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 29: Em Là Thuộc Sở Hữu Của Anh.

Nước mắt Lâm Thịnh Thịnh theo sự sợ hãi cùng cảm giác xa lạ thì nhau rơi xuống. Nhưng Vương Chấn Phong không buông tha, anh đưa tay mon trón đùi cô, hai cúc áo từ khi nào đã bị giật phẳng những nụ hôn từ cổ rơi xuống ngực Lâm Thịnh Thịnh.

Vương Chấn Phong cảm nhận được cơ thể nhỏ bé đang run rẩy.

-Xin anh, dừng lại đi. Tôi sợ lắm.

Con giận trong lòng đã giảm bớt một nửa. Vương Chấn Phong hôn lên trán Lâm Thịnh Thịnh, anh thở dài lau nước mắt cho cô

-Thịnh Thịnh, có biết hậu quả khi chọc giận anh chưa?

Bây giờ cho vàng khối Lâm Thịnh Thịnh cũng không dám lắc đầu. Cô ngoan ngoãn gật đầu lia lịa. Vương Chấn Phong nở nụ cười hài lòng, anh tháo cà vạt đang siết chặt tay Lâm Thịnh Thịnh, hai cổ tay cô đã bầm tím lại.

Anh nhẹ xoa hai cổ tay, Lâm Thịnh Thịnh chau mày vì đau. Con sợ hãi chưa

tan thì lại bị hành động kỳ quái của Vương thiếu làm khiếp sợ.

-Lâm Thịnh Thịnh, nếu sau này còn để ai khác động vào người em, chỗ nào bị động vào anh sẽ lột da chỗ ấy.

Lời nói dịu dàng cùng cử chỉ nhẹ nhàng khiến từng đợt da gà trên người Lâm Thịnh Thịnh nổi lên. Cô thậm chí không dám nhúc nhích,

Vương Chấn Phong đem khoát áo của mình lên người Lâm Thịnh Thịnh, anh ngoắc tay gọi hai người vệ sĩ.

Hầu gái của riêng anh - Ann

-Về nhà.

Anh vòng tay sang ôm Lâm Thịnh Thịnh vào lòng, cô vẫn còn run sợ. Vương Chấn Phong cảm thấy cô đang kìm nén không bật ra tiếng khóc.

Suốt quãng đường Lâm Thịnh Thịnh thận trọng trong từng hơi thở, cô sợ chỉ một cử chỉ nhỏ của mình cũng sẽ thu hút sự chú ý của Vương Chấn Phong. Khi xe vào cổng dừng trước sân nhà, Vương Chấn Phong mới bỏ cô ra. Anh chỉnh lại áo khoác cho cô.

- Vào nhà đi.

Vương Chấn Phong nhìn bóng cô khuất hẳn mới thoải mái ngã lưng vào ghế

- Đến công ty.

Lâm Thỉnh Thỉnh đi một mạch lên phòng ngủ, quần gia tử nhìn nét mặt thất thần của cô muốn hỏi rồi lại thôi. Lâm Thỉnh Thỉnh thả người xuống giường, cô tiện tay ném chiếc áo khoát của anh trên người mình xuống sàn.

Cô mệt mỏi thiếp đi, lúc tỉnh lúc mơ cho đến khi mệt là mới chìm vào giấc ngủ. Đến khi thức dậy nhìn ra cửa sổ màn đêm đã kéo đến từ lúc nào.

Tắm xong đứng lúc ánh đèn xe dưới nhà hắt lên ô cửa sổ, Lâm Thỉnh Thỉnh mạnh tay kéo rèm cửa rồi lên giường trùm kín chăn lười biếng ngủ vùi.

Khi cô đang say giấc cửa phòng nhẹ mở. Vương Chấn Phong chậm rãi đến bên giường, ánh đèn ngủ mờ nhạt không che giấu được nét mệt mỏi trên mặt cô. Vương Chấn Phong ngồi xuống mép giường,

Cảm giác một hơi ấm dễ chịu Lâm Thỉnh Thỉnh mơ màng mở mắt, bắt gặp gương mặt anh, theo phản xạ cô ngồi thẳng dậy. Vương Chấn Phong vẫn ngồi đó, nhẹ nhàng dùng khăn ẩm xoa bóp cổ tay cô. Giọng anh trầm ổn

- Sợ anh?

Lấy lại bình tĩnh Lâm Thỉnh Thỉnh tựa lưng vào thành giường.

- Không cần anh vừa đánh vừa xoa.

Anh chau mày hướng ánh mắt về phía cô

- Nói nhảm, anh đánh em khi nào?

- Thà anh cứ đánh tôi.

Vương Chấn Phong cười, Lâm Thỉnh Thỉnh quan sát anh. Thật không biết đâu mới là con người thật của Vương Chấn Phong. Nhìn anh bây giờ với người mạnh bạo cường hèn cô khi sáng như hai con người khác nhau.

- Bây giờ anh hầu hạ em như thế này vẫn chưa đủ?

Nhìn bộ dạng nhượng bộ của Vương Chấn Phong Lâm Thỉnh Thỉnh càng thấy tức giận hơn. Cô hất tay anh

- Tôi không cần ai hầu hạ. Vương thiếu, anh đừng nghĩ ai cũng như anh.

Vương Chấn Phong xem như không nghe thấy, anh giằng lấy tay cô tiếp tục công việc “hầu hạ”.

- Em thấy đó, càng vùng vẫy người bị đau chỉ là em thôi.

Một câu nói có thể có bao nhiêu hàm ý. Lâm Thỉnh Thỉnh cười mỉa mai.

- Tôi thà bị đau cũng phải cố thoát khỏi anh. Dù thất bại nhưng ít ra tôi đã cố gắng.

Vương Chấn Phong chăm chú nhìn nét ương bướng trên mặt cô. Anh suy nghĩ gì đó rồi cười khề, nhẹ đưa tay Lâm Thỉnh Thỉnh lên môi.

- Em là cô hầu cứng đầu nhất anh từng thấy.

Sau câu nói nửa đùa nửa thật Vương Chấn Phong mân mê từng ngón tay

thon dài của cô. Giọng anh dịu dàng nhưng lời lẽ như cảnh cáo.

- Nhưng không sao, anh có thể dung túng em. Nhưng riêng về tên nhãi tử Phong, chỉ cần em đến gần nó thì hình phạt của em không chỉ đơn giản như hôm nay thôi đâu.

Cô không trả lời, người khác có thể chỉ là hù dọa nhưng đây là Vương Chấn Phong. Lâm Thỉnh Thỉnh không cam tâm nhưng cũng không dám phản ứng thái quá. Nhưng cô không chịu nổi khi Vương Chấn Phong cứ cư xử như cô là người yêu hay hôn thê của anh vậy.

Hầu gái của riêng anh- ảm

- Vương Chấn Phong, tôi chỉ là một người hầu, anh có thể dừng hành động như chúng ta là người yêu của nhau rồi ràng buộc sự tự do của tôi được không?

Anh cười vui vẻ, vuốt ve gương mặt cô, nghịch những sợi tóc hai bên má Lâm Thỉnh Thỉnh.

-Em không biết sao? Em khác những người hầu trong nhà này, và giữa chúng ta còn hơn cả mối quan hệ yêu đương, bởi vì em là thuộc sở hữu của anh.

Lâm Thỉnh Thỉnh cười.

-Vương thiếu, ai nợ tiền anh anh liền biến người ta làm sở hữu hết sao?

Biết cô cố ý châm chọc, Vương Chấn Phong cũng chẳng để tâm.

-Anh nhớ đã từng nói với em, đại ý là dù em nợ tiền hay không. Chỉ cần anh hứng thú liền giữ em bên mình.

Đúng là những lời này hình như có nói rồi. Lâm Thỉnh Thỉnh biết nói gì cũng không tác dụng, càng không thể đến cảnh sát báo án. Thấy Vương Chấn Phong nhìn mình chăm chú cô đổi đề tài.

-Ít ra anh cũng phải cho tôi biết vì sao không được tiếp xúc với Từ Phong chứ?

Vương Chấn Phong nhìn vào khoảng không trước mặt một lúc, đến khi Lâm Thỉnh Thỉnh không hy vọng anh sẽ trả lời thì Vương Chấn Phong lên tiếng

-Ngày mai đi với anh đến một nơi, lúc đó em sẽ biết.

Cô nhìn anh bằng ánh mắt khó hiểu, Vương Chấn Phong dang tay kéo cô nằm xuống, anh ôm lấy Lâm Thỉnh Thỉnh, để cô gối đầu lên tay anh.

-Còn bây giờ ngủ thôi, hôm nay anh mệt lắm rồi.

-Muốn ngủ về phòng anh mà ngủ.

Anh nhanh chóng nhắm nghiền hai mắt, Lâm Thỉnh Thỉnh cố gắng thoát khỏi tình trạng hiện tại. Cô xoay sở cả buổi cũng không nhích ra được tí nào, đến khi mệt hết hơi cô nghe giọng anh nói bên tai.

-Ngoan ngoãn ngủ đi, đừng cứ như con mèo nhỏ động đậy trong ngực anh mãi, cẩn thận anh ăn em.

Lâm Thỉnh Thỉnh lập tức bất động như tượng, Vương Chấn Phong cố nén cười. Mãi đến khi hơi thở cô đều đều và cơ thể thả lỏng trong tay anh, biết Lâm Thỉnh Thỉnh đã ngủ say anh hôn lên trán cô rồi cũng nhanh chóng chìm vào giấc ngủ.

Bạn đang đọc truyện *Hầu Gái Của Riêng Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 30: Cuối Cùng Bị Em Phát Hiện Rồi.

Ngày cuối tuần Lâm Thỉnh Thỉnh bận rộn tay luôn chân với danh sách việc nhà dài đằng đẵng. Vương Chấn Phong ở trong phòng cả ngày làm quen với một đồng dữ liệu của công ty. Mãi đến chiều Lâm Thỉnh Thỉnh đang dọn dẹp thì Vương Chấn Phong thình lình chắn trước mặt cô.

-Đi thôi.

Anh lôi cô lên phòng, Lâm Thỉnh Thỉnh chán nản không buồn phản ứng, mà có phản ứng cũng không tác dụng. Trên giường cô từ bao giờ có sẵn chiếc váy xinh xắn, Vương Chấn Phong khoanh tay đứng tựa người vào cửa quan sát phản ứng của cô, anh ra lệnh.

-Cho em ba mươi phút chuẩn bị. Nhớ mặc cái đó.

Cô quay sang nhìn anh khó hiểu, Vương Chấn Phong nhếch môi.

-Không phải muốn biết về người trong mộng Từ Phong của em? Anh đưa em đi.

Lâm Thỉnh Thỉnh nhớ đến chuyện đêm qua, cứ nghĩ anh trả lời cho qua chuyện không nghĩ đến Vương Chấn Phong lại nghiêm túc thực hiện. Còn cái gì mà người trong mộng của cô nữa chứ. Lâm Thỉnh Thỉnh không thèm phản bác lại lời anh, cô đến trước mặt Vương Chấn Phong, nhìn anh đăm đăm.

Anh không chịu thua đầu mắt lại với cô, mãi cũng không thấy Lâm Thỉnh Thỉnh nói gì, anh nheo mắt chưa kịp hỏi thì giọng cô đã lạnh tanh.

-Vương thiếu, anh muốn trông chừng cả việc thay quần áo của tôi nữa à?

Thoáng ngượng vì bị tạt gáo nước lạnh, Vương Chấn Phong vô thức lùi về phía sau một bước ra khỏi cửa. Ngượng quá hóa giận, anh nhìn một lượt Lâm Thỉnh Thỉnh bằng vẻ dừng dung.

-Em có thỏa thân anh cũng không hứng thú. . .

Rằm

Chưa lấy lại được chút oai phong Lâm Thịnh Thịnh đã sập cửa trước mặt anh. Vương Chấn Phong tức tối trừng mắt trước cánh cửa đóng chặt.

-Này, hôm nay thôi đấy. Lần sau em thử sập cửa trước mặt anh nữa xem.

Không có tiếng trả lời, Vương đại thiếu gia đảo mắt nhìn xung quanh, thấy không có ai anh hăng hăng giọng bỏ về phòng.

Lâm Thịnh Thịnh ngẩng đầu nhìn tòa nhà lộng lẫy trước mặt, rồi lờ đờ theo Vương Chấn Phong vào trong. Lần đầu cô đến một khách sạn xa hoa thế này, tuy nằm trong trung tâm thành phố nhưng khoảng sân vườn rộng bao quanh mang đến cảm giác dễ chịu, không tù túng ngột ngạt chút nào.

Nhân viên ở đây đưa hai người đến trước một căn phòng, cửa vừa mở ra Lâm Thịnh Thịnh như lạc vào thế giới khác. Tiếng nhạc du dương cùng tiếng người nói cười vui vẻ, bọn họ ai cũng áo quần sang trọng dưới ánh đèn rực rỡ.

-Chấn Phong, em cứ tưởng anh không đến.

Tĩnh Mỹ như dây leo bám chặt lấy cánh tay Vương Chấn Phong, nụ cười cô ta

tắt hắt khi nhìn thấy Lâm Thịnh Thịnh đứng phía sau.

-Sao cô lại ở đây?

Lâm Thịnh Thịnh muốn cười xã giao nhưng không nổi. Đúng là oan gia ngõ hẹp mà.

-Là anh đưa đến.

Tĩnh Mỹ không chú ý đến Lâm Thịnh Thịnh nữa, cô ta cười ngọt ngào muốn kéo anh đi.

-Đi thôi, bác trai dặn em nếu anh đến thì tới gặp bác.

Vương Chấn Phong hơi do dự rồi anh quay sang căn dặn cô.

-Ở đây chờ anh, bên kia có thức ăn em muốn ăn bao nhiêu cũng được.

Cô nhìn theo hướng tay anh chỉ gật gật đầu, một bản dài bày biết bao nhiêu là món ngon đang chờ. Đã đến đây rồi tội gì không hưởng thụ, nghĩ sao làm vậy Vương Chấn Phong vừa quay đi Lâm Thịnh Thịnh lập tức đến bên bàn thức ăn.

Đúng lúc này mọi người theo ánh đèn dờn tằm mắt lên sân khấu. Lâm Thịnh Thịnh cũng hiếu kỳ nhìn theo. Trên bục, một người đàn ông trung niên tươi cười phát biểu.

-Cám ơn các vị đã đến buổi tiệc kỷ niệm ngày thành lập công ty của chúng tôi.

Sau một tràng vỗ tay như pháo nổ, ông ta lại phát biểu về sự phát triển của công ty. Lâm Thịnh Thịnh không hứng thú nhanh chóng rời mắt.

-Cuối cùng, nhân dịp này tôi muốn giới thiệu con trai với mọi người.

-Xin chào, tôi là Vương Chấn Phong.

Lâm Thịnh Thịnh liếc mắt nhìn lên.

“Thì ra công ty nhà anh ta. Người đó là cha Vương Chấn Phong, sao anh ta không ở cùng cha mình nhỉ”

Thắc mắc chưa có lời giải thì Lâm Thịnh Thịnh lại bị một tin khác làm bất ngờ.

-Tôi còn một đứa con nữa. Nào, Vương Tử Phong con cũng tới đây đi.

Cô mở to mắt cứ tưởng mình nhìn nhầm, nhưng rõ ràng là Tử phong, anh ta đang mỉm cười chào mọi người. Ánh nhìn Vương Tử Phong vô tình dừng lại trên người cô gái đang cầm một đĩa đầy thức ăn. Không ngờ gặp cô ở đây nhưng anh ta vẫn bình tĩnh nở nụ cười với cô.

Lâm Thịnh Thịnh ngỡ ngàng trong giây lát nhìn Vương Chấn Phong và Tử Phong. Cô tự trách mình ngu ngốc, rõ ràng giống nhau như thế mà cô không nhận ra từ đầu.

Ba người rời khỏi sân khấu thì bữa tiệc lại tiếp tục, dàn nhạc công lại chơi những bản nhạc du dương. Lâm Thịnh Thịnh vừa ăn vừa suy nghĩ về sự trùng hợp kỳ lạ này.

-Này em, thức ăn có ngon không?

-Ngon lắm.

Lâm Thịnh Thịnh theo phản xạ trả lời rồi mới giật mình quay lại. Vương Tử Phong đang nhìn cô nở nụ cười quen thuộc.

-Cuối cùng bị em phát hiện rồi.

Cô không biết phải nói gì, chỉ là anh ta không nói chứ cũng đâu có nói dối lừa gạt cô.

-Sao từ đầu anh không nói anh là em trai Vương Chấn Phong.

-Nếu em biết thì làm sao thoát mối kết bạn với anh được.

Cô xua xua tay.

-Tôi không nhỏ nhen như thế. Nhưng mà này, đừng nói việc tôi bỏ trốn

không thành liên quan đến anh đây?

Vương Tử Phong cười lắc đầu, nét mặt anh làm Lâm Thịnh Thịnh thấy như mình vừa nói gì đó kỳ lạ lắm.

-Quan hệ giữa bọn anh không tốt đến mức đó đâu. Em hoàn toàn có thể yên tâm tin tưởng anh.

-Không tốt? Cũng phải, anh ta xấu tính như thế mà.

Vương Tử Phong thần nhiên.

-Chỉ do bọn anh không cùng mẹ.

Đi từ ngạc nhiên này đến ngạc nhiên khác. Nhưng cô cũng không tiện hỏi quá nhiều, Lâm Thịnh Thịnh hơi lúng túng. Hôm nay gặp cô là ngoài dự định nhưng Vương Tử Phong vẫn cảm thấy thoải mái, anh gấp thức ăn vào đĩa cho cô.

-Vì vậy em cứ như trước, đừng để phòng anh. Nếu em cứ cảnh giác như thế anh không cách nào tấn công được.

Bạn đang đọc truyện *Hầu Gái Của Riêng Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 31: Em Lập Tức Im Miệng Theo Anh Về Nhà.

Câu nói mập mờ của Vương Tử Phong khiến cô lúng túng, Lâm Thịnh Thịnh đành cười che giấu sự khó xử.

-Anh lại bắt đầu nói mấy câu khó hiểu rồi.

Câu chuyện bị cắt ngang, có người gọi Vương Tử Phong từ phía sau

-Từ từ em sẽ hiểu, gặp em sau.

Lâm Thịnh Thịnh lắc đầu thở ra, hai anh em nhà này tính tình khác biệt. Duy chỉ có một điểm giống là thích gì làm đó chẳng để tâm đến ai.

-Thế nào, ở đây đủ phục vụ rồi nên không có việc gì cho cô làm à?

Giọng cợt nhả của Tịnh Mỹ như búa tạ đập vào tai. Cô nhìn cô ta không nói, tiếp tục gấp thức ăn.

-Bộ cô bị bỏ đói từ mấy đời hay sao, muốn Chấn Phong mất mặt?

Lâm Thịnh Thịnh chán nản nhìn Tịnh Mỹ.

-Tịnh Mỹ đại nhân, nếu cô không nói thì ai mà để ý tôi đến đây cùng Vương Chấn Phong ?

Tịnh Mỹ nhăn mặt, cô càng hứng khởi cười thân thiện với cô ta.

- Mà bây giờ cô nói chuyện với tôi biết đâu người ta tưởng chúng ta là bạn.

Lùi ra sau một bước, Tịnh Mỹ đưa ly nước trong tay cho Lâm Thỉnh Thỉnh.

-Mau nuốt hết thức ăn trong miệng cô đi, đừng có mà làm mất sĩ diện của Chấn Phong nữa.

Tịnh Mỹ nhanh chân bỏ đi, Lâm Thỉnh Thỉnh cười. Cô uống hết ly nước gật gù, quả nhiên chiêu nhận họ hàng này có tác dụng.

Ăn thêm vài miếng, Lâm Thỉnh Thỉnh bỗng thấy đầu choáng mắt hoa. Tiếng nhạc, tiếng người như dồn dập lòng bùng bên tai. Cô vịn vào tường muốn ra ngoài hít thở chút không khí.

Vương Chấn Phong bị mấy người khách giữ mãi không buông, khó khăn lắm mới đi được. Anh đảo mắt khắp phòng tiệc cũng không thấy bóng dáng Lâm Thỉnh Thỉnh. Muốn ra ngoài tìm thì Tịnh Mỹ đến.

-Chấn Phong, anh ở đây làm gì. Mau đi, cha em muốn gặp anh.

-Em có thấy Lâm Thỉnh Thỉnh đâu không?

Tịnh Mỹ trả lời qua loa.

-Trong nhà vệ sinh. Nào, đi thôi anh.

Vương Chấn Phong miễn cưỡng đi cùng Tịnh Mỹ mà không biết Lâm Thỉnh Thỉnh đang chập vạt ở khu vườn phía sau khách sạn.

Cô đi lao đảo, mắt thẳng băng ngã vào một khóm hoa to bên cạnh. Lâm Thỉnh Thỉnh thấy đầu óc quay cuồng, khung cảnh xung quanh như đang quay lung tung xung quanh. Hai tai ong ong Lâm Thỉnh Thỉnh chỉ nghe loáng thoáng dường như có người đang nói chuyện gần đó nhưng cô không nhìn rõ là ai. Một người phụ nữ đang nghe điện thoại, bà ta có âm điệu hơi gắt gỏng.

-Còn đợi bao lâu nữa? Hôm nay nó đến gặp mọi người thì cũng rõ mục đích rồi còn gì?

Tuy Lâm Thỉnh Thỉnh không muốn trở thành người rình rập, nghe lén người khác mặc dù chính xác thì cô có muốn cũng không nghe rõ được gì nhiều.

Mãi cho đến khi người phụ nữ cao giọng.

-Không cần biết, lần này loại trừ luôn cũng được, chỉ hù dọa cũng được. Ít nhất cũng phải để nó biết sợ mà rút lui.

Lâm Thỉnh Thỉnh lắc lắc cái đầu nặng như đá đè của mình xem thử bản thân có nghe nhầm không. Nhưng sau đó người phụ nữ kia bỏ đi mất, Lâm Thỉnh Thỉnh gắng mở mắt thật to cũng chỉ thấy một bóng dáng mờ ảo đang di chuyển.

Cô ngồi nghỉ cũng một lúc lâu nhưng con chóng mặt mãi chưa dứt, đến lúc thị lực khá hơn Lâm Thỉnh Thỉnh mới lao đảo theo đường cũ về phòng tiệc.

Cửa vừa mở ánh sáng chói lòa của cả phòng càng làm Lâm Thỉnh Thỉnh chóng mặt hơn, vừa đi được một đoạn thì dưới chân vấp phải thứ gì đó khiến cả người Lâm Thỉnh Thỉnh ngã nhào xuống sàn gạch bóng láng, sự cố bất ngờ thu hút hết mọi ánh mắt ở đây.

-Xin lỗi, thật xin lỗi.

Lâm Thỉnh Thỉnh lồm cồm bò dậy, nhưng luồng cuồng thế nào lại vấp vào chính gấu váy của mình ngã ngồi tại chỗ. Cô thoáng thấy Tịnh Mỹ đứng bên cạnh cười khúc khích. Đám đông có người cổ nhin cười, người k ngăn ngại cười lớn tiếng, cũng có người thương hại nhìn cô.

Vương Tử Phong nhanh chân đến gần, anh ta chìa tay ra cho Lâm Thỉnh Thỉnh, nét mặt mười phần là lo lắng.

-Em đứng dậy được không?

Cô cười gượng gạo, chìa tay muốn nắm lấy bàn tay trước mặt.

-Làm phiền anh, xin lỗi.

Chưa kịp nắm lấy tay Vương Tử Phong, một cánh tay khác đã mạnh mẽ choàng qua vai Lâm Thỉnh Thỉnh kéo cả người cô đứng dậy.

-Em là đồ ngốc à? Bị ngã thì xin lỗi người ta làm gì?

Cả Tịnh Mỹ lẫn đám đông quên luôn tình huống mất mặt vừa rồi của Lâm Thỉnh Thỉnh, chuyển sự chú ý sang phía ba người. Vương Chấn Phong ôm chặt vai cô, như muốn khẳng định sự sở hữu của anh. Khỏi nói cũng biết Vương Tử Phong đang có vẻ mặt gì, nhưng là người giỏi kiềm chế anh ta nhanh chóng tươi cười.

-Ra là bạn của anh, có lẽ em ấy uống nhầm rượu rồi.

Vương Chấn Phong cao ngạo nhìn Vương Tử Phong, không rõ anh muốn chọc tức em trai hay muốn khẳng định điều gì.

-Đúng là của anh đây, nhưng không chỉ là bạn.

Nhìn nét cười của Vương Tử Phong hơi cứng lại, Vương Chấn Phong mới nhếch môi hài lòng ghì chặt vai Lâm Thỉnh Thỉnh lôi cô ra khỏi phòng.

Bóng hai người vừa khuất tiếng xì xầm nhỏ nhỏ không ngớt. Cha anh nhủ mày nhớ lại hôm Vương Chấn Phong hung hổ lao đến công ty. Tịnh Mỹ thì mặt nhẵn mày nhỏ, chỉ riêng Vương Tử Phong bình thản như chưa có chuyện gì.

Lâm Thỉnh Thỉnh ngỡ ngác bị Vương đại thiếu gia lôi ra tận cửa, cô không nhớ rõ đã xảy ra chuyện gì. Cũng không làm chủ được suy nghĩ của mình, khi Vương Chấn Phong mở cửa xe muốn đưa cô vào thì Lâm Thỉnh Thỉnh đẩy mạnh anh ra. Cô quát.

-Phong biến thái, anh lại bắt tôi lên xe làm chuyện đồi trụy đúng không?

Người vệ sĩ cạnh bên phì cười. Câu nói thành thật của Lâm Thỉnh Thỉnh thu hút ánh nhìn vài người gần đấy, Vương Chấn Phong tái mặt. Anh vội đưa tay bịt ngang miệng cô.

-Lâm Thỉnh Thỉnh em lập tức im miệng theo anh về nhà.

Bạn đang đọc truyện *Hầu Gái Của Riêng Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 32: Em Muốn Làm Loạn Thế Nào Thì Cứ Làm Thế Ấy.

Lâm Thỉnh Thỉnh hất tay Vương Chấn Phong, cô hùng hùng hổ hổ hất cằm nhìn anh.

-Không về, nhà của anh thì anh cứ về, mặc kệ tôi.

Vương Chấn Phong cổ không cao giọng. Anh nhấn mạnh.

-Còn làm loạn để xem về nhà anh xử lý em thế nào.

-Phong biến thái, tôi cóc sợ anh. Tôi cứ làm loạn đấy, anh có giỏi thì đến

đây.

Không nói câu thứ hai Lâm Thỉnh Thỉnh cời giày cao gót dưới chân ném mạnh về phía Vương Chấn Phong. Nhưng cô bây giờ nhìn một ra hai dường nhiên ném không trúng, gân xanh trên trán Vương Chấn Phong muốn nổi hết cả lên. Anh giận dữ bước đến, nhưng Lâm Thỉnh Thỉnh vận dụng luôn chiếc giày còn lại ném về phía trước.

-Tôi cấm anh không được đến đây. Cút đi.

Thấy người trước mặt cứ không sợ mà lui càng ngày càng đến gần Lâm Thỉnh Thỉnh xoay người bỏ chạy. Cô lao đảo chạy theo hình chữ S, Vương Chấn Phong bước thật nhanh đuổi theo. Người tài xế nhìn nét mặt anh lo lắng.

-Thiếu gia, hay để chúng tôi...

-Không ai được động vào.

Vương Chấn Phong nhặt hai chiếc giày dưới đất ráo bước đuổi theo Lâm Thỉnh Thỉnh. Cô cứ nghĩ mình chạy nhanh lắm rồi nhưng thật ra với vận tốc đó chỉ cần Vương Chấn Phong bước nhanh vài nhịp đã đuổi kịp. Anh nắm chặt cánh tay Lâm Thỉnh Thỉnh, ánh mắt hằn lên tia giận dữ, Vương Chấn Phong ném hai chiếc giày xuống.

-Đi giày vào ngay.

Lâm Thỉnh Thỉnh nhìn anh, hai mày Vương Chấn Phong chau lại, ánh nhìn không nén nổi sự nghiêm khắc cùng tức giận. Tay anh siết chặt cánh tay mảnh dẻ của cô đau điếng. Một nỗi tủi thân ghê gớm ủa về, Lâm Thỉnh Thỉnh không còn hùng hổ nghênh ngang mắng chửi, cô mếu máo.

-Vương Chấn Phong, sao anh lúc nào cũng ức hiếp tôi, làm khó tôi, la mắng tôi. Anh ghét tôi nhưng cũng không cần xử tệ với tôi thế chứ.

Vương Chấn Phong chau mày, anh nghi ngờ gằng gọng.

-Đừng giờ trò, đi giày vào. Về nhà rồi em chết chắc với anh.

Lâm Thỉnh Thỉnh cụp mắt xuống đất, hai bàn chân trần của cô chà chà vào nhau.

Kẻ thù đối thái độ bất ngờ khiến Vương Chấn Phong lúng túng, anh nhìn hàng mi ướt ươn ướt của Lâm Thỉnh Thỉnh, hai má cô ửng hồng đang mếu máo trước anh như cô bé con đòi kẹo. Cội lòng Vương Chấn Phong chùng xuống, bao nhiêu tức giận bay biến đâu mất, thở dài một hơi anh dịu giọng.

-Ai bảo là anh ghét em

Lâm Thỉnh Thỉnh không hài lòng, cô nhướn mày nhìn Vương Chấn Phong.

-Nói dối. Rõ ràng anh ghét tôi, nên tôi làm gì cũng bị anh phạt.

Vương Chấn Phong không quen với một Lâm Thỉnh Thỉnh thế này, chưa bao giờ anh cảm thấy cô cứ cứng đầu như bình thường thật tốt, ít nhất anh còn biết hướng xử lý. Nhìn cô thế này anh biết mình có nước chịu thua ma thôi, Vương Chấn Phong vô đầu cô.

-Được, anh không phạt. Em muốn làm loạn thế nào thì cứ làm thế ấy.

-Thật không?

-Thật.

Nhìn cô cười ngốc Vương Chấn Phong biết Lâm Thỉnh Thỉnh thật sự đã say, anh khẽ cười nhìn xuống bàn chân ửng đỏ của cô. Nửa ngồi nửa quỳ Vương Chấn Phong để cô ngồi lên một chân anh cẩn thận đi giày cho Lâm Thỉnh Thỉnh.

-Ngoan, đi giày vào, nếu không sẽ đau chân.

Lâm Thỉnh Thỉnh ngơ ngác nhìn xung quanh, đây là trước cửa khách sạn, hai người họ thu hút không ít ánh nhìn tò mò của người đi đường. Vương Chấn Phong cúi cô đứng dậy.

-Nào, đi thôi.

Cô nín áo anh, e dè dè nghị.

-Không muốn về.

Anh suy nghĩ vài giây rồi thoải mái nhìn Lâm Thỉnh Thỉnh.

-Chúng ta đi dạo một lúc.

Nói rồi Vương Chấn Phong nắm lấy tay Lâm Thỉnh Thỉnh thông thả bước đi dưới ánh đèn mờ ảo, Lâm Thỉnh Thỉnh không biết mình đang đi đâu chỉ thấy một lúc sau hai người họ đã sánh bước giữa đường phố phồn hoa, ánh đèn từ những bảng hiệu, đèn xe, tất cả đều trở nên lung linh hơn.

Cô liếc nhìn khuôn mặt nghiêng của Vương Chấn Phong, một cảm giác khó tả dâng tràn trong lồng ngực. Cô chuyển hoàn toàn sự chú ý sang anh, đến khi cổ chân nhói đau Lâm Thỉnh Thỉnh mới dừng bước.

-Em sao thế?

-Tôi đau chân.

Anh dìu cô đến một băng ghế bên đường, Vương Chấn Phong cúi xuống, giải thoát chân cô khỏi đôi giày cao gót. Anh nhẹ xoa xoa bàn chân Lâm Thỉnh Thỉnh.

-Về thôi, chân em đỏ lên cả rồi.

Không nghe cô trả lời Vương Chấn Phong ngẩng đầu, anh thấy ánh mắt cô

chăm chú nhìn mình.

-Thỉnh Thỉnh, em đang nhìn gì?

-Tôi đang nghĩ phải chỉ lúc nào anh cũng tử tế với tôi thế này thì tốt.

Vương Chấn Phong phì cười, anh véo mũi cô.

-Chỉ cần em ngoan, em thích thế nào thì sẽ như thế ấy.

Lâm Thỉnh Thỉnh xoa xoa mũi, cô muốn đứng dậy thì lại loạng choạng ngã vào người anh, Vương Chấn Phong ôm lấy Lâm Thỉnh Thỉnh. Anh nâng cằm cô.

-Thỉnh Thỉnh, do em đẩy nhé.

Vương Chấn Phong khẽ cười, anh đặt lên bờ môi Lâm Thỉnh Thỉnh một nụ hôn dài. Lúc này đây đầu óc cô quay cuồng, mơ màng chỉ cảm nhận được hơi ấm từ Vương Chấn Phong cùng hơi thở miên man của anh.

Đến khi nụ hôn chấm dứt Lâm Thỉnh Thỉnh vẫn không tài nào mở mắt nổi, cô mơ màng nghe thấy anh gọi điện thoại, rồi lại thấy cơ thể nhẹ bẫng. Khi ấy Vương Chấn Phong bế Lâm Thỉnh Thỉnh vào xe, an toàn đưa cô về tận giường.

Sáng hôm sau thức giấc, Lâm Thỉnh Thỉnh thấy đầu đau như búa bổ. Cô không nhớ làm thế nào mình về được đến nhà, ký ức mơ hồ dừng lại khi Lâm Thỉnh Thỉnh làm một màn đo ván đẹp mắt tại bữa tiệc.

Đang ôm đầu than thở thì tấm chăn bên cạnh nhúc nhích, Lâm Thỉnh Thỉnh trở mắt kinh ngạc.

- Anh đang làm cái quái gì trên giường tôi thế hả?

Vương Chấn Phong ngáy ngủ không buồn mở mắt, anh vươn một tay sang kéo cả người Lâm Thỉnh Thỉnh ngã xuống giường.

- Yên lặng ngủ tiếp đi. Hôm qua em làm anh chẳng ngủ được chút nào.

Lâm Thỉnh Thỉnh khủng hoảng tâm hồn, cô lục tung trí nhớ cũng không nhớ nổi một chút gì mờ ám đã xảy ra giữa cô cùng Vương Chấn Phong đêm qua. Cô nuốt nước miếng nhìn anh.

- Hôm qua tôi chắc tôi cũng không làm gì quá đáng đâu nhỉ?

Vương Chấn Phong mở mắt nhìn cô, anh chau mày.

- Theo em thì quán lấy anh cả đêm có gọi là quá đáng không?

Bạn đang đọc truyện *Hầu Gái Của Riêng Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.